Mihail Bălaşa

FRÂNTURI DE VIAŢĂ

Culegere text: autorul
Lector: prof. Gigi Muşătoiu
Imagini din colecţia autorului

BĂLAŞA, MIHAIL

Frânturi de viaţă

Buzău: Editgraph, 2014

LUCIDITATEA OCHIULUI INTERIOR

În urmă cu câţiva ani, citisem o carte destul de controversată – „Eseu despre orbire”, de José Saramago (1995) – în cuprinsul căruia cuvântul „orbire” închide toate simţurile şi trăirile personajelor, sentimente ce tind unele spre amorţire şi resemnare, iar altele spre reanimare şi chiar înteţi re.

Volumul „Frânturi de viaţă”, semnat de Mihai Bălaşa, preşedinte al Asociaţiei Nevăzătorilor din România – Filiala Buzău- Vrancea, este încă o încercare literară reuşită a unei persoane cu deficienţe de vedere, prin care se demonstrează, aşa cum menţionează şi autorul în lucrarea prezentă, „că persoanele cu deficienţă de vedere sunt oameni normali, care participă în viaţa cotidiană la tot felul de activităţi, din toate domeniile” şi „că în faţa lor nu există bariere de netrecut, atât pe plan cultural, cât şi social-sportiv, sau petrecerea timpului liber”.

Mai mult ca sigur, atunci când Mihai Bălaşa scria aceste lucruri se gândea la unele din personalităţi, cu statut asemănător semenilor domniei sale, care au reuşit în viaţă. Începând cu Homer, Louis Braille, pedagog, inventatorul sistemului de scriere şi citire ce-i poartă numele, John Milton, Radu Sergiu Ruba (scriitori), George Nicolescu, Ionel Man, Ray Charles, Andreea Bocelli, Steve Woander (cântăreţi), Joaquin Rodrigo (compozitor) ş.a.

Fără îndoială, romanul autobiografic al lui Mihai Bălaşa va îmbogăţi bibliografia culturală buzoiană, acesta adăugându-i-se un altul – „Puterea voinţei”, scris de George Bratu. Autor nevăzător, şah ist şi membru activ al Asociaţiei Nevăzătorilor.

Frânturile de viaţă adunate între coperţile acestei cărţi reprezintă, în opinia mea, bucuria interioară a autorului de a demonstra celor valizi că, după cum afirma cântăreţul Stevie Wonder, „dacă un om nu are capacitatea de a vedea, asta nu înseamnă că îi lipseşte viziunea”. *O.E.D.*

Viorel Frâncu, publicist Cetăţean de onoare al municipiului Buzău

Cuvânt înainte

Luni 2 aprilie 2013 mă aflam împreună cu soţia şi cumnatul meu, Iulian Mircea, alături de încă trei pacienţi şi însoţitori ai acestora, în sala de aşteptare de la Spitalul Bagdasar-Arseni, Compartimentul de Terapie cu energii înalte – Gamma Knife, pregătit pentru a suporta o intervenţie la creierul mic.

Pregătirea mea consta în montarea pe cap a două cadre metalice, cadre ce-mi produceau dureri aproape insuportabile, Mai ales după efectuarea RMN-ul în zona cervicală.

Asistenţii mei, respectiv cumnatul şi soţia, împărţeau sufleteşte emoţiile ce le aveam, aşteptând cu înfrigurare reuşita acestei intervenţii ca urmare a cuceriri ştiinţei medicale în domeniul radio-chirurgiei cu radiaţii ionizante pe bază de programe computerizate.

Sub emoţiile aşteptării „la un moment dat îmi vine o idee năstruşnică, ce am transmis-o imediat apropiaţilor mei: „Dacă intervenţia reuşeşte, dragă Cornelia şi cumnate, vă promit că voi scrie o carte despre viaţa mea’.

Atunci s-a născut ideea de a consemna unele evenimente pe care urma să le dactilografiez cu ajutorul calculatorului, evenimente mai mult sau mai puţin plăcute, derulate pe parcursul timpului.

Mihail BĂLAŞA

Satul natal, bunicii şi părinţii

În zona geografică a României, Oltenia, mai precis în Judeţul Olt, la nord de municipiul Slatina şi la limita nordică a judeţului, se află situată comuna Cârlogani, localitate ce are în componenţa sa satele Cepari, Secuieşti, Scorţoasa, Cârlogani şi Stupina. Numărând peste 2700 locuitori, zona este străbătută de o vale cuprinsă între două dealuri Subcarpatice, numite de locuitori unul Slemea (slemne, adică culme), iar celălalt Gârbovi, satul Cârlogani având o lungime de peste 7 kilometri şi gospodării aşezate de-a dreapta şi de-a stânga şoselei, acum asfaltată, care se continuă în judeţul Vâlcea.

Pe partea dreaptă, la o distanţă de aproximativ 150 metri, curge liniştit un pârâiaş de munte, numit Beica, unde în anii copilăriei mele când mă duceam cu capra şi gâştele la păscut, mă scăldam împreună cu alţi copii din sat.

Comuna are 3 şcoli generale, cămin cultural, 3 biserici, spaţii comerciale şi centrul administrativ, apă curentă şi energie electrică. Accesul în şi din localitate, se realizează cu mijloace auto, autobuze şi microbuze, care fac legătura între localităţile din sudul judeţului şi cele din judeţul Vâlcea, situat în partea de nord a comunei.

Dealurile ce străjuiesc localitatea sunt cultivate cu vie şi pomi fructiferi, producându-se un vin de Cârlogani foarte apreciat calitativ, iar rachiul de tescovină şi prune este un adevărat medicament. Pe înălţimile plate ale dealurilor se cultivă cereale: grâu, orz, porumb, iar pe terenurile din gospodării şi împrejurimi, legume, atât pentru consumul curent, cât şi pentru conservare.

Averea naturală a zonei este însă pădurea de stejar situată în partea de nord a aşezării, pădure retrocedată proprietarilor, ca de altfel şi terenurile agricole, pădure ce asigura locuitorilor lemnul necesar pentru construcţii şi încălzirea locuinţelor.

Aici au trăit Maria şi Mărin Munteanu, zis Stroie, bunicii mei din partea mamei, oameni ce făceau parte din pătura socială a oltenilor de la dealurile de sub munte. Deţineau o gospodărie moştenită de la „ăi

bătrâni”, compusă dintr-o căsuţă aşezată pe bolovani de râu drept fundaţie, construită din bârne de lemn, tencuită cu pământ galben şi învelită cu şindrilă. Casa avea o prispă şi două odăi: odaia cu plită şi odaia cu sobă.

Ca anexe în bătătură se mai aflau: căsoaia, un fel de magazie, construită tot din lemn, tencuită cu pământ galben. În interior se aflau în primul rând vatra şi hornul denumit „corlată”, horn ce era deasupra vetrei, la o înălţime de aproximativ un metru, având la bază un diametru de 2 metri, iar la partea superioară aproximativ o jumătate de metru. La corlată se preparau, pe pirostrii, alimentele şi mămăliga, iar la horn se afumau ciupercile, mânătărcile, carnea şi preparatele din carne.

În interiorul căsoaiei se mai aflau diverse rafturi din lemn, unelte, butoaie pentru depozitarea vinului, a murăturilor şi a verzei şi alte *ciuboroage* (lucruri gospodăreşti mărunte).

Ca anexă la căsoaie se afla nelipsitul „ţest”, cuptorul unde se prepara tradiţionala pâine în spuză, unsă cu ou şi presărată cu seminţe de mărar, se coceau dovleci, care se mai numeau şi pepeni, gutui, mere etc.

Gospodăria mai cuprindea şi o altă construcţie, „pătulul”, folosit pentru adăpostirea animalelor şi a păsărilor, iar deasupra se depozitau porumbul şi fânul, iar în fundul curţii, împrejmuită cu gard din lemn, se afla ca în orice ogradă, „privata”.

Accesul de la şosea în gospodărie se realiza printr-o ulicioară în lungime de aproximativ cinci zeci metri şi o lăţime de doi metri şi jumătate, străjuită pe dreapta de gospodăriile celor două surori ale bunicii, iar pe partea stângă de gospodăria vecinului Larian.

În această ogradă binecuvântată, la 25 aprilie 1933, s-a născut primul copil al familiei Munteanu, Maria, mama mea, iar după 14 ani, la 9 noiembrie 1947, s-a născut fratele ei, Alexandru, unchiul meu. Diferenţa de vârstă dintre cei doi fraţi se datorează şi faptului că bunicul meu, Mărin Stroie, a fost prizonier şapte ani la Tiraspol, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Nea Mărin Stroie, bunicul meu, a fost declarat oficial în acte, dispărut în război, muierea şi fiica sa, făcându-i toate ritualurile care se practicau

pentru morţi. Mare le-a fost mirarea, dar şi bucuria, că după aproximativ 7 ani acesta s-a întors din prizonierat, sănătos, producând o mare surpriză, atât pentru familie, cât şi pentru săteni.

Drept răsplată, conducerea obştii l-a împroprietărit cu trei pogoane de pământ şi pădure pe raza comunei, în plus l-a angajat ca salariat la primărie şi şcoala din localitate, ca om de serviciu.

Bunica mea avea două surori mai mici: Hrisa, căsătorită cu Mihalache, dar nu au putut avea copii, astfel că au înfiat un băiat pe nume Mihai, viitorii mei naşi de botez. A doua soră, Crenia, avea căsuţa construită în continuarea gospodăriei naşilor mei de botez, la şosea, nu a fost căsătorită şi nu a avut urmaşi.

Fratele bunicii, Călin, avea o gospodărie mai pricopsită, cu boi de muncă, vaci de lapte şi alte acareturi, situată la şosea, mai la deal de cele ale surorilor sale. Bunicul a fost unicul copil la părinţi.

Ca şi majoritatea familiilor din sat, familia Munteanu ducea o viaţă destul de grea. Aveau o capră, câteva „hoare”, adică 6-7 găini şi 3-4 gâşte şi deoarece pământul era foarte sărăcăcios pentru agricultură, traiul celor 4 suflete fiind la nivelul minimei suportabilităţi.

Maria Munteanu, mama mea, a urmat şcoala primară în comună, terminând 4 clase primare, iar fratele său a absolvit 7 clase în comună, după care s-a înscris la liceul din Slatina, reuşind cu brio la examen dar la scurt timp a abandonat cursurile din cauza lipsei mijloacelor financiare.

Dar cu bune şi cu rele, viaţa trebuia să-şi urmeze cursul, cu obiceiurile şi datinile strămoşeşti. La diversele întâlniri ale tinerilor olteni, la horele satului, la clăci, culesul porumbului şi a depănuşării acestuia, colinde şi alte obiceiuri de iarnă, practicate în preajma şi în timpul sărbătorilor creştine, la care participau alături de tineretul satului şi flăcăi din satele învecinate şi aşa, într-o zi binecuvântată a anului 1950, s-au întâlnit şi cunoscut Niculae Bălaşa şi Maria – părinţii mei.

Niculae născut la data de 7 mai 1929, în comuna Morunglav, judeţul Olt, era mezinul familiei Marin Bălaşa, zis, Nea Rică’”, din satul de peste deal. Poiana Mare aparţinând comunei Morunglav. Familia era compusă din tată şi 7 copii – trei băieţi, trei fete şi un nepot, copilul unei surori decedată

prematur, familie deosebit de săracă.

Ana, bunica mea din partea tatălui, mama celor 7 copii, a decedat în anul 1932, din cauza unei boli incurabile, atunci când copii erau mici şi aveau cea mai mare nevoie de dragostea de mamă. De atunci grija familiei a rămas soţului, astfel că până la sfârşitul vieţii nu s-a mai căsătorit. Rămânând fără dragostea de mamă de la vârsta de trei ani, Niculae Bălaşa, fiul cel mai mic al familiei, a fost nevoit ca din fragedă copilărie să se adapteze condiţiilor vitrege ale timpului.

La şcoala primară din Poiana Mare, unde a urmat numai cinci clase, fiind un copil deosebit de dotat, inteligent şi ambiţios, deseori îşi ajuta colegii de clasă, printre care şi fiica preotului din sat, la studiul limbii române şi la matematică. Drept răsplată pentru ajutorul acordat, Niculae, primea câteodată de la preotul satului, prescuri, colaci, ouă şi alte alimente ce erau binevenite familiei sale sărace.

După terminarea primelor cinci clase primare, datorită vitregiilor timpului, deşi foarte tânăr, a fost nevoit să meargă alături de fraţii mai mari, Ilie şi Ion, prin ţară, în căutare de muncă, ajungând până la Brăila.

Întrucât surorile mai mari, Ioana şi Victoria se aflau la Bucureşti, a mers la ele pentru a găsi o altă sursă de a câştiga ceva parale. Devenind precupeţ, a început să cumpere şi să vândă covrigi calzi şi ziare prin diferite zone ale Capitalei, reuşind să-şi facă un mic „capital”, după cum îmi povestea câteodată la un pahar de vorbă, capital ce provenea din diferenţa de preţ a covrigilor şi ziarelor, dintre cumpărarea şi vânzarea lor.

În anul 1950, gospodăria familiei Bălaşa era compusă din tată, Marin zis nea Rică, Nicu şi Dumitru, zis Mitruţă, nepotul orfan de mamă şi abandonat de tată, de numai 13 ani. Ceilalţi fraţi şi surori ai tatălui meu erau căsătoriţi şi stabiliţi în alte gospodării: Loala, fiica cea mai mare a familiei, măritată în acelaşi sat, Victoria şi Ioana, căsătorite la Bucureşti, Ion zis poetul, căsătorit în comuna Laloşu din Judeţul Vâlcea, iar Ilie, însurat în Morunglav.

Cu toate că Maria lui Stroie din Cârlogani era încă minoră, la insistenţele iubitului său, Nicu, a acceptat să „fugă de acasă”, în ciuda împotrivirii părinţilor şi astfel fapta fiind săvârşită, cei doi tineri s-au „împreunat” şi...

căsătorit.

Graba de a se însura a tatălui meu era determinată în special de faptul că familia sa ducea lipsa acută de mâna unei gospodine în casă pentru rezolvarea treburilor gospodăreşti specifice femeii: spălat, preparatul mâncării, curăţenia căminului şi de ce nu, gestionarea acestuia. În plus era şi motivul că în curând Niculae urma să-şi satisfacă serviciul militar obligatoriu. Nu a durat mult până ce s-a zămislit şi primul urmaş al tinerei familii. Născut în zorii zilei de 21 martie 1951, a văzut soarele dimineţii de primăvară timpurie pe ferestrele maternităţii din oraşul Slatina, acesta nefiind altul decât subsemnatul.

La apariţia mea pe această lume, tatăl meu îşi satisfăcea stagiul militar obligatoriu într-o unitate militară din Brăila.

Aflând minunata veste, a solicitat degrabă permisia de a-şi vedea odorul şi de al recunoaşte ca urmaş.

Copilăria

După circa un an şi şase luni de armată, în acea perioadă stagiul militar obligatoriu fiind de trei ani, tatăl meu s-a înscris la Şcoala de Subofiţeri de Miliţie, şcoală din oraşul Alexandria, judeţul Teleorman. Totodată, condiţiile vitrege de trai, în satul Poiana Mare, au determinat-o pe mama să se retragă împreună cu odorul său, la părinţii săi în comuna Cârlogani, pentru a putea să-şi crească fiul în condiţii mai bune.

Deşi tatălui meu nu i-a cam convenit reîntoarcerea soţiei sale la părinţi totuşi, acceptând realitatea, în final s-a împăcat cu situaţia. În timpul frecventării cursurilor de la Alexandria, a reuşit să-şi viziteze în câteva rânduri socrii, soţia şi, bineînţeles odorul. După aproximativ 18 luni, Niculae Bălaşa, proaspăt absolvent al Şcolii de Subofiţeri de Miliţie, cu gradul de sergent-major, terminând şcoala ca şef de promoţie, a fost repartizat la începutul anului 1953, după câteva zile de concediu de odihnă binemeritate, ca şef de Post de Miliţie în comuna Roseţi, raionul Călăraşi, aflată la 15 kilometri de oraşul Călăraşi şi circa 350 kilometri distanţă de soţia şi fiul său.

Funcţie frumoasă, bănoasă, de ce nu, tânăr tinerel, în avântul meseriei şi al dragostei de muncă, având şi unele mici avantaje omeneşti, proaspătul miliţian a cam uitat că este însurat, că are un copil, şi că mai are şi alte obligaţii familiale.

Deoarece întâlnirea cu nevasta se tot amâna pe motive de distanţă şi timp liber corespunzător, cineva trebuia să ia iniţiativa de unire permanentă a familiei Bălaşa, mai ales că acum număra 3 persoane. Această hotărâre a fost luată de soţie, olteancă ambiţioasă, care nicio clipă nu a acceptat căsătoria „prin corespondenţă”.

Aşa s-a întâmplat ca într-o zi, Maria de la Cârlogani să-şi impună punctul de vedere, să-şi ia odorul şi să vină după bărbat, iar alături de acesta şi fiul său Mihail, să înfrunte prigonirile năprasnicei ierni din 1953-1954, în noua locuinţă din mijlocul Bărăganului.

Nepotul tatălui meu şi în acelaşi timp verişorul meu, Mitruţă de la Poiana Mare, a fost chemat de urgenţă la Roseţi pentru a urma cursurile Şcolii

Profesionale de Tractoare, pentru a se califica în meseria de tractorist, considerată de tatăl meu ca fiind nobilă şi rară, în acea perioadă în care agricultura Bărăganului, cunoştea noi tehnologii în domeniul mecanizării şi prelucrării pământului.

După terminarea cursurilor devenind meseriaş calificat, Mitruţă Bălaşa s-a angajat în câmpul muncii, iar după ce şi-a satisfăcut stagiul militar obligatoriu, şi-a întemeiat o familie, căsătorindu-se cu o fiică a satului, pe nume Filofteia.

Viaţa tinerei familii, Niculae şi Maria Bălaşa, a intrat pe făgaşul normal, astfel că a apărut al doilea copil, o fetiţă pe nume Florica, dar din păcate, la câteva zile de la botezul sfânt, a decedat. Iar la 11 iunie 1956, se naşte cel de-al treilea urmaş al familiei Bălaşa, o fetiţă dolofană, Jana-Lucreţia, care a deschis ochii pe meleagurile comunei de reşedinţă a părinţilor, comuna Roseţi.

Socotesc că este interesant să relatez câteva amintiri din acea perioadă a fragedei mele copilării de pe întinsele meleaguri ale „Bărăganului”.

Cu toate că mama mea era casnică, ocupându-se cu treburile gospodăreşti, împreună cu tatăl meu au hotărât ca eu să frecventez zilnic programul de la Grădiniţa de copii din localitate, organizată pe lângă S.M.T. Roseţi. Funcţiona cu program săptămânal, eu fiind obligat să mă încadrez în disciplina impusă. Scopul principal al părinţilor era acela de a mă integra în colectivitatea copiilor localnici şi a-mi face prieteni.

O întâmplare hazlie s-a petrecut în apropierea Paştelui anului 1956. Mama mea se pregătea pentru curăţenia generală a locuinţei unde stăteam, aşa după cum se obişnuia înaintea sărbătorilor sfinte ale învierii Domnului Nostru Iisus Hristos. În una din zilele răcoroase ale anului amintit, mama lipea pardoseala cu pământ galben amestecat cu balegă de cal. Îmi amintesc că în acea perioadă camerele de locuit nu erau pardosite cu duşumele, gresie sau parchet, ci pur şi simplu erau spoite şi după uscare erau văruite, după care se aşterneau rogojinile, preşurile sau păturile, după posibilităţile fiecărei familii.

Jucându-mă pe afară şi cuprinzându-mă frigul, am mers acolo unde trebăluia mama şi i-am cerut ceva de mâncare pentru a-mi potoli foamea.

Bineînţeles că nu avea cum să-mi satisfacă dorinţa, având mâinile ocupate cu lipitul pardoselii. Aşa că m-a trimis la bucătărie să mă servesc eu cu ce-mi trebuia. Am mers cu bucurie, mai ales că în căpşorul meu se înfiripase o idee năstrujnică, ca să mă încălzesc afară la foc deschis şi odată cu o felie de pâine am luat şi cutia cu chibrituri.

Înarmat cu de toate, i-am spus mamei că am luat pâinea şi merg afară la joacă. Dar „Aghiuţă" unde credeţi că m-a îmboldit să purced? Direct la gluga cu cocenii de porumb ce aparţinea proprietarului casei unde locuiam cu chirie. Casa se afla în apropierea postului de Miliţie din comună, pentru a fi mai aproape de locul de muncă al tatălui meu.

Ajuns la glugă, am făcut loc printre cocenii de porumb în aşa fel încât să stau înăuntru cât mai „confortabil", am scos chibriturile şi ca să pot mânca pâinea la căldurică, am aprins câteva foi de porumb. Fiind uscate, bineînţeles că s-au aprins repede. Intrând în panică în urma bravurii înfăptuite, Mihăiţă al mamii a ţâşnit afară din glugă şi s-a ascuns direct la bucătărie... sub masă, fiind ferit de privirile curioşilor de faţa de masă.

Intrând în panică, atât vecinii cât şi mama, l-au alarmat pe tata care, împreună cu paza obştească, ce se afla permanent la dispoziţia Postului de Miliţie, au purces la stingerea incendiului. Panica a atins cota maximă atunci când au constatat că dispăruse „beizadeaua" şefului de post. Groaza s-a transformat însă în bucurie când am fost depistat de tatăl meu în „ascunzătoarea" unde mă pitulasem de frica bătăii ce credeam că o s-o iau drept pedeapsă. Bucuros, acesta m-a luat în braţe, m-a pupat pe ambii obraji satisfăcut că m-a găsit, apoi m-a întrebat de ce am dat foc la coceni? răspunsul meu nevinovat fiind: „Ca să mă încălzesc".

O altă întâmplare, de data asta mai nefericită pentru mine, s-a petrecut în una din zilele călduroase ale verii aceluiaşi an, 1956. Mă jucam pe bătătură cu unchiul meu Sandu de la Cârlogani, mai mare ca mine cu trei ani şi jumătate, aflat în vacanţa mare la Roseţi, la sora şi cumnatul său.

Eu, fire mai năzdrăvană, am vrut să mă pitul (ascund) de el după un bordei ce se afla în curte. Încercând să urc pe el, am alunecat şi am căzut cu partea dreaptă a mijlocului spate într-un borcan de sticlă spart, alegându-mă cu o rană destul de periculoasă, semn ce-l port cu mândrie şi

astăzi. Sandu şi-a dat seama de pericol şi a alertat imediat părinţii, aceştia ducându-mă de urgenţă la dispensarul din comună şi apoi la spitalul din Călăraşi.

Problema gravă era că după ce m-am întors acasă de la spital, mintea mea necoaptă a zămislit o minciună mai mare ca mine. Ca să nu fiu dojenit de părinţi, am susţinut că nu eu eram cel năzdrăvan care şi-a căutat-o cu lumânarea, ci bietul Sandu mi-a făcut vânt de pe bordei, astfel că m-am tăiat în borcan, creând astfel un mare scandal în familie. Toată povestea a lămurit-o până la urmă tatăl meu, dovedind realitatea, aşa că eu am rămas şi mincinosul şi accidentatul.

Iată şi un fapt întâmplat tatălui meu, în exerciţiul funcţiunii, mai târziu cu urmări neplăcute pentru familie. Într-o zi a verii anului 1957, a fost sesizat de o persoană din comună că în balta braţului Borcea, diverşi cetăţeni certaţi cu legea săvârşeau fapte de braconaj, atât la pescuit, cât şi la vânat. La acea dată, Postul de Miliţie din Roseţi avea în dotare şi folosinţă cai pentru patrule călare, iar trecerea peste braţul Borcea se efectua călare.

Luând la cunoştinţă despre aceste fapte, împreună cu ajutorul său, sergentul major Gherman, a organizat într-o noapte o deplasare în baltă pentru a împiedica braconajul. Ghinionul şi ceasul rău a fost că tovarăşul Gherman a consumat băuturi alcoolice înainte de misiune. Din neatenţie a executat o manevră greşită asupra calului său ce se afla înot, acesta a luat apă pe nări, s-a sufocat şi s-a afundat în apă. Aflându-se alături de subalternul său, pe alt cal, tata a trebuit să depună eforturi supraomeneşti pentru a-şi salva colegul de serviciu de la înec, din fericire finalizate cu succes.

Fiind eveniment deosebit de grav, petrecut la Miliţia Roseţi, acesta a fost raportat şefilor direcţi de la Călăraşi. Dar în urma constatărilor organelor de cercetare, s-a dispus imputarea valorii calului înecat celor doi subofiţeri în mod egal, cei doi având de achitat aproximativ 10 salarii ale unui subofiţer din acea vreme. Totodată, s-a dispus mutarea disciplinară a lui Niculae Bălaşa în altă localitate şi trecerea în rezervă a subofiţerului Gherman.

Spre sfârşitul anului 1957, tatăl meu, a primit ordin de mutare împreună cu familia, ca şef de post în comuna Crucea acelaşi judeţ, fiind nevoit să-şi stabilească cu această ocazie şi noul domiciliu al familiei, obligatoriu la noul loc de muncă şi de comandă. Vorba aceia, unde-i ordin, „cu plăcere”! Aşa că familia Bălaşa s-a mutat în noua localitate, printre necunoscuţi, într-o casă cu chirie ce avea două camere pentru locuit, o tindă şi o prispă. Şi de această dată, mama mea care era o femeie cu suflet bun, a căutat să-şi cunoască şi să se împrietenească cu gospodinele din jur.

Anii de şcoală primară şi gimnaziu

În toamna anului 1958, am fost înscris la şcoala primară din comuna Crucea, în clasa întâi, iar în clasa a doua am fost făcut pionier. Încântat şi bucuros că purtam cravata roşie de pionier, ajuns acasă, mândru tare, m-am aşezat direct la masă, Dar tare m-am întristat când am văzut că cele două colţuri ale frumoasei mele cravate se odihneau în farfuria cu ciorbă, mama făcând mare haz de această întâmplare.

În primii doi ani de şcoală am legat multe prietenii cu copiii din sat, colegii de şcoală şi clasă, participam tot timpul la jocul cu mingea, confecţionată din cârpe, iar mai târziu din cauciuc. În clasa a doua am învăţat să merg cu bicicleta tatălui meu.

Fiind „bărbătească”, iar eu mărunţel şi nu ajungeam cu picioarele la pedale, eram nevoit să bag piciorul pe sub cadru, astfel că de multe ori îmi aluneca piciorul de pe pedală. Ca să rezolv situaţia şi să mă pot plimba cu bicicleta, am recurs la altă stratagemă: mă încălţam cu bocancii, iar cu tocurile lor puteam trage pedalele... şi vă daţi seama cum apăream eu, în mijlocul verii, purtând maiou şi pantalonaşi scurţi... dar încălţat în bocanci...

Comuna Crucea avea în subordine satul Fioroaica, situat la aproximativ 5 kilometri distanţă. Atracţia noastră, a copiilor, către acest sat era o frumoasă pădure de salcâmi, unde vara mergeam în grupuri mai mari de copii, fetiţe şi băieţi, să ascultăm ciripitul voios al păsărelelor, să adunăm floricele şi să ne zbenguim la umbra deasă a pădurii.

Dar năzdrăvăniile băieţilor nu se opreau aici. Împreună cu alţi băieţi ne căţăram în salcâmii unde se aflau cuiburi de ciori şi luam ouăle găsite în ele, le băgam în buzunarele pantalonaşilor scurţi şi... La coborâre din salcâmi ne pomeneam cu câteva ouă sparte în buzunare şi de necaz ne luam la bătaie cu cele rămase întregi. Ajuns seara acasă... începea săpuneala din partea mamei.

Pentru a face faţă rigorilor serviciului în cele două localităţi, tata şi-a cumpărat o motoretă marca „SIMPSON” şi tare mult mă bucuram când mă plimba şi pe mine cu ea.

În fiecare an venea pe la noi în vizită bunicul din partea tatălui, nea Rică, stătea câte două-trei săptămâni şi apoi pleca. De apreciat că deşi avea doar două clase primare, avea o inteligenţă deosebită, mai ales la matematică, făcând socoteli complexe foarte rapid şi exact, fără să folosească hârtia şi creionul. În unele cazuri mă ajuta să rezolv problemele şi exerciţiile de la şcoală, arătându-mi cum trebuie rezolvate de mine, nu de dânsul.

Convieţuirea familiei noastre se desfăşura în mod normal, aveam familii prietene, vecini buni, dar când e să-şi bage diavolul coada se încurcă treburile. Petrecerea Revelionului ce marca trecerea în noul an 1960, s-a desfăşurat la restaurantul din comună, fiind invitaţi şi părinţii mei. Din cauza unor probleme urgente de serviciu ce trebuia rezolvate fără întârziere de tata, părinţii mei au ajuns la revelion în apropierea miezului nopţii. Când au intrat în restaurant, tata a observat că directorul căminului cultural din comună se afla într-o stare avansată de ebrietate, cu sămânţă de scandal, jignind participanţii la petrecere. Când a intervenit să aplaneze incidentul, tovarăşul Nedelcu, directorul, a început să-l înjure şi s-a repezit să-l lovească cu o sticlă în cap. Cu ajutorul oamenilor din paza obştească, a reuşit să-l imobilizeze pe scandalagiu şi să-l conducă la Postul de Miliţie. Pe drum acesta a smuls o scândură dintr-un gard şi l-a lovit pe tata, fracturându-i mâna dreaptă, cu care a încercat să se apere pentru a nu fi lovit în cap. Ajuns cu recalcitrantul la Post, bineînţeles că şi-a primit papara, astfel că a petrecut revelionul în arestul miliţiei.

S-a raportat evenimentul la raion şi... au început cercetările. Deoarece tovarăşul director avea relaţii la raionul de partid, informând denaturat desfăşurarea evenimentelor din noaptea de revelion, conducerea Miliţiei Raionale Călăraşi a hotărât mutarea tatălui meu, Niculae Bălaşa, în aceeaşi funcţie, la Postul de Miliţie din satul Pelicanu, sat ce se afla la aproximativ 7 kilometri de oraşul Călăraşi. Astfel că în luna martie 1960, familia noastră şi-a strâns calabalâcul, în vederea mutării în noua locaţie din Pelicanu. Şi aşa am ajuns să continui clasa a doua în alt colectiv de elevi.

Locuinţa în care ne-am mutat se afla în centrul satului, şi tot aici se

găsea şi Postul de Miliţie, compusă din trei camere şi o magazie.

Locuitorii satului Pelicanu erau de naţionalitate basarabeană, persoane mutate cu domiciliul obligatoriu, oameni ce erau obligaţi să suporte rigorile regimului comunist din acea perioadă. Femeile erau foarte bune gospodine, excepţionale în arta culinară, astfel că mama mea s-a perfecţionat în arta gătitului şi a preparării dulciurilor.

Un eveniment destul de neplăcut pentru mine s-a petrecut în vara anului 1960. În apropierea satului se afla un mic sistem de irigaţii, apa captându-se în nişte bazine din beton cu dimensiunile de doi metri lungime şi tot atât lăţime şi o adâncime de aproximativ trei metri. Împreună cu doi copii, prieteni ai mei, am mers să ne scăldăm. Bazinul era aproape plin, avea o sârmă de care ne puteam ţine să nu ne ducem la fund şi bâldâbâc în apă. Din neatenţie am scăpat sârma din mână şi m-am dus la fund, înghiţind destulă apă pentru a mă îneca dar norocul meu a fost că la ieşirea la suprafaţă un sătean ce se afla în apropiere a auzit larma celor doi prieteni şi, în ultimul moment, am fost salvat de la înec de către acel cetăţean căruia, din păcate, nu i-am reţinut numele. Auzind întâmplarea, tata mi-a tras o chelfăneală zdravănă şi mi-am luat adio de la scaldă.

Deoarece satul era mic, iar populaţia destul de scăzută numeric şi liniştită, tata a fost propus să fie mutat într-o comună mult mai mare, comuna Dragalina, în apropierea gării Ciulniţa. Este o localitate din în mijlocul Bărăganului, la o distanţă de 30 kilometri de Călăraşi şi 18 kilometri de Slobozia. Are în administrarea sa satele: Drajna, Constantin Brâncoveanu, Dropia şi Ivăneşti, în comună fiind patru şcoligenerale, un liceu cu profil agricol, cămin cultural, bibliotecă, sală de spectacole, magazine şi restaurante.

Era un important centru agricol, având în raza sa teritorială trei I.A.S.-uri, două C.A.P.-uri, un S.M.A., un Centru mecanic de reparare a tractoarelor şi maşinilor agricole, o Fabrică de Nutreţuri Combinate, un Complex de creşterea şi îngrăşarea taurinelor, un Complex de creşterea şi îngrăşarea porcilor, ce asigurau locuri de muncă pentru locuitorii comunei care depăşea în acea vreme, şapte mii de suflete. Fiind un centru

muncitoresc principal din mijlocul Bărăganului, mai asigura locuri de muncă şi altor categorii de muncitori navetişti din Călăraşi, Slobozia, Feteşti Lehliu şi alte comune limitrofe. Un important nod de cale ferată se afla la doi kilometri de sat, Gara Ciulniţa.

În această comună a fost transferat ca şef de post Niculae Bălaşa unde, împreună cu familia, a trebuit să se aşeze pentru o lungă perioadă de timp. Dar mai întâi trebuia să găsească o locuinţă corespunzătoare, să mute calabalâcurile de la fostul domiciliu la noua adresă, să înscrie băiatul la şcoala din comună, fetiţa la grădiniţă şi, bineînţeles, să-şi ia în primire noul loc de muncă şi comandă, la acest Post de Miliţie fiind încă trei subofiţeri.

Noua locuinţă se afla pe strada C.A.P.-ului, o casă compusă din trei camere şi verandă, bucătărie de vară situată în apropierea casei, cu beci şi verandă, magazie pentru lemne, porumbar şi curte destul de mare, cu fântână la poartă.

Aici, împreună cu părinţii şi sora mea mai mică, Jenica, în vârstă de cinci ani, ne-am stabilit pentru o perioadă destul de lungă, marea noastră bucurie fiind motivată de instalaţia de iluminat cu electricitate, în comparaţie cu celelalte comune pe unde ne-am perindat, în care iluminatul se făcea cu lămpi şi felinare alimentate cu petrol lampant.

În toamnă am fost înscris la şcoală, în clasa a treia, în locaţia ce se afla în sediul Primăriei, la etaj, unde era şi biblioteca comunală, sala de spectacole şi proiecţie a filmelor, iar la parter se afla Postul de Miliţie.

Un eveniment deosebit s-a petrecut în anul 1962, când mă aflam la şcoală în clasa a patra – eclipsa totală de soare la care am asistat. Împreună cu învăţătoarea mea, doamna Constantinescu şi cu colegii de clasă, am afumat, cu lumânări, cioburi de sticlă, prin care am putut urmări desfăşurarea întregii eclipse, cum luna a trecut prin faţa soarelui, s-a făcut întuneric apoi s-a luminat din nou.

În cartierul unde locuiam erau mulţi copii de vârstă apropiată, cu care m-am împrietenit, mergeam împreună la şcoală, ne jucam în timpul liber şi, copii fiind, făceam şi multe năzdrăvănii.

În vecinătatea din fundul curţii locuia familia Munteanu, care avea doi

băieţi, Marinică, mai mare ca mine cu un an şi Lică, mai mic tot cu un an. Ei erau cei mai buni prieteni şi la joacă, dar şi la năzdrăvănii. Una dintre poznele făcute în trio am s-o relatez în cele ce urmează:

În una din călduroasele zile ale primăverii anului 1962, ne jucam prin curte de-a hoţii şi vardiştii. Lui Marinică i-a venit o idee năstruşnică; să facem rost de bani şi să cumpărăm jucării, maşinuţe şi avioane, de la librărie. Cum? Păi să facem rost de ouă să le vindem la chioşcul de ţigări, la Tudoriţa, aşa cum o chema pe vânzătoare şi cu banii obţinuţi să mergem la librărie. Dar de unde să luăm ouăle, pentru că mama nu avea multe găini şi nici părinţii prietenilor mei n-aveau.

Atunci Marinică a propus să „împrumutăm" ceva ouă de la vecini. Zis şi făcut; dar cine să cotrobăie prin cuibarele vecinilor? Mie mi-era frică, Marinică nu avea curaj şi atunci a rămas să fure ouă Lică, iar noi să stăm de „şase". A mers pe furiş, ziua în amiaza mare la o vecină, a luat de sub o cloşcă 21 de ouă, pe care le-am împărţit frăţeşte, adică câte şapte de fiecare. Cu prada în buzunare am plecat voiniceşte la tanti Tudoriţa, la chioşcul din centrul satului, unde se vindeau ţigări şi se achiziţionau ouă, am încasat fiecare aproape câte cinci lei şi fuga, fuga la librăria din sat, de unde am cumpărat câte o maşinuţă şi un avion fiecare. Bucurie mare pe noi că aveam de astă dată jucării noi... Şi la joacă măi frate.

Între timp vecina păgubită, a văzut că au dispărut ouăle de sub cloţă (cloşcă), şi fuga la Postul de Miliţie să reclame furtul. Bănuind că hoţii erau cei trei prieteni zurbagii, Mihai, Lică şi Marinică, ajunsă la Miliţie tare supărată şi a povestit întreaga întâmplare, cui credeţi? Tocmai tatălui meu care se afla la post. Dar el auzise ceva de la tanti Tudoriţa, când fusese să-şi cumpere ţigări, aşa că ştia că noi o vizitasem şi că predasem ouă.

Când a ajuns după amiază acasă, eu împreună cu prietenii eram la joacă. I-a povestit mamei pocinogul ce-l făcusem şi au hotărât să mă pedepsească aspru. După ce i-au trimis acasă pe cei doi fraţi, m-a chemat şi pe mine la bucătăria de vară pentru a-mi lua răsplata în urma faptelor săvârşite. După un interogatoriu bine ticluit de tatăl meu, am recunoscut fapta. Am spus că nu eu am furat ouăle de la vecina, ci Lică, eu şi Marinică doar am ţinut de şase, că mie mi-a revenit şapte ouă pe care le-am vândut

şi am cumpărat jucării. Chiar dacă am recunoscut, fapta era faptă şi a urmat pedeapsa: Şapte centuri la fund, pe care nu le-am uitat toată viaţa.

Având curtea destul de mare, mama a considerat că ar fi nevoie de lapte proaspăt, şi că erau condiţii bune pentru creşterea şi îngrijirea unei capre. A cumpărat una şi ce bucurie pe mine, că am şi eu o preocupare utilă pentru familie. Împreună cu alţi copii de vârsta mea, care aveau şi ei asemenea animale, mergeam cu capra mea, cornută, frumoasă şi ascultătoare la păscut pe câmp în afara satului, în plantaţia de duzi aflată la aproximativ trei kilometri De sat dar nu pe jos ci... călare pe capră. Mama a aflat de la un copil despre „iniţiativa" mea şi mi-a aplicat o chelfăneală zdravănă, lecuindu-mă pentru totdeauna de acest sport.

Pentru a cuprinde întreaga arie de activitate a serviciului, tata se deplasa în comună şi în satele învecinate cu motoreta Simpson, pe care o cumpărase încă de când eram în comuna Crucea. Avea pedale ca şi bicicleta, şi era uşor de condus. Întrucât ştiam să merg cu bicicleta, tatăl meu m-a învăţat să conduc şi motoreta doar prin curte, bineînţeles sub supravegherea sa permanentă. Atât a fost de ajuns ca pe urmă să mi se deschidă pofta de a hoinări singur cu ea.

Într-o zi, la prânz, sosind acasă cu scopul de a servi masa, a lăsat motoreta la poartă, iar fiul său năzdrăvan, adică subsemnatul, a mers tiptil, tiptil la poartă, a pornit motoreta şi „pe aici ţie drumul... Auzind motorul, până să ajungă la poartă, eu trecusem de uliţa următoare. Degeaba a încercat să mă ajungă din urmă cu bicicleta... pentru că n-avea nicio şansă, eu fiind... motorizat... După ce am făcut o tură prin sat, m-am întors acasă nevătămat, dar am fost luat în primire de miliţian şi vă închipuiţi, ce papară... am mâncat.

În altă zi, pe când mama se afla în vizită la o vecină, împreună cu sora mea mai mică, Jenica, ne-am gândit să facem ceva deosebit. Ce să facem, ce să facem? Hai să facem compot de caise, aşa cum făcea câte odată mama noastră. Am cules câteva fructe coapte şi zemoase din caisul din curte, am luat o oală de la bucătărie, am aprins focul la pirostrii în curte şi am trecut, iute, iute, la fierberea compotului. Vă închipuiţi ce a simţit mămica noastră când a văzut ce bravură au făcut copilaşii ei, oala neagră

de fum, compotul dat în foc iar noi ocupaţi cu joaca... uitasem de el. După câteva suduieli, o bătaie zdravănă, dar cu milă de mamă, ne-am lecuit şi de prepararea compotului.

Familia noastră avea o situaţie materială şi financiară oarecum bună, părinţii având posibilitatea să asigure copiilor un trai decent. Mama fiind casnică, creştea în gospodărie păsări, porci şi capra care ne asigura laptele zilnic şi de ce nu, câte doi iezi de Paşti. Aveam lot agricol în câmp, unde se cultiva porumb şi pepeni. O dată am uitat uşa de la magazie deschisă, unde erau depozitaţi pepenii, a intrat capra în magazie şi a devorat câţiva cu miezul roşu şi tare neam amuzat, eu şi Jeni, sora mea când a ieşit capra din magazie cu botul şi barba colorate în roşu.

Într-o zi, împreună cu alţi doi copii, vecini ai noştri am hotărât să fim comercianţi ca să facem rost de bani „de cheltuială”. Am mers fiecare acasă la noi, am ales câte 5-6 pepeni, i-am pus în cărucioare şi... fuga, fuga cu ei la gara Ciulniţa, care se afla aproape la 3 kilometri distanţă faţă de locuinţa noastră. În funcţie de mărimea pepenilor, am stabilit şi preţul de vânzare la 3,4 sau 5 lei, zgâriind pe coaja fiecăruia preţul stabilit. Ajunşi la gară, luam câte un pepene în mână şi mergeam la vagoane, la ferestre şi-l ofeream călătorilor. Până la urmă cu răbdare am reuşit să vindem „marfa”, şi cu banii câştigaţi... direct la librărie pentru jucării şi la alimentară pentru a ne umple buzunarele cu bomboane şi alte dulciuri.

În vacanţele de vară venea la noi în vizită Sandu de la Cârlogani, fratele mamei, prilej de bucurie pentru mine că aveam încă un tovarăş de joacă şi nebunii.

Odată, pe când părinţii mei împreună cu Jenica au plecat pentru câteva zile în Oltenia la bunicii mei, eu, rămânând cu Sandu acasă, am hotărât să facem pe bucătarii. Mâncare aveam lăsată de părinţi, dar noi voiam să facem ciorbă de pui, aşa cum văzusem la mama. Aşadar am pus apă la foc pentru a opări puiul de găină, am prins puiul şi l-am tăiat... şi hai să-l opărim pentru a-l curăţa de fulgi. Şi l-am opărit în apa clocotită până s-a jupuit pielea cu totul de pe el, mai, mai să ne opărim şi noi. După ce **l**-am spălat bine, ne-am apucat să-l spintecăm, l-am tranşat dar de unde să ştim noi că acesta avea şi fiere. Am pregătit oala pentru ciorbă, am pus apa la fiert, ceapa şi celelalte legume, apoi bucăţelele de carne, iar mai târziu, ca să-i dăm culoare mai „comercială”, hai să adăugăm şi bulionul. Dar... ghinion... sticla de bulion fiind spartă la gură, deci mai largă, am scăpat aproape jumătate din conţinut în oala cu ciorbă şi vă închipuiţi ce roşie devenise, acrişoară şi mai ales amară de la fiere, aşa încât era bună doar de aruncat... După această ispravă, tare dezamăgiţi de insuccesul nostru în ale bucătăriei, am revenit tot la mâncarea pe care o lăsase mama mea la frigider, renunţând la meseria de bucătar.

Aşa cum am mai menţionat, la Căminul cultural se desfăşurau multe activităţi cultural-educative pentru cetăţenii localităţii, spectacole de muzică populară cu artişti renumiţi, teatru şi în fiecare seară se proiectau filme. La început mergeam împreună cu părinţii şi cu sora mea mai mică, Jeny, apoi mai târziu, mergeam doar eu împreună cu sora mea, mai ales la film. Ea fiind mai mică adormea pe scaun până se termina filmul.

Într-o seară de toamnă, când ne întorceam de la Căminul cultural, după terminarea filmului, pe la orele 20,30, ne vine aşa dintr-odată o idee năstruşnică... să furăm gutui de la tanti Tudoriţa, vânzătoarea de la Debitul de ţigări. Gospodăria acesteia se afla în drumul nostru, iar în curte era un gutui plin de fructe coapte care te atrăgeau ca un magnet.

Când am ajuns în dreptul gospodăriei am lăsat-o pe Jenica să stea de şase, eu am sărit gardul şi... „ţâşt” în gutui. Câinele de pază din curte m-a simţit, a început să latre, alarmând pe cei din casă. A ieşit fiica proprietăresei, Nicoleta, care era mai mare ca mine cu doi ani, şi a început să strige: hoţii, hoţii... iar de frică am sărit din pom, împrăştiind gutuile ce

le băgasem în sân, am sărit gardul şi... pe aici ţi-e drumul, până acasă ţinând-o tot într-o fugă.

Într-o după amiază, a poposit la noi la poartă o femeie cu o „paporniţă” destul de mare să încapă în ea un curcan, curcan ce într-adevăr în acel moment se afla în ea, iar eu fiind lângă poartă mă întreabă dacă doamna Bălaşa este acasă pentru că ar dori să vorbească cu dânsa. Cum ştiam că este, i-am răspuns afirmativ şi am rugat-o să meargă cu mine în curte strigând-o pe mama mea să ne iasă în întâmpinare. După ce musafira a dat „bună ziua”, i-a spus mamei mele că a fost pe la Miliţie cu nişte treburi şi tata a rugat-o să aducă la noi acasă acea sacoşă cu curcanul în ea. Fiind de bună credinţă, mama i-a mulţumit a luat, curcanul şi l-a băgat în beciul de sub bucătărie. Seara când a venit tata a aflat de vizita străinei, rămânând surprins şi negând că ar fi trimis pe cineva acasă.

Dar... surpriză! A doua zi de dimineaţă, când tata a mers la serviciu, la Post îl aştepta un ofiţer de la Securitate ce răspundea pe linie de serviciu de comuna Dragalina. I-a explicat lui taică-meu că are o reclamaţie de la un cetăţean din satul Drajna, sat ce aparţinea de această comună, prin care sesiza faptul că tatăl meu ar fi solicitat reclamantului un curcan pentru a nu-i întocmi dosar penal pentru furt din avutul obştesc. Într-adevăr, acel curcan a fost găsit de ofiţer odată cu percheziţia domiciliară făcută la noi acasă în prezenţa părinţilor şi a unui martor neutru.

Aşadar, în urma celor constatate la faţa locului, tatăl meu i-a explicat ofiţerului de securitate că reclamantul este într-adevăr autorul dovedit al unui furt de doi saci cu nutreţuri combinate de la Complexul de îngrăşare a Porcilor Ciulniţa, unde lucra de fapt. În continuare i-a arătat că are dosar de cercetare penală întocmit, ce se afla la Postul de Miliţie, pe care l-a pus la dispoziţia ofiţerului, şi urma să fie înaintat organelor de cercetare penală de la Călăraşi. Această faptă era o încercare de dare de mită, tocmai pentru că învinuitului i-a fost întocmit dosar penal, astfel că a încercat să se răzbune şi să-l compromită pe tata.

Până la urmă mama a declarat în ce condiţii „aterizase” curcanul în beciul nostru, situaţia s-a clarificat, dosarul şi-a urmat calea, iar reclamantul s-a ales cu o pedeapsă mai mare, inclusiv pentru dare de

mită.

Multe şi mărunte năzdrăvănii de-ale copilăriei dragi sau mai desfăşurat pe parcursul şederii familiei noastre la Dragalina. Când sora mea Jenica a trecut în clasa a doua, iar eu în clasa a şaptea, familia noastră s-a mutat într-o nouă locuinţă, în cartierul Uzinei de Reparaţii. Noua locuinţă era mai modernă şi se compunea din sufragerie, dormitor, bucătărie, cămară şi verandă. În plus avea o curte împrejmuită cu gard din plasă şi, mai presus de toate, apă curentă la cişmeaua situată în mijlocul curţii.

Cartierul unde ne mutasem noi, era un ansamblu de 25 locuinţe duble, fiecare având câte două apartamente, ca cel descris mai sus, şi erau ocupate în special, de familiile salariaţilor Uzinei, ingineri, maiştri şi muncitori. Aici am cunoscut mulţi copii cu care m-am împrietenit, mai ales că învăţam la aceeaşi şcoală generală. Printre cei mai buni prieteni aş putea aminti pe Costel Roşea, mai mare ca mine cu trei ani şi pe Ion Florea, mai mic cu doi ani.

În acest cartier se mai afla un bloc cu un etaj, cu destinaţia de cămin pentru nefamilişti, club şi sală de spectacole. Aici se prezentau filme, şi se putea viziona emisiuni la singurul televizor „Rubin 102”, existent, în acei ani, 1964-1965, precum şi o cantină unde salariaţii uzinei serveau masa la prânz. În cămin locuiau flăcăi tineri care lucrau ca muncitori calificaţi, strungari, frezori, sudori, la Uzina de Reparaţii, băieţi care nu aveau domiciliul în comuna Dragalina.

Aici am cunoscut şi m-am împrietenit cu Marinache, un jucător foarte bun în echipa de fotbal a uzinei, Virgil şi Cristea şi la vârsta de 14 ani, îndemnaţi de aceştia, am început să fumez. Prima ţigară al cărui fum l-am tras adânc în piept era de marcă străină, „Cool”, bineînţeles oferită de prietenii mei.

Într-o zi pe la începutul iernii, când s-a întâmplat să se termine orele mai devreme la şcoală, am venit acasă cam îngheţat de frig, nerăbdător să intru cât mai degrabă în casă la căldură. Când am ajuns, am găsit acasă doar pe surioara mea Jenica, care stătea la căldură şi se juca cu păpuşile ei în dormitor, mama fiind plecată la o vecină în vizită, iar tata se afla la serviciu, ca de obicei. După ce m-am dezechipat de hainele cu care

fusesem la şcoală şi le-am luat pe cele de acasă, am mers cu sora mea la bucătărie să mâncăm ceva. Dar aici, nu era îndeajuns de cald, soba cu plită şi cuptor era doar călduţă şi atunci am hotărât degrabă să-o aprind pentru a face căldură.

Am adus de afară un lighean cu nişte ciocălăi de porumb pe care i-am vârât în plită, am luat sticla cu petrol lampant şi am turnat din belşug. Deoarece în sobă mai rămăsese puţin jar, în contact cu petrolul s-au produs ceva gaze şi fără să-mi dau seama de pericol, când am îndreptat chibritul aprins spre sobă, imediat s-a produs o „mică explozie” încât cuptorul de la sobă s-a desprins şi m-a lovit în piept, dezechilibrându-mă, iar soba s-a cam dezmembrat.

Sora mea a intrat în panică, a început să ţipe şi să plângă, eu „aşijderea”, dar mi-am revenit repede m-am repezit să aduc o găleată cu apă şi am reuşit să sting focul din plită, având norocul că nu s-a extins în bucătărie, pe pardoseala acoperită cu preşuri. Văzând dezastrul am trecut imediat la treabă şi de frică că voi mânca „papară” când va veni mămica noastră, am luat măsuri împreună cu Jenica să evacuăm mizeria din bucătărie. Am scos afară cărămizile căzute din sobă, molozul şi cuptorul, apoi ne-am apucat să măturăm prin bucătărie şi să scoatem gunoiul. Dar când ne apropiam noi de finalizarea lucrării noastre, a apărut mămica. Când m-a văzut cum arătam, plin de funingine şi praf, a crezut la început că am făcut vreo glumă cu dânsa, Dar când am început amândoi să plângem şi să-i povestim despre pocinogul” ” nostru, şi-a dat seama de gravitatea faptei. Cu toate că paguba era semnificativă, mai ales că eu şi cu sora mea dormeam noaptea în bucătărie, considerând că putea fi şi mai grav, chiar să ia foc casa, până la urmă ne-a iertat. A chemat un meşter sobar şi în câteva zile a construit o sobă nouă, iar de atunci m-am lecuit şi eu să mă mai joc cu focul.

În altă zi, de astă dată vara, pe la prânz a venit tatăl meu de la serviciu şi după ce am servit cu toţii masa, tata mi-a zis să mă îmbrac mai bine pentru că o să merg cu dânsul cu motocicleta la o plimbare. Îşi cumpărase o motocicletă rusească, marca „K” cu o capacitate de 175 centimetri cubi, pe care învăţasem şi eu să o conduc, dar mai greu, deoarece eram de

statură mai mică şi nu prea ajungeam cu ambele picioare la pământ când o încălecam sau o descălecam.

Aşadar am aflat că mergeam cu el până la Ivăneşti, o localitate situată la circa zece kilometri de Dragalina spre Bucureşti. În apropiere de localitatea sus amintită se afla o pădure de salcâmi, iar tata era invitat de pădurar să-i facă o vizită. Am ajuns la Ivăneşti, ne-am îndreptat spre pădure, am intrat pe un drum bine amenajat prin interiorul pădurii şi cum conducea tatăl meu cu ceva viteză, deodată se loveşte cu piciorul drept de un ciot de salcâm tăiat, iar din viteza aceea ne-am răsturnat cu motocicleta. Eu fiind mai sprinten şi neavând nimic, m-am repezit să ridic motocicleta căzută în drum şi s-o aşez pe cric, apoi am mers spre tata care nu putea să se ridice în picioare.

Din nefericire piciorul său drept era zdrobit, pentru că-l prinsese între ciot şi pedala metalică a motocicletei. Neputându-se deplasa, m-a îndemnat să încalec motocicleta şi să merg să anunţ pădurarul despre necazul păţit şi să vină să-i dea o mână de ajutor. Am încălecat degrabă pe K-ul năzdrăvan şi am pornit în căutarea pădurarului. După ce l-am găsit în scurt timp şi după ce i-am povestit, ce şi cum. A înhămat calul la căruţă şi a venit după mine la locul accidentului.

Când a ajuns cu căruţa la noi, l-a îmbarcat pe taică-meu şi a pornit spre Dragalina, eu urmând să merg cu motocicleta acasă. Deşi doar împlinisem de câteva luni paisprezece ani, stăpâneam bine ghidonul motocicletei. Dar aşa după cum am mai arătat, era problematic la urcarea şi coborârea de pe ea. Deoarece trebuia s-o aplec puţin într-o parte, apoi aveam eu grijă de dumneaei fără nicio problemă. Am pornit deci cu viteză spre Dragalina, distanţă de aproape 12 kilometri până acasă, dar pentru mime era o nimica toată în comparaţie cu căruţa ce urma să-l aducă pe tatăl meu.

Am ajuns în comună, m-am îndreptat spre casă şi când m-am apropiat de poartă am claxonat şi am strigat la sora mea Jeny să-mi deschidă poarta să bag motocicleta în curte. Din păcate sora mea a întârziat cu câteva clipe deschiderea porţii astfel că am lovit puţin poarta cu roata din faţă forţând deschiderea, izbind-o la gură şi la picior, smulgându-i unghia mare iar în urma impactului a podidit-o sângele.

Am intrat în curte, am descălecat şi am aşezat motocicleta pe cric. Apoi în sudălmile mamei că i-am spart buza fetei, am reuşit până la urmă să-i povestesc de celălalt necaz, păţania lui taică-meu. Aşa că am scăpat de „scărmăneală” din partea mamei, iar cu surioara mea m-am împăcat foarte repede.

După vreo două ore şi jumătate a sosit şi căruţa care-l aducea pe tatăl meu. Când a intrat în casă şi a reuşit să se descalţe, a constatat că piciorul nu este foarte grav, întrucât a fost încălţat cu cizmele de piele, iar pedala motocicletei, după cum am observat şi eu, în urma impactului s-a îndoit spre spate diminuând efectul şocului. Oricum tatăl meu nu a mai putut să se folosească de picior trei-patru săptămâni, timp în care a apelat la tot felul de tratamente.

După cum spuneam la început, fratele mamei, Alexandru Munteanu, nu a putut urma cursurile Liceului din Slatina, din cauze financiare. Tatăl meu aflând că Uzina de Reparaţii Ciulniţa, întreprindere ce se afla în comuna Dragalina, recruta elevi pentru şcolarizare la Bucureşti, l-a chemat de urgenţă pe Sandu, cumnatul lui, pentru a urma Şcoala Profesională „Timpuri Noi” din Capitală. Fiind de acord, a fost înscris în primul an de studii, urmând ca după terminarea şcolii să lucreze la uzină: Şcoala fiind mai aproape de Ciulniţa, în vacanţele de iarnă şi primăvară venea la noi acasă, prilej ca eu să am un partener de joacă. Îmi amintesc că într-una din vacanţele de Crăciun, părinţii mei au fost de acord să merg şi eu cu Sandu în vacanţă la bunicii mei la Cârlogani. Mama a început pregătirile pentru plecarea noastră, a făcut cozonaci, tot felul de prăjituri, a încărcat vreo trei, patru paporniţe pe care trebuia să le ducem în Oltenia. După ce Sandu a venit de la Bucureşti în vacanţă, a doua zi am pornit spre gară şi de acolo spre Slatina. De bucurie că îmi vedeam cât de curând bunicii şi meleagurile natale, nu mai aveam răbdare, stăteam tot timpul cu ochii pe fereastră, doar, doar s-o apropia trenul de gara Slatina. Fericiţi că am ajuns, am luat repede bagajele, am coborât din tren şi ne-am îndreptat spre autogară pentru a lua autobuzul de Cârlogani. Dar, cu uimire şi teamă am constatat că lipsea o sacoşă, paporniţa cu cozonaci, pe care din grabă, bucurie şi neatenţie am uitat-o în tren. Ajunşi acasă la bunici, le-am

povestit tărăşenia noastră, s-au amuzat puţin şi ne-au iertat ca de obicei.

Peisaj feeric, peste tot zăpadă, o iarnă autentică, seara în sat auzindu-se pe ici pe colo glasuri de băieţi care făceau de zor repetiţii la colinde. A doua seară după sosirea noastră, au venit la noi trei prieteni de-ai lui Sandu, foşti colegi de şcoală de la „generală” tocmai pentru a repeta câteva colinde de Crăciun, care vor răsuna în tot satul seara următoare, seara Ajunului.

Fiind mai mic, pe mine nu prea mă băgau în seamă, ei făcând parte din breasla flăcăilor ce umblau cu colinda pe la casele fetelor nemăritate şi pe la hore în sat. Rămânând acasă cu bunicii mei, am socotit că ar fi bine să merg la săniuş pe dealul ce se înălţa în spatele casei noastre. Aşadar am căutat „tragă”, săniuţa făcută din lemn de bunicul meu şi bine îmbrăcat am pornit spre derdeluşul special amenajat de pe dealul numit Slemea. Aici, în acea zi de iarnă dinaintea Crăciunului erau la săniuş zeci de băieţi şi fetiţe, oltenaşi cu obrajii roşii, care urcau şi coborau într-o mare veselie. M-am alăturat şi eu grupului de gălăgioşi, am urcat derdeluşul pe jos şi l-am coborât cu săniuţa mea dragă de vreo patru, cinci ori.

Din nefericire, la ultima coborâre am avut mare ghinion. Nefiind suficient de atent la coborâre, m-am izbit cu traga mea în altă săniuţă, mai zdravănă condusă de un băiat mai mare ca mine cu un an, şi care avea experienţă în arta coborârii cu sania. În urma impactului săniuţa mea s-a făcut ţăndări, ne mai fiind bună decât de foc, iar eu m-am rostogolit pe pârtie până jos. Am adunat rămăşiţele săniuţei accidentate şi negru de supărare am mers acasă, iar după ce le-am povestit ăl or bătrâni păţania mea, l-am rugat pe bunicul meu să-mi confecţioneze altă săniuţă mai zdravănă.

După trecerea sărbătorilor prilejuite de naşterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi a păşirii în noul an, pe la începutul lunii lui „Gerar”, cu părere de rău că vacanţa a fost prea scurtă, încărcaţi cu de toate, din care nu lipseau nucile şi gutuile, strugurii aproape stafidiţi şi licoarea acestora, vinişorul de Cârlogani, însoţiţi de bunicul şi cumnata sa Crenia, am pornit-o spre autobuzul ce urma să ne ducă la Slatina.

De acolo am luat trenul spre Bucureşti şi apoi spre Ciulniţa. Aici eram

aşteptaţi cu nerăbdare de părinţii mei, cărora după cum mărturiseau mai târziu, li se păruse un veac lipsa mea din sânul familiei, fiind întâia dată când am plecat o perioadă aşa mare de timp ne însoţit de dânşii. Surioara mea, Jeny, ţopăia de bucurie în momentul revederii noastre, cotrobăind cu nerăbdare prin paporniţe.

Tatăl meu, aşa cum am mai scris, avea două surori, Ioana şi Victoria căsătorite în Capitală, ambele locuind cu chirie în acea perioadă în zone diferite ale oraşului. Cum cele două familii erau ocupate în cursul săptămânii cu serviciul, tatăl meu a hotărât ca într-o Duminică să meargă în vizită la ele şi să mă ia şi pe mine cu dânsul. Am plecat cu trenul până la Bucureşti iar cu tramvaiul am mers mai întâi la sora Ioana, căsătorită cu nenea Fane. După ce am servit câte ceva şi după câteva discuţii amicale, am părăsit familia şi ne-am îndreptat, bineînţeles tot cu tramvaiul, spre cealaltă soră, Victoria, căsătorită cu nenea Traian.

În timp ce amfitrionii casei discutau cu tatăl meu vrute şi nevrute, în sufragerie mi-a atras atenţia o frumoasă casetă din lemn. Curiozitatea copilărească m-a făcut să mă apropii de ea şi să văd ce ascunde în interior. M-am apropiat tiptil şi fără să fiu observat de cei din cameră, ocupaţi cu discuţiile lor şi de câte un păhărel, am deschis caseta şi am constatat că în ea se află câteva ace de cravată, broşe şi vreo patru perechi de butoni pentru cămăşi. O pereche de butoni avea forma unor piese de domino, butoni care parcă-mi făcea cu „ochiul” şi în cel mai mare secret m-am hotărât de îndată să-i „împrumut” şi să-i trec pe numele meu. Aşadar, cu „cadoul” în buzunar, m-am retras uşurel spre masa adulţilor cu oarecari emoţii.

Vizita apropiindu-se de sfârşit, am aflat că nenea Traian intenţionează să continue discuţiile pe tematica fotbalului la o bere, unde credeţi dumneavoastră? Tocmai la „Carul cu Bere”. Tustrei ne-am îndreptat spre renumitul restaurant, am intrat şi am ocupat o masă. În timp ce cumnaţii ciocneau câte o „ulcică” cu bere „minorul”, adică subsemnatul, am început să înfulec sărăţelele ce se aflau în farfuria de pe masă. Până ce dânşii au servit berea, eu deja gătasem 10-12 bucăţi, câte se aflau în ea, constatând cu ocazia întocmirii notei de plată că acestea costă mai mult

decât berea.

Surprins, nenea Traian mi-a replicat cu blândeţe: „Băi ţărane, tu te-ai apucat să le mănânci pe toate”, eu răspunzându-i politicos: „Păi ce era să fac dacă-mi era foame”? Nu vă mai povestesc ce am păţit după ce a aflat de dispariţia butonilor; astfel că de fiecare dată când ne întâlneam, prima vorbă era legată de „împrumutul butonilor”, necazul său fiind acela că nu i-am cerut, pentru că mi i-ar fi dăruit cu plăcere, ca amintire. Dar ce să-i faci? Minte de copil. Totuşi, până la urmă nu am avut parte de ei, pentru că într-o bună zi i-am uitat pe sobă, iar plasticul s-a topit.

În clasa a opt-a, începusem să mă lenevesc la învăţătură fapt ce a dus la intervenţia părinţilor în vederea redresării, să las joaca mai la o parte şi să pun burta pe carte. Deoarece timpul trecea repede, şi se apropia cu viteză sfârşitul anului şcolar şi, totodată şi examenele pentru admiterea la liceu, tata observând că stau mai slab la limba română, a vorbit cu o profesoară, doamna Nica, soţia doctorului din comună, să mă mediteze în ultimul trimestru din clasa a opta. Zis şi făcut. De două ori pe săptămână mergeam la meditaţie la locuinţa profesoarei, unde eram ascultat şi mi se dădeau teme pe care trebuia să le pregătesc pentru următoarele întâlniri. Dar ispita mă împingea mai mult la joacă decât la carte. Interesându-se la profesoară cum merg pregătirile pentru examenul la liceu, aflând că nu prea bine, tata a trebuit să intervină într-un fel. Într-o după-amiază când venea de la serviciu şi eu eram bineînţeles la bătut mingea cu alţi câţiva băieţi, că sincer să vă spun tare dragă îmi era mingea, m-a chemat la „interogatoriu”, să vadă cât de în serios am luat eu meditaţia la limba română. Cunoscând situaţia reală de la profesoară şi faptul că la întrebările sale o cam dădusem în „bâlbâială”, mi-a explicat cât de important era să reuşesc la liceu. Şi ca să nu rămână dator faţă de mine pentru faptul că am dovedit neseriozitate faţă de pregătirea la română până atunci, a trecut la următoarea temă a „interviului”, şi anume pedeapsa: 7 centuri la fundul gol...

Astfel că în urma acestei nefericite trataţii, băiatului i-a venit mintea la cap. A luat treaba în serios şi la examenele din vara anului 1966, la Liceul Agricol, Secţia Contabilitate, din cei 8 candidaţi la examen, care s-au

prezentat din comuna Dragalina, singurul care s-a găsit pe lista celor admişi a fost... băiatul „neastâmpărat”.

După ce au trecut emoţiile reuşitei, tata s-a gândit că până-n toamnă este timp suficient pentru joacă, dar şi pentru muncă... Astfel că a făcut cum a făcut şi a aranjat cu şeful de fermă de la I.A.S. „Drumul Subţire”, domnul inginer Necula, tot un oltean de-al său, ca pe timpul vacanţei care a mai rămas să lucrez la fermă, să văd şi eu cum se câştigă un ban. Ferma se găsea la 7-8 kilometri distanţă de Dragalina, pe drumul naţional spre Călăraşi. Acolo se putea ajunge ori cu remorcile ce transportau muncitorii de la Dragalina la Drumul-Subţire şi invers, sau pur şi simplu cu bicicleta

Într-o zi de luni, tata m-a prezentat şefului de fermă Nicula, iar acesta magazionerului care m-a luat în primire şi împreună am mers la noul meu loc de muncă: o magazie foarte mare unde se selecta grâul şi unde am lucrat aproape o lună de zile. Având bicicletă, am preferat să mă deplasez zilnic cu ea, astfel că în fiecare dimineaţă, mai puţin Duminica, mă prezentam la fermă la ora 7,00, de la 12,00 la 13,00 aveam pauză de masă, iar la orele 18,00 terminam ziua de muncă şi plecam acasă. Munca nu era deosebit de grea, unii aprovizionau cu grâul neselectat selectoarele mecanice, unii îndepărtau grâul curat şi-l încărcau în saci iar alţii îndepărtau gozurile şi le transportau în altă parte. După aproape o lună de zile şi după ce tata a considerat că munca ce o făceam era cam grea, mai ales că se lucra în spaţiu închis, a vorbit cu şeful de fermă să-mi schimbe locul de muncă.

La începutul unei noi săptămâni de lucru, şeful de fermă m-a prezentat unui brigadier şi am fost repartizat la balotarea paielor de grâu. După treieratul grâului, pe mirişte rămâneau paiele, iar acestea trebuiau strânse de pe câmp prin balotare şi predate la fabricile de celuloză şi hârtie.

În urma tractorului se ataşa presa pentru balotat paie. Iar de aceasta se remorca o platformă de tablă de 6-8 metri, pe care se prelua de muncitor baloţii prelucraţi de presă, se aşezau şi se transportau până la capătul tarlalei. Aceasta era munca pe care am desfăşurat-o timp de şase zile, după care, săptămâna următoare am schimbat din nou locul de muncă.

Următoarea săptămână de muncă în agricultura Bărăganului însorit, am

început-o la treieratul soii. Recoltarea se făcea cu combinele de treierat de fabricaţie germană, autopropulsate, „Klass” şi cu Combinele româneşti, „C-3” sau „C-5”.

Munca manuală pe Combina „C-3” ataşată la tractorul „Universal-650”, pe care am lucrat, consta în ataşarea unor saci de iută la gurile de alimentare cu cereale, detaşarea lor după umplere, legarea la gură, aşezarea lor pe platformă, iar la capătul tarlalei, transbordarea lor în remorci.

Cu o săptămână înainte de începerea anului şcolar, şi deci de trecere a mea într-o nouă formă de învăţământ, cea liceală, am încheiat munca în agricultura socialistă de stat, şi am trecut la vacanţa de vară, cei drept cam scurtă dar binefăcătoare pentru odihnă şi pregătirea începerii noului an şcolar. Pentru munca desfăşurată la fermă pe timpul acela se plătea 25 lei pe zi de muncă.

Bucurie mare trăiam când mergeam la casierie o dată la două săptămâni şi încasam banii ce mi se cuveneau pentru munca pe care am desfăşurat-o la vârsta de 15 ani. Mare satisfacţie am avut când am mers cu tatăl meu la un magazin în Dragalina şi din banii câştigaţi prin muncă, mi-am cumpărat un ceas de mână marca „Zaria”, pe care l-am purtat cu mare plăcere mult timp, iar după aceea am mers la bodega din sat şi l-am cinstit pe tatăl meu cu un coniac.

Anii de liceu

Şi iată că a venit mult aşteptata zi de 15 septembrie 1966, prima zi de liceu. Împreună cu mama mea, echipat cu uniforma şcolară specifică liceului, compusă din: costum albastru, cămaşă albă, cravată albastră, pantofi de culoare neagră şi şapcă pe care era imprimat numele liceului, m-am prezentat cu mapa sub braţ pentru începerea noului ciclu şcolar, liceul de specialitate în domeniul agricol. Menţionez că în anul de graţie 1966, s-au înfiinţat primele licee de specialitate din România: agricol, economic, industrial, petrol-chimie etc. La cel agricol se studiau mai multe meserii: contabilitate, agronomie, îmbunătăţiri funciare şi mecanici agricoli – şcoală profesională.

Pentru că se depistase că eu sutăr de o boală netratabilă, o degenerescenţă maculară şi retinopatie pigmentară, ce mai târziu va duce la orbire, tatăl meu a considerat că cea mai potrivită meserie de viitor a mea ar fi cea de contabil, fapt ce s-a dovedit mai târziu o meserie de succes. Având un argument în plus, a trebuit, aşa cum am arătat mai sus, să susţin examenul de admitere la acest liceu.

După ce am fost binecuvântaţi” în prima zi de şcoală, de conducerea liceului, în careul format din elevii mai mari şi „bobocii” noi veniţi, printre care mă aflam şi eu, am fost repartizaţi pe clase. Alături de 29 fete şi 10 băieţi am întemeiat clasa a 9-a A Contabilitate, având ca diriginte pe profesorul de sport, Iordan Gornea. Întrucât tata a semnat un contract de şcolarizare cu C.A.P. Constantin Brâncoveanu din comuna Dragalina, sat Brâncoveni, prin care mi se plăteau cheltuielile de cazare şi masă, a trebuit să rămân la internatul de băieţi. Cantina şcolii şi internatul de fete se aflau la aproximativ 200 metri de liceu, iar internatul de băieţi se afla la circa un kilometru de cantină, spre centrul oraşului.

Programul şcolii prevedea ca deplasarea de la internat la cantina şcolii, precum şi micul dejun, să se efectueze între orele 6,30-7,30, iar cursurile să se desfăşoare dimineaţa între orele 8,00-14,00. Masa de prânz se servea între orele 14,00-15,00, iar după amiază până la orele 20,00 se desfăşura programul de meditaţie (studiu individual), tot în incinta şcolii,

sub supravegherea pedagogilor. Masa de seară o serveam între orele 20.00-20 30, apoi băieţii mergeau la internatul lor.

Deplasarea de la internat la cantină, la liceu şi invers, se efectua în coloană de doi câte doi, în faţă fetele, iar la urmă băieţii, departajaţi pe anii de studii (anul 4, anul 3, etc.) atât la fete cât şi la băieţi, precum şi pe specialităţi (contabilitate, agronomie, etc., întreaga coloană fiind supravegheată şi condusă de pedagogi.

Sâmbăta după amiază şi Duminica atât fetele cât şi băieţii desfăşurau program administrativ în cadrul internatului, iar pentru cina de Duminică se servea hrană rece, distribuită la prânz. Era interzisă părăsirea liceului sau a internatului fără bilet de voie semnat de directorii şcolii. Încălcarea disciplinei şcolare era sancţionată drastic de către pedagogi, ajungându-se la tunderea băieţilor la 0, scăderea notei la purtare, interdicţia părăsirii internatului pe o perioadă mai îndelungată etc.

Pentru mine, programul de internat mi s-a părut un fel de armată şi de la început am privit negativ încadrarea mea în acea disciplină, mai ales că în fiecare dimineaţă băieţii făceau aproximativ 10-15 minute înviorare în curtea internatului. Aşadar am început să-mi pun mintea la contribuţie şi să gândesc cum să scap de internat. Unii colegi de clasă stăteau la gazdă sau făceau naveta la locul de domiciliu, aceştia având mai multă libertate, după care tânjeam şi eu.

Atunci am început să mă plâng părinţilor că nu mai pot să suport regimul de internat, că mă deplasez foarte greu, mai ales seara, datorită vederii, că mă bat băieţii din clasele mai mari şi neapărat trebuie să mă mut la gazdă sau să fac naveta cu trenul la Ciulniţa. Realitatea era că nu-mi plăcea la internat, pentru că eram supravegheat permanent, nu puteam să fumez, să ies în oraş, să merg la cinema când voiam eu etc.

Îmi amintesc cu plăcere de o poznă petrecută pe timpul când stăteam la internat. Era într-o duminică când se făcea o deplasare organizată la cinematograful „Flacăra”, din Călăraşi, unde rula filmul „în genunchi mă-ntorc la tine”, cu Giani Morandi, proiecţie specială pentru elevii de la Liceul Agricol. La orele 9,00 a început filmul, iar după terminarea spectacolului, toţi elevii au avut învoire generală până la orele 13,00, când trebuia să ne

prezentăm la cantină pentru masa de prânz. La cinema am stat alături de prietena mea Feruze, de la clasa a 9-a B, care locuia cu chirie la gazdă în oraş. După ce ne-am despărţit, urmând ca eu să merg la masă, iar ea la gazdă, am hotărât de comun acord să ne reîntâlnim după amiază pe la orele 15,00, în apropierea internatului de băieţi pentru a merge la o plimbare în parc. Zis şi făcut! După ce am servit masa de prânz, ca de obicei, în coloană de doi câte doi, toţi băieţii am mers la internat, învoirea generală fiind, după cum am arătat mai sus, până la orele 13,00. Am mers la dormitorul unde aveam patul, m-am schimbat de haine şi fuga la poartă să plec în oraş. Pentru a ieşi din internat trebuia să am bilet de voie, dar fiind prea îndrăgostit, am crezut că şi duminică după amiază este învoire, aşa că portarul m-a poftit să mă întorc la dormitoare. Ce să fac? Ce să fac? Prietena mă aştepta în apropiere de internat.

Am stat ce am stat şi m-am gândit eu şi până la urmă mi-a venit ideea năstruşnică „să evadez” pe un geam de la dormitorul meu. Aşadar am escaladat fereastra şi am sărit în stradă.

M-am întâlnit cu prietena Feruze, am fost în parc, neam plimbat până pe-nserat, apoi ne-am despărţit bucuroşi că am petrecut o după-amiază de Duminică într-un mod foarte plăcut, după care eu m-am întors degrabă la internat. Totul a fost O.K. Până a doua zi când în pauza mare a venit în clasă pedagogul Mitică Voca şi a întrebat: Cine e Bălaşa? După ce m-am prezentat s-a apropiat de mine şi m-a întrebat: „dă ce ai sărit Duminică fereastra”? şi în acelaşi timp mi-a tras o palmă de am văzut stele verzi, după care mi-a recomandat ca până seara să mă tund „0”.

Tare s-au mai veselit colegele mele, a doua zi, când capul meu arăta ca becul din tavan, pentru că eu de necaz am mers la frizer şi m-am ras pe cap. Şi acum concluzionaţi şi dumneavoastră dragi cititori: ERA BINE LA INTERNAT?

O altă poznă demnă de consemnat, a fost o întâmplare nefericită ce s-a petrecut tot în anul întâi de liceu. La insistenţele mele a venit mama la şcoală să stea de vorbă cu dirigintele şi cu directoarea adjunctă Costăchescu, tot în legătură cu condiţiile aşa-zis grele din internat. După ce a discutat cu aceştia, m-a învoit şi pe mine să o conduc până la gara

din Călăraşi. Pe drum ne-am oprit la bufetul gării, unde am băut împreună cu mama un ţap de bere, după care am mers la gară la trenul de la ora 17,00, cu care a plecat la Ciulniţa. M-am întors la liceu, dar ce să vezi? Când mai aveam vreo 300 metri până la şcoală, berea a început să-şi facă efectul şi a început să-mi bolborosească în stomac.

Am intrat în curtea unei şcoli generale din apropiere, care avea o toaletă afară. Dar până să ajung acolo, m-am Scăpat pe mine. Nişte elevi de clasa a doua, fiind întâmplător în recreaţie, înţelegând păţania mea au început să râdă şi să strige către alţi colegi.

Ce era să fac? La şcoală nu puteam să mă duc, la internat nici atât, pentru că nu aveam voie, aşa că atunci m-am hotărât să merg acasă, la Dragalina, pentru a face baie şi a scăpa de ruşine. Zis şi făcut! Am mers la gară pentru a prinde trenul de la ora 19,00, am luat bilet şi m-am urcat în tren, bineînţeles undeva mai separat deoarece unii călători simţiseră ceva. Un miros neplăcut. În sfârşit am ajuns la Ciulniţa şi fuga, fuga acasă. Când am ajuns şi m-a văzut mama, a crezut că e o glumă proastă, dar când a aflat adevărul, a trecut la treabă, să-i facă băiatului de liceu baie şi să-i cureţe hainele. A doua zi dimineaţă, primenit proaspăt, la ora 6,00 am plecat la şcoală la Călăraşi cu ruşinea spălată.

În apropiere de liceu la circa 700 metri distanţă, la marginea oraşului, curgea un râuleţ de câmpie numit Jirlău cu o adâncime de aproape trei metri şi o lăţime de 4-5 metri, râu în care câţiva băieţi de la şcoală, mergeam din când în când să ne îmbăiem. Într-o după-amiază călduroasă a lunii iunie a anului 1967, am mers împreună cu trei colegi din clasa mea şi doi de la clasa B, la scaldă, la Jirlău, băieţi ce ştiau să înoate, singurul care nu ştia fiind eu. Ei treceau râul înot. Eu nu, ci doar mă bălăceam în apropierea malului. La un moment dat ei m-au îndemnat să încerc să traversez şi eu râul pentru că are lăţimea mică şi că dacă-mi iau avânt mai mare reuşesc să-l trec. Aşa s-a petrecut de două ori dus-întors, dar când am încercat a treia oară „bâldâbâc” în apă pe la mijlocul râului, afundându-mă. Noroc că a observat unul dintre colegi, culmea un băiat pe nume Vasile Hordei din comuna Modelu, care nu avea o mână din umăr, dar cu cealaltă înota perfect. Observând situaţia în care mă aflam, s-a

aruncat în apă şi cu singura mână, m-a apucat de un picior şi m-a împins spre mal, scăpând pentru a doua oară în viaţă de înec.

În sfârşit, cu rele cu bune, am reuşit să trec pragul cel mai dificil, anul întâi de liceu, cu experienţa neplăcută a disciplinei impuse de învăţământul anilor ’60. Bineînţeles că vacanţa mare constituia un prilej de relaxare, recreere şi odihnă, după un an de învăţământ destul de dificil din punct de vedere al adaptării la viaţa în colectivitate.

Aşa am crezut şi eu la început, dar, după vreo două săptămâni de vacanţă, iată că a venit şi timpul ca băiatul de liceu să facă ceva folositor, atât pentru familie, cât şi pentru el personal. Este imperios necesar să ştie că munca este „o onoare”, şi că ar fi timpul ca în vacanţă să muncească puţintel. Aşadar tatăl meu a aranjat ca de la 1 iulie să mă prezint la Fabrica de Nutreţuri Combinate Ciulniţa, la bătut porumb.

Timp de două luni, împreună cu alţi muncitori zilieri, de luni până sâmbăta, inclusiv, am desfăşurat diferite munci necalificate, cărat coşuri cu porumb ştiuleţi, încărcat ciocălăi de porumb în remorci, măturatul platformei, încărcat în remorci porumb ştiuleţi din porumbare etc. Pentru aceste „eforturi” primind frumoasa sumă de 28 lei pe zi, bani ce-i încasam o dată la 15 zile.

După două săptămâni de vacanţă adevărată, respectiv de la 1 septembrie, am debutat în al doilea an de liceu. Am convins părinţii că este greu pentru mine la internat şi au hotărât să stau în gazdă la nepotul lui taică-meu, Mitruţă Bălaşa, inspector de cadre la I.A.S. Călăraşi. Soţia lui lucra la Fabrica de Confecţii din localitate. Aveau trei copii preşcolari, care frecventau grădiniţa şi locuiau împreună cu familia într-un apartament de două camere, în imediata apropiere de liceu, întrucât familia acestuia era numeroasă, dormeam la ei, dar masa o serveam la cantina liceului, odată cu ceilalţi elevi. Aşadar, dimineaţa, la prânz şi seara mă deplasam la cantina şcolii pentru servirea mesei. După masa de dimineaţă, mergeam la cursuri, iar după amiază stăteam la gazdă unde-mi pregăteam lecţiile pentru a doua zi, iar din când în când, pufăiam câte o ţigară. O dată sau de două ori pe săptămână, seara, mergeam la o rudă a gazdei mele, unchiul Sandu, care avea un nepoţel clasa a cincea, pe care-l meditam la

matematică. De fiecare dată primeam de la bunicii săi câte cinci sau zece lei, bani bineveniţi pentru aprovizionarea mea cu „CARPAŢI”, ţigările mele preferate. Cursurile se desfăşurau în limite normale, nu eram nici strălucit la învăţătură, dar nici codaş, ci undeva prin zona mediană.

Îmi amintesc cu plăcere de primele încercări de a deveni bărbat, de a avea relaţii mai intime cu „EVA”, fiinţa care, după cum se ştie, a declanşat de-a lungul timpului mari bucurii, dar şi necazuri speciei umane, declanşând chiar şi războaie între state, de a iubi cu adevărat pe cea care „Bunul Dumnezeu” a creat-o să fie iubită şi să zămislească copii, femeia. Între zecile de fete ce populau temporar băncile liceului ce-l urmam, mi-a atras atenţia una mai deosebită, credeam eu, o elevă de la clasa noua contabilitate. După câteva încercări, am reuşit să mă apropii de ea şi să devenim prieteni, o fată frumoasă, care stătea la internat, de fel fiind din frumoasa staţiune din mijlocul Bărăganului, Amara. Într-o zi am invitato la un film şi la o plimbare prin parc, altă dată la o „reuniune” organizată la liceu în sala de festivităţi, unde am dansat toată seara cu dânsa, simţindu-i calităţile femeieşti. Constatând atracţia „magnetică” a unuia faţă de celălalt şi fiorii dragostei ce ne înconjurau, într-o după amiază când verişorul meu Mitruţă şi soţia sa Filofteia se aflau la serviciu, iar copiii la grădiniţă, deci apartamentul era liber, am invitat-o pe prietena mea să vadă unde locuiesc. A dat curs invitaţiei şi a venit la întâlnire, dar nu singură, ci cu o prietenă bună de-a sa, colegă de clasă şi consăteană. Ne având ce face în această situaţie, le-am invitat pe amândouă în apartament. În bucătăria care se afla la intrarea în casă, au observat o lădiţă cu cireşe pe care o adusese gazda de la I.A.S. Călăraşi, unde lucra şi atrăgându-le am trecut tustrei la „devorarea” lor şi nu ne-am lăsat până ce nu le-am gătat. După această ispravă, sub presiunea timpului scurt pe care-l aveau la dispoziţie, fetele sau retras spre şcoală, eu rămânând să suport suduielile ce mă aşteptau în urma pagubei pricinuite ca urmare a dispariţiei cireşelor, Suduieli care la sosirea amfitrionului casei au fost din belşug. Totuşi, ca să nu rămân în pagubă, la două zile după cele întâmplate, într-o joi după servirea prânzului, am făcut ce am făcut şi am reuşit să o invit din nou pe prietena mea, de data aceasta venind singură

la întâlnire. Cum cireşe nu mai erau, am invitato mai întâi în sufragerie, iar după un preambul fierbinte creat de fiorii dragostei, „sărutări şi giugiuleli”, am reuşit să ajungem în dormitor unde... după mai multe „lupte greco-romane”, mai că vreau mai că nu vreau, am reuşit să săvârşim... dragostea adevărată, debutând fericit cu brio în viaţa sexuală.

Întâlnirile prieteneşti au început să se înteţească, aşteptând cu nerăbdare fiecare ocazie când prietena mea avea posibilitatea să „dezerteze” pentru o scurtă perioadă de timp din internat, clipe în care ne simţeam fericiţi uitând de necazurile vieţii.

Cu regret că anul doi de studii, a ajuns pe nesimţite la punctul final, astfel că am fost nevoiţi să ne retragem fiecare pe la casele noastre, să întrerupem întâlnirile. După terminarea fiecărui an de studii, începând cu anul doi, făceam două săptămâni practică de birou la diverse întreprinderi agricole, I.A.S., S.N.A. Etc, în funcţie de contabilitatea studiată în acel an.

Iată că a sosit vacanţa mare, pe care am petrecut-o tot ca anul precedent, adică prin muncă. Şi pentru că luasem la cunoştinţă despre condiţiile de la F.N.C. Ciulniţa, am repetat aceeaşi figură, adică două luni am muncit cu spor.

Legătura cu prietena mea din Amara, fiind întreruptă pe timpul verii, la începutul anului şcolar, am constatat cu stupefacţie că vorba bătrânească: „ochii care nu se văd, se uită” se adevereşte întocmai, intervenind între noi o răceală uşor sesizabilă, urmată de renunţarea la relaţiile noastre de prietenie.

De altfel, începând cu anul trei, am făcut naveta cu trenul pe ruta Ciulniţa-Călăraşi, cursurile desfăşurându-se între orele 14,00 şi 20,00 zilnic, mersul trenurilor permiţând naveta, în aşa fel încât să pot fi prezent la cursuri, la programul stabilit de şcoală.

Altă viaţă... deplină libertate... Mai ales că aveam colegi de navetă încă patru băieţi din Dragalina şi doi din Ştefan Vodă, prima staţie spre Călăraşi. Erau de vârsta mea şi urmau cursurile la Liceul Economic din Călăraşi, având acelaşi program şcolar ca şi al meu. Pentru că nu stăteam la internatul şcolii, primeam în fiecare lună de la şcoală o bursă în valoare de zece lei pe zi, plătită conform contractului de şcolarizare pe care-l

aveam şi pe care o încasam de la secretariatul liceului la sfârşitul fiecărei luni. Aceşti bani îmi acopereau costul abonamentului C.F.R. Lunar şi cheltuielile de buzunar.

Trenul făcea aproximativ 45 minute, timp în care noi, navetiştii, jucam cărţi, şeptică, copcică şi nici nu simţeam când trecea timpul. La şcoală începusem să mă pregătesc mai puţin, astfel că şi notele începuseră să scadă, clasându-mă printre cei mai slăbuţi la învăţătură, timpul consumat zilnic cu orele de curs plus naveta depăşind peste 10 ore.

O întâmplare nefericită de astă dată aş dori s-o povestesc în rândurile ce urmează. Pentru a ajunge de la gara Călăraşi la Liceul Agricol şi cel Economic, trebuia parcursă o distanţă de aproximativ un kilometru. Treceam prin cartierul „Doi cocoşi”, pe o lungime de aproape 300 metri, pe lângă restaurantul-terasă „Farfuria Zburătoare”, apoi la vreo patru sute de metrii întâlneam poarta şcolii mele, clădire care datorită formei sale arhitecturale şi împrejmuirii sale, o mai poreclisem „Bastilia”.

Aşadar, într-o zi, în timp ce grupul nostru de navetişti trecea prin cartierul sus amintit, pe la jumătatea acestuia, pe trotuarul pe care noi circulam, în „şir indian”, se aflau postaţi de o parte şi de alta, doi băieţi cam de seama noastră. În timp ce noi treceam pe lângă ei, fără niciun avertisment, când am ajuns în dreptul lor, unul dintre ei m-a apucat de piept şi mi-a „pălit” un pumn direct în „figură”, după care au fugit, fără să aibă timp colegii mei să intervină. Sângele a început să-mi curgă pe nas şi pe gură, reuşind până la urmă cu ajutorul colegilor să-l oprim şi ne mai putând continua deplasarea spre liceu, am fost nevoit să mă opresc acasă la verişorul meu Mitruţă Bălaşa, pentru a mă spăla şi dezinfecta. Mai târziu am aflat că luasem „poceala”, datorită faptului că am fost confundat cu altă persoană.

Încet, încet, anul trei de liceu s-a scurs, situaţia la învăţătură rămânând mediocră, a venit vacanţa mare şi... la treabă cu băiatul. De data asta am lucrat vreo două luni la biroul contabilitate al I.A.S. Ciulniţa, efectuând sub supravegherea contabilului şef Sică, diverse lucrări financiar-contabile, dar eram plătit tot ca muncitor necalificat.

Anul patru de liceu l-am trecut cu mai multă seriozitate, mai ales că

trebuia să dau examenul de bacalaureat, aşa că în unele zile mă pregăteam chiar şi în tren, pe timpul cât parcurgeam distanţa Ciulniţa-Călăraşi. Deplasându-mă spre şcoală, în vara anului 1970, am susţinut examenul de maturitate în sesiunea a doua, intrând în posesia diplomei de bacalaureat în specialitatea Contabilitate agricolă, act ce-mi conferea dreptul de a profesa meseria de contabil.

După terminarea examenelor, într-o după-amiază de august, am mers la plaja amenajată pe malul braţului Borcea, aflată pe malul drept al braţului, vis-à-vis de parcul central al oraşului. Pentru a te bucura de facilităţile apei şi a nisipului fierbinte, trebuia să treci apa cu bacul special destinat să facă aceste curse de traversare dus-întors.

Ajuns la plajă, am mers la vestiare, m-am echipat pentru baie şi fuga, fuga la scaldă. Pe plajă m-am întâlnit cu colegul meu de clasă, Nelu Dogiţă, împreună am mers în apă şi înaintând uşor, uşor spre mijlocul apei deodată am simţit că îmi fuge nisipul de sub picioare, apa trăgându-mă spre mijloc, unde era din ce în ce mai adâncă. Am strigat la colegul şi prietenul meu Nelu care înota în apropiere, a venit lângă mine, m-a sfătuit să fiu calm şi încet, încet m-a împins spre mal, dar curentul rapid al apei îl împiedica să mă îndrepte spre zona de salvare. Fiind un înotător bun a reuşit însă, uşor, uşor să mă îndrepte către nişte şufe ce ancorau debarcaderul unde acosta bacul cu pasageri. Apucându-mă zdravăn cu mâinile de una dintre şufe, m-am îndreptat spre mal, zădărnicind şi cea de-a treia ocazie de înec din viaţa mea, fără a mai vorbi de miile de mulţumiri adresate colegului meu salvator.

Angajat la CAP

Proaspăt absolvent de liceu, cu meserie şi cu diplomă de bacalaureat, începând cu 1 septembrie 1970, m-am prezentat la C.A.P. Brâncoveni pentru angajare. Aici era contabil şef domnul Costel Stângă, care terminase în urmă cu trei ani Şcoala Tehnică de Contabilitate şi pe soţia sa, Lenuţa, care a urmat aceeaşi şcoală până în urmă cu doi ani, tot la Liceul Agricol din Călăraşi. Programul de lucru era de la ora 7,00 până la orele 17,00, de luni până sâmbătă inclusiv.

Deplasarea de la Dragalina la Brâncoveni o făceam cu trenul, pe o distanţă de aproximativ 7 kilometri, dar inconvenientul era că de la gara Brâncoveni până la C.A.P. Erau cam trei kilometri, această distanţă parcurgând-o pe jos dus-întors dimineaţa şi seara, alături de o doamnă, doctor veterinar, care făcea naveta de la Bucureşti şi o altă doamnă inginer agronom, care venea de la Ciulniţa.

Întrucât nu voiam să stau în gazdă în satul Brâncoveni, unde era sediul C.A.P.-ului, mi-am cumpărat în rate o bicicletă rusească şi cu ea, pe timpul favorabil, parcurgeam zilnic distanţa de aproximativ 10 kilometri dus-întors, de la domiciliu la locul de muncă.

După ce parcursesem aproape 1200 kilometri cu bicicleta, într-o sâmbătă seara pe la orele 22,30, am fost înştiinţat de tata că bicicleta mea pe care o împrumutase mai devreme de la mine pentru a se deplasa la serviciu, motocicleta dumnealui fiind defectă, a fost înlocuită cu o motoretă Carpaţi pe care m-a invitat să o văd în curte.

De fapt, seara a mers la cârciuma din sat, la un păhărel de coniac unde a întâlnit un consătean, prieten al său, i ar din vorbă-n vorbă i-a explicat că eu făceam zilnic naveta cu bicicleta la Brâncoveni. Acesta, având o motoretă „Carpaţi” pe care nu prea o folosea, a propus tatălui meu să facă schimb cu bicicleta mea rusească şi fără să stea prea mult pe gânduri au înfăptuit tranzacţia. Mulţumit de afacerea încheiată, am devenit de această dată, „motorizat”, deplasarea mea la serviciu fiind mult mai uşoară şi mai rapidă, dar de data aceasta era totuşi o problemă... Nu aveam permis de conducere, fiind nevoit uneori să mă deplasez pe rute

ocolitoare, evitând întâlnirea cu Miliţia rutieră.

Munca de birou se desfăşura în condiţii normale, remuneraţia, însă, era în norme convenţionale, având 39 norme pe lună, iar valoarea unei norme nu depăşea anual suma de 23 lei. Lunar primeam un avans minim de 500 lei, iar diferenţa la sfârşitul anului, după stabilirea reală a valorii normei convenţionale, dar nu aveam ce face, deoarece aşa cum am relatat mai sus, aveam contract cu C.A.P. Brâncoveni şi trebuia să lucrez după terminarea şcolii 5 ani. În caz contrar ar fi trebuit ca părinţii mei să achite contravaloarea contractului. În luna octombrie 1970, am primit ordin de încorporare în armată, astfel că pe data de 24 ale acestei luni m-am prezentat la Comisariatul din Slobozia, convins fiind că datorită bolii ce o aveam la ochi, voi fi respins şi declarat inapt serviciului militar. Dar n-a fost să fie aşa. Comisia medicală a considerat că sunt apt şi astfel, împreună cu alţi camarazi, în aceeaşi zi de 24 octombrie 1970, am fost luaţi cu trenul şi duşi la Câmpina, la o unitate militară de transmisiuni. Am fost aşteptaţi în gară de camioane militare şi am fost transportaţi la unitate, în jurul orei 24,00. Aici am fost luaţi în primire de gradaţi, repartizaţi pe grupe, plutoane şi pe dormitoare, după care am fost invitaţi să ne dezechipăm de hainele civile, să trecem pe la frizeri unde am fost tunşi CHILUG, iar după baie ne-a fost distribuit echipamentul militar pe care l-am îmbrăcat.

În prima săptămână de armată am luat la cunoştinţă cu viaţa de militar: deşteptarea dis de dimineaţă, înviorarea, micul dejun, instrucţia militară, sala de transmisiuni etc., iar în una din zilele săptămânii, am participat alături de camarazii mei la o tragere demonstrativă în poligon. În această perioadă am ieşit de câteva ori la raport, atât la gradaţi cât şi la ofiţeri, pentru a fi trimis la Spitalul Militar de la Bucureşti, în vederea constatării faptului că nu îndeplinesc condiţiile de sănătate pentru a continua serviciul militar.

Prima duminică din perioada de cătănie a fost destinată unei vizite primite la unitatea militară unde eram încazarmat. Vizită a părinţilor mei, curioşi să-şi vadă băiatul în haine militare. De altfel, trebuie amintit că tatăl meu se afla deja de aproape o lună, în Câmpina, la altă unitate

militară, pentru o instruire pe linie de Miliţie şi numai din pură întâmplare am fost încorporat eu în aceeaşi localitate, mama venind în vizită atât la tatăl meu, cât şi împreună cu acesta, la mine.

În urma sesizărilor privind starea mea de sănătate, comandantul unităţii a ordonat deplasarea mea în a doua săptămână la Bucureşti împreună cu un caporal sanitar. Am fost internat timp de două săptămâni la Spitalul Militar Central, aici fiind consultat chiar de generalul doctor Mircea Olteanu, care mi-a precizat că după externare voi merge acasă fiind inapt serviciului militar. Astfel că m-am ales cu trei săptămâni de armată, datorită unei comisii medicale iresponsabile de la Slobozia, care deşi au ştiut diagnosticul meu oftalmologic, m-au trimis totuşi la unitatea militară din Câmpina.

La data de 11 noiembrie 1970, am fost lăsat la vatră, după trei săptămâni de cătană, sosind acasă tuns chilug. După eliberare am decis să iau vreo două trei săptămâni de vacanţă, să-mi mai crească părul, timp în care m-am hotărât să-mi vizitez bunicii din partea mamei, la Cârlogani, Astfel că acoperit pe cap cu o pălărioară, am purces spre Oltenia. Vinişorul fiind aproape limpezit, pastrama afumată, tot să stai să te refaci după o armată atât de „lungă şi grea”. Cu greu m-am hotărât să mă întorc la Dragalina, după aproape două săptămâni de „odihnă activă” alături de rudele mele, acceptând cu regret părăsirea „Raiului” unde adăstasem şi să mă îndrept cu forţe proaspete spre casă. În gară la Slatina, în timp ce aşteptam trenul pentru Bucureşti, am făcut cunoştinţă cu o fată simpatică foc, fâşneaţă, care aştepta acelaşi tren. Schimbând câteva cuvinte am aflat că o cheamă Ileana Boajă, că este din comuna Icoana, judeţul Olt, că urmează o şcoală post liceală de asistente medicale la Slatina şi face naveta cu trenul. Ne-am dat adresele pentru a coresponda în continuare, iar când am ajuns acasă am şi ticluit prima scrisoare de dragoste la prima vedere. Aşa s-au înfiripat primii fiori ai dragostei de oltence, astfel că scrisorile noastre căpătaseră o frecvenţă regulată, în sensul că imediat ce primeam scrisoarea, a doua zi expediam răspunsul, la fel şi de partea cealaltă.

Am început din nou serviciul, am trecut cu greu peste iarna ’70-’71, mai

ales că iernile în Bărăgan sunt tare vitrege, când vântul suflă cu putere, Crivăţul este la el acasă şi zăpezile sunt abundent, fiind des troienite pe câmp.

În primăvara anului 1971, tatăl meu a cumpărat o motoretă Mobra 50, primele tipuri fabricate în ţară, pe care mia făcut-o cadou de ziua mea, o motoretă mult mai performantă decât cea pe care o aveam eu. Astfel că naveta la serviciu era mult mai agreabilă, mai rapidă şi de ce nu, mai plăcută. Unul din inconveniente ale lucrului în agricultura cooperatistă, era acela că nu eram retribuit cu salariu de bază ca la stat, venitul meu lunar fiind net inferior, iar programul de lucru în agricultura socialistă de stat şi cooperatistă era de", „zi lumină". Totuşi eram prezent la program doar zece ore pe zi, deoarece nu aveam pauză de masă, ceilalţi colegi de la birouri şi sectorul administrativ beneficiind de un repaus de masă zilnic între orele 12,00 şi 14,00. Uneori mai mergeam să servesc masa la grădiniţa din sat, timp ce nu depăşea 30 de minute.

După ani de zile în care fiecare a urmat cursurile şcolii generale apoi liceul sau şcoala profesională, m-am reîntâlnit cu unul dintre vechii mei amici din copilărie, coleg de năzdrăvănii, Lică Munteanu, fratele mai mic al lui Marinică. După ce am vizionat un film la cinematograful din Dragalina, ne-am retras la un pahar de vorbă, depănând amintiri din copilăria noastră, ce a mai făcut fiecare de când eu împreună cu familia ne-am mutat în cartierul uzinei. Reluând relaţiile de prietenie, am început să ne întâlnim, mai ales în weekend-uri, la cinema, baluri etc. Dar De la un timp întâlnirile noastre se răriseră. Aproape după un an de zile, în timp ce eu mă aflam la serviciu la C.A.P. Brâncoveni, în timpul pauzei de masă, cine credeţi că mă vizitează? Prietenul meu din copilărie, Lică Munteanu pe numele său de botez Ilie. Era dezamăgit, trist, supărat pe viaţă, cu alte cuvinte era într-o stare de disperare şi m-a rugat să-l ascult şi, în limita posibilităţilor să-l ajut, măcar cu un sfat prietenesc. Mi-a povestit mai întâi că părinţii săi s-au despărţit, nea Emil tatăl lui s-a recăsătorit în Dragalina iar tanti Viorica, mama sa împreună, cu fratele lui mai mare, au plecat la Călăraşi, el, Lică, rămânând cu tatăl lui în noua familie. Mi-a mărturisit apoi că datorită unor neînţelegeri din familia tatălui său, a început să meargă

acasă din ce în ce mai rar, preferând să doarmă prin trenuri, să mănânce pe unde apuca, mai simplu se apucase de vagabondaj. Cum lucra ca electromecanic la C.F.R. La Siguranţa circulaţiei (SCB), avea legitimaţie de călătorie gratuită pe orice tren de persoane şi pe orice rută din ţară. Astfel că în timpul liber îşi petrecea viaţa călătorind cu trenul. Cum nu avea niciun ban la el, m-a rugat insistent să-i dau 200 de lei în schimbul ceasului „Raketa”, pe care-l avea la mână, ceas pe care l-am purtat mult timp şi care-mi amintea de el permanent. Insistând să opresc ceasul ca amintire, i-am satisfăcut rugămintea şi i-am dat 300 de lei. Cunoscând faptul că la Comisariatele militare se făceau recrutări de tineri în vederea şcolarizării pentru subofiţeri în armată, l-am sfătuit să meargă la Slobozia şi să solicite înscrierea la aceste cursuri. A fost de acord cu ideea mea şi a plecat imediat la Comisariatul Militar din Slobozia. A doua zi, seara, a venit la mine acasă, tare fericit, să-mi aducă marea veste că a fost admis la Şcoala de subofiţeri şi în curând se va prezenta la unitatea militară unde va urma cursurile. Am primit cu mare bucurie această veste, mai ales pentru faptul că prin sfatul meu am reuşit să-mi ajut prietenul, cât şi pentru faptul că acesta va întâlni alt mediu în armată, mai multă disciplină şi sigur se va schimba în bine. Am cinstit acest eveniment cu un pahar cu vin.

Mare a fost surpriza când după aproximativ un an de zile, bate în poarta casei noastre sergentul major Ilie Munteanu. Echipat în ţinută militară, a dorit ca prima vizită pe care o va face după terminarea şcolii de subofiţeri, să o efectueze de la gara Ciulniţa, direct la mine la domiciliu, să-mi mulţumească pentru sfatul dat în urma căruia a reuşit să schimbe cursul vieţii. Am aflat cu ocazia vizitei neaşteptate, că peste două săptămâni urma să se prezinte la noul său loc de muncă, o unitate militară din Timişoara. Aşadar drumurile noastre s-au despărţit din nou şi de atunci, din păcate nu ne-am mai întâlnit niciodată.

În cadrul sectorului administrativ, la unul din birourile C.A.P.-ului. Lucra ca funcţionară o fată din sat, frumuşică, tinerică şi simpatică foc, care avusese un eşec în prima căsătorie. Am observat la un moment dat că-mi cam făcea „ochi dulci” ceea ce nu-mi displăcea de fel. Azi aşa, mâine aşa,

întârzia cât mai des să plece cu ceilalţi colegi în pauza de masă, uneori renunţând pentru a rămâne împreună cu mine. Am început să discutăm de-ale dragostei valuri, astfel că într-o după-amiază când trebuia să plec acasă ca de obicei, m-a rugat să o iau şi pe ea cu „Mobra” la Dragalina, că ar avea de făcut ceva cumpărături. Nici n-am aşteptat să zică a doua oară că şi am pornit motoreta, amândoi călare pe ea şi pe aici ţi-e drumul. Dar nu am luat-o pe drumul naţional, chipurile că am întâlni Miliţia, ci pe un drum de pământ, ocolitor, care trecea printre nişte lanuri de grâu verde. Ajunşi în acea zonă, deodată se „defectează’” motoreta, o opresc, o aşez pe cric şi-mi invit pasagera să constatăm împreună „cât de înalt crescuse grâul’”. Aceasta a fost de acord, probabil tot din aceeaşi „curiozitate”, am înaintat puţin în ogor şi... mamă, mamă... ce dragoste s-a dezlănţuit la firul ierbii. Încât la un moment dat nu ne mai venea să părăsim lanul. Deşi convinşi că în mijlocul naturii dragostea este mai năbădăioasă, cu părere de rău am plecat mai departe cu motoreta, „defecţiunea” dispărând ca prin minune. Am lăsat fata, cred eu, mulţumită la magazinul sătesc, iar eu m-am retras bucuros acasă.

La unităţile agricole de stat şi în mod deosebit la cele cooperatiste, printre care şi la C.A.P. Brâncoveni unde-mi desfăşuram activitatea zilnică, forţa de muncă era insuficientă, tineretul satelor îndreptându-se spre unităţile din industrie, mai ales de la oraşe.

Aşa se făcea că în campaniile de toamnă era mobilizat tot efectivul de la sectorul administrativ, pentru a da o mână de ajutor, mai ales la culesul porumbului care se recolta în acea vreme, aproape în totalitate manual. Cum nu prea-mi plăcea munca fizică la câmp, căutam cu orice preţ să-mi caut un loc de muncă mult mai călduţ şi mai agreabil în care să câştig un ban mai uşor, dar să am şi timp liber mai mult pentru a mă dedica altor activităţi, cu caracter distractiv. Ori după aproape 12 ore, cât dura activităţile zilnice de serviciu, inclusiv deplasarea la şi de la serviciu, vă închipuiţi că în timpul săptămânii nu-ţi mai ardea de un film la cinematograful din sat sau de o întâlnire mai... particulară.

Totuşi... cu ajutorul unui prieten, Costel Roşea, am hotărât să părăsesc C.A.P.-ul Brâncoveni şi să mă angajez în sectorul de stat. Aflând că există

un post de contabil la Şantierul de drumuri de la Ciulniţa, unde lucra prietenul meu ca electrician, am acceptat sfatul de a merge la Direcţia de Drumuri Judeţene Ialomiţa, de care aparţinea şantierul respectiv, să susţin un examen pentru ocuparea acelui post.

Astfel că într-una din zilele lunii august 1972, am mers împreună cu Costel, prietenul meu, la DJDP Ialomiţa, unde am făcut cerere de angajare şi am susţinut examenul pentru atestarea cunoştinţelor în domeniul contabilităţii generale. Fiind declarat admis urma ca începând cu 2 septembrie 1972, să fiu angajat.

În acea zi, culmea, când eu susţineam examenul la Slobozia, tatăl meu s-a întâlnit cu preşedintele C.A.P. Şi a aflat că nu am fost la serviciu. Seara acasă, am fost luat la întrebări, unde am fost şi de ce nu l-am informat şi pe el despre iniţiativa mea, luând o săpunează zdravănă pentru nesinceritatea mea. Ziua următoare am mers la serviciu şi am solicitat preşedintelui o negaţie pentru a pleca de la C.A.P. în sectorul de stat. Acesta s-a arătat dispus să mă ajute, dar m-a sfătuit să iau aprobarea şi de la UJCAP Ialomiţa. Cu adresa respectivă m-am deplasat la Slobozia şi găsindu-l în toane bune pe preşedintele UJCAP Ialomiţa, domnul Martin, acesta a fost de acord cu transferul meu, semnând adresa respectivă şi astfel am scăpat de contractul cu C.A.P. Brâncoveni.

Îmi amintesc cu tristeţe în suflet că la C.A.P Brâncoveni, cu o lună înainte de a mă prezenta eu la serviciu fusese repartizat după ce terminase Facultatea de Agronomie, un inginer, Lucian Grigorescu, de prin părţile Teleormanului, mai precis din Turnu Măgurele. Tânăr absolvent al facultăţii, necăsătorit, era obligat să locuiască în localitate, întrucât activitatea în agricultură era de zi lumină, iar funcţia de inginer şef îl obliga să supravegheze şi să îndrume permanent personalul tehnic în vederea obţinerii de producţii bune, atât în sectorul vegetal cât şi zootehnic. Întâlnindu-l la serviciu odată cu angajarea mea, m-am apropiat mai mult de el, având atu-ul că amândoi eram cavaleri şi era străin în sat. Uneori, la sfârşit de săptămână, îl invitam să meargă cu mine acasă la Dragalina, mai ales că eu aveam mijlocul de locomoţie, „Mobra 50”, apoi mergeam împreună la balurile ce se organizau sâmbăta seara, la cantina

Uzinei de Reparaţii Ciulniţa, salon ce se afla aproape de locuinţa noastră. După ce dansam şi petreceam împreună cu tineretul din comună, ne retrăgeam acasă pentru odihnă.

Altă dată mergeam eu în satul Brâncoveni, împreună cu un alt prieten din Dragalina, Nicu Badea, la balurile organizate la căminul cultural, alături de Lucian şi tineretul prezent, simţindu-ne foarte bine.

Fiind străin printre săteni, departe de părinţi, viaţa de burlac la ţară fiind destul de dificilă, inginerul Lucian Grigorescu s-a hotărât să întemeieze o familie. Nu după mult timp, aproximativ un an, s-a căsătorit cu o fată din sat, învăţătoare la şcoala din localitate, stabilindu-se astfel în satul Brâncoveni.

Am dorit să insist în a-l prezenta pe acest prieten al meu, inginerul agronom Lucian Grigorescu, din două motive: în primul rând pentru faptul că m-a ajutat foarte mult să scap de C.A.P. insistând pe lângă preşedinte şi contabil şef să-mi aprobe negaţia cu privire la anularea contractului ce-l aveam cu C.A.P.-ul. În al doilea rând aş dori să amintesc un eveniment nefast, petrecut de el şi soţia sa. În ziua de 4 martie a anului 1977 au mers împreună la Bucureşti pentru unele cumpărături. După terminarea treburilor, a dorit să-şi servească consoarta cu o prăjitură, intenţie ce se va dovedi fatală, întrucât în momentul declanşării marelui cutremur de pământ, se aflau la cofetăria Scala. În primele secunde a reuşit să sară pe fereastră împreună cu soţia, îndepărtându-se oarecum de pericol dar... s-a întors din drum să-şi ia haina de piele de pe spătarul scaunului pe care stătuse şi n-a mai apucat să iasă, rămânând sub dărâmături. Constatând pericolul şi văzând nenorocirea, soţia a vrut să se apropie, dar o bârnă de beton i-a căzut pe picioare, scăpând cu viaţă dar rămânând oloagă. Din păcate, acest trist deznodământ, l-am aflat mult mai târziu.

Funcţionar la Stat

Aşadar, la data de 2 septembrie 1972, m-am prezentat la Şantierul de Drumuri şi Poduri Ciulniţa, la domnul inginer Gheorghe Zamfirescu, şeful de şantier, unde urma să-ni desfăşor în continuare serviciul.

Aici am întâlnit un colectiv de salariaţi cu multă experienţă în viaţa de şantier, specializaţi pe domenii de activitate: construcţia şi reparaţia drumurilor judeţene şi comunale de pe raza judeţului ialomiţa, fabricarea mixturilor asfaltice şi a bordurilor din beton, transporturi, întreţinere şi reparaţii auto la atelierul mecanic ce funcţiona pe lângă şantier. În meseria mea de contabil aveam sarcina de a ţine evidenţa contabilă a şantierului, iar împreună cu normatorul, de a întocmi ştatele de plată pentru întreg personalul şantierului. Spre deosebire de C.A.P., aici eram salarizat cu retribuţie lunară fixă care, la început era de 1030 lei, oricum mult mai bună decât în mediul cooperatist.

În vara anului 1972, l-am regăsit pe bunul meu coleg de clasă de liceu, Dogiţă Ion, care lucra la I.A.S „Drumul Subţire’” ca zilier. Deoarece era vacant un post de contabil la Atelierul Mecanic Ciulniţa, de pe lângă şantierul unde lucram eu. L-am anunţat imediat şi i-am propus să se angajeze aici. Am mers cu el la Slobozia, la centru, unde a depus cerere şi a susţinut examenul de verificarea cunoştinţelor şi... iată că am devenit colegi de serviciu.

În septembrie acelaşi an, am făcut rost de două bilete de odihnă în staţiunea Sinaia, iar eu fiind singur am hotărât să meargă cu mine prietenul meu Nelu Dogiţă. Aşa am ajuns pentru prima dată să cunosc „Perla Carpaţilor”, staţiunea Sinaia, să admir frumuseţile zonei de munte unde aveam să ne petrecem 12 zile. Într-una din zile am hotărât de comun acord să întreprindem o plimbare pe Platoul Bucegilor. Am urcat cu telecabina până la Cota 1400, apoi cu telescaunul până la cota 2000, Vârful cu Dor, după care, urmărind indicatoarele turistice, am purces spre „Babele”. După două ore de mers am întâlnit Cabana Piatra Arsă, iar după alte două ore am ajuns la Cabana Babele. După o scurtă pauză pentru odihnă, ne-am îndreptat spre Monumentul Eroilor, cunoscut sub denumirea

de „Crucea de pe Caraiman”, situată la o altitudine de 2325 metri, deasupra oraşului staţiune Buşteni. Am ajuns în aproximativ 40 minute la acest minunat monument, construit din metal pe un postament din beton, ce măsoară 6 metri înălţime iar crucea are înălţimea de 16 metri şi lungimea braţelor de 8 metri. După ce am admirat cu uimire toată Valea Prahovei de la înălţime, timpul fiind insuficient pentru a ne deplasa în continuare spre Vârful Omul, ne-am întors la Cabana Babele. Aici am găsit locuri pentru cazare pe timp de noapte, urmând a doua zi să continuăm itinerar lui.

A doua zi, însă, vremea a început să se înrăutăţească, să apară lapoviţa şi ninsoarea uşoară, fiind nevoiţi să renunţăm la ascensiune spre „Vârful Omul”. Pentru a evita să rămânem blocaţi la cabană datorită vremii, am purces degrabă spre coborâre pe Valea Jepilor în oraşul Buşteni. După aproximativ 5 ore şi jumătate am ajuns în Buşteni, apoi am luat autobuzul spre Sinaia, unde eram cazaţi. După douăsprezece zile petrecute pentru prima oară în viaţă pe Valea Prahovei, în primul meu concediu de odihnă în calitate de salariat, reîntors cu forţe proaspete am continuat munca cu alt spor.

Programul de lucru pe şantier era de opt ore pe zi, rămânând timp liber suficient pentru a te dedica altor activităţi cotidiene, mai ales că birourile unde îşi avea sediul şantierul se aflau la aproximativ două sute de metri de casă. Aş dori să precizez că-mi plăcea să citesc cărţile care se aflau în biblioteca tatălui meu, romane istorice, de spionaj, poliţiste şi nu în ultimul rând romane de dragoste, cărţi de beletristică ce se găseau din belşug şi la biblioteca comunală, unde eram abonat. Cu aceeaşi pasiune lecturam şi literatură interzisă în acele timpuri cum ar fi cele din „Colecţia celor 15 lei” sau „Aventurile submarinului Dox”, pe care, pe unele le procuram „pe sub mână”, iar altele erau confiscate de tatăl meu în diferite ocazii.

Aşa după cum am mai arătat, datorită funcţiei ce o ocupa tatăl meu în comună aveam, zic eu, un mic privilegiu, în sensul că eram privit altfel decât colegii şi prietenii mei. Unele fete mă curtau ceea ce nu mă încânta de loc. De multe ori căutam să mă eschivez de la unele întâlniri, baluri ce erau la modă în acea perioadă, ceaiuri dansante organizate în grupuri mai

restrânse, sau vizionări de filme la cinematograful din comună. Preferam să mă deplasez în alte localităţi vecine, cum ar fi de exemplu, comuna Ştefan Vodă, situată la 17 kilometri distanţă de Ciulniţa.

Am ales să vorbesc de această localitate situată aşa după cum am mai arătat cu altă ocazie la jumătatea distanţei, pe calea ferată, între Călăraşi şi Ciulniţa, deoarece mi-am petrecut o bună parte de timp la seratele organizate la căminul cultural din comună. În localitatea Ştefan Vodă aveam câţiva prieteni încă de când făceam naveta la liceul din Călăraşi, iar sâmbăta se organizau baluri, la care participa în calitate de cântăreţ şi instrumentist la chitară electrică, un prieten de-al meu din Călăraşi. Semnificativ era faptul că balul se termina de fiecare dată cu tradiţionala „Periniţă", cu care ocazie aveam posibilitatea să „furăm" fetelor câte o sărutare. Aici veneam pe timpul verii câteodată cu sora mea Jeny, pe care o învăţasem să conducă şi ea motoreta, altă dată veneam cu prietenul meu, Nicu Badea.

Dar şi aici eram cunoscut printre tineri, întrucât în urmă cu vreo trei ani fusese detaşat tatăl meu pentru o perioadă de şase lumi la postul din comună. Oricum, în acest sat mă simţeam mai în largul meu. Îmi făcusem o prietenă, o fătucă din sat care lucra contabilă la primărie, întâlnindu-ne de fiecare dată cu plăcere la dans. O întâmplare mai aparte s-a petrecut într-o sâmbătă seara, când la sfârşitul balului, aproape de miezul nopţi, mă aflam în mijlocul „Periniţei'" invitat şi sărutat de o parteneră, urmând ca eu să invit la mijloc pe prietena mea. Cum sărutul se desfăşura aproape în fugă, în picioare, ce mi-am zis eu? Dacă tradiţia era ca fata să fie sărutată în genunchi pe batistă, atunci aşa să fie. Zis şi făcut. După ce am invitat prietena la dans, după câteva învârtituri, am scos batista din buzunar, am aşternut-o jos şi am invitat partenera să primească sărutul datorat. Dar din păcate, nici n-am apucat să mă aşez şi eu cu genunchiul pe batistă, lângă dânsa, că... dintr-odată a apărut mama prietenei mele în mijlocul horei, a smuls-o de lângă mine şi pe aici ţi-e drumul. Rămânând uimit în mijlocul horei, am fost nevoit să invit altă fată pentru a încheia dansul. Perechile ce se avântau în „Periniţă", după această întâmplare, foloseau cu plăcere batista " aducătoare de sărut, sărutul partenerilor în genunchi devenind un

obicei tradiţional.

Şi dacă tot am pomenit de prietenul meu Nicu Badea, îmi amintesc cu plăcere de o deplasare împreună cu dumnealui pe meleaguri „Oltene”. Am decis să ne deplasăm în această zonă, pentru a lua la cunoştinţă despre frumoasele obiceiuri practicate cu prilejul „învierii Domnului nostru Iisus Hristos” şi anume sărbătorile Sfântului „Paşti ortodox”.

Aşadar, într-o sâmbătă dimineaţa devreme, am pornit spre Slatina cu trenul. Ajunşi acolo am luat autobuzul şi după amiază pe la orele 15,00 „pe la prânzul ăl mare”, am ajuns la bunicii mei din Cârlogani, satul meu natal.

Bucuroşi de oaspeţi, bunicii ne-au invitat degrabă să luăm loc pe scăunelele cu trei picioare, la masa mărunţică aşezată în bătătură. Ăl bătrân, adică tataia, a băgat „tâlvul” în butoi pentru a scoate un borcan de „sângele Domnului”, licoarea sfântă a strugurilor de Cârlogani, pentru a cinsti după obicei musafirii. Prima surpriză a prietenului meu, Micu Badea, a fost atunci când bunica mea a adus doar un singur pahar, cu care conform obiceiului se servesc oaspeţii. Îl umplea şi îl înmâna musafirului, iar după ce era băut se repeta „figura”.

cu alt mesean.

O altă mirare a fost atunci când bunica a răsturnat pe un fund de lemn ce se afla pe măsuţă, mămăliga din tuciul care fiersese pe pirostrii, în „corlată”. După aceea a tăiat mămăliga cu o aţă în felii şi ne-a îndemnat să mâncăm ciorbă de mânătărci afumate cu mămăliguţă. Mâncare de post şi apoi să ne cinstim iarăşi cu vin. După ce am servit dejunul, ne-am dat la taclale, aflând cu plăcere cum se desfăşoară sărbătorile Pascale la Cârlogani.

Am constatat că obiceiurile se deosebesc oarecum de cele din „Bărăgan”. Astfel, în prima zi. Adică duminică, se merge în toiul nopţii la sfânta Biserică, pentru a lua lumină şi sfânta pască. Reîntorşi acasă, fiecare gospodar serveşte bucatele tradiţionale, ciorba de miel sau de ied, friptura şi nelipsitele ouă roşii. După amiază, tineretul mergea la horă în sat, unde lăutarii cântau în mijlocul curţii, la şcoala generală, până seara târziu.

A doua zi sătenii pregătiţi cu de toate de-ale sărbătorilor. Se îndreptau cu mic cu mare spre biserică unde, în curte, după slujbă, se întind mese şi se împarte, iar după amiază se organizează horă la şcoală. A treia zi se vizitau rudele şi se mergea din nou la horă în sat. În cunoştinţă de cauză, am hotărât să ne culcăm mai devreme ca să putem merge la înviere.

Împreună cu bunicii noştri îmbrăcaţi de sărbătoare în costume naţionale, am plecat pe la miezul nopţii la biserică. Am asistat la slujba învierii, am luat lumină şi pască, apoi neam îndreptat voiniceşte spre casă pentru a devora bucatele ce ne aşteptau pregătite din timp. După ce am servit tradiţionala ţuică fiartă cu zahăr şi piper, am ciocnit câte un ou roşu, trecând apoi la friptura de ied pregătită din ajun şi Bineînţeles, stropită cu vinişorul din butoi. După o odihnă binemeritată, am mers la horă în sat. Sosiţi la horă, fiind străini de sat, eram priviţi ca două ciori între stolul de porumbei. Dar de bine de rău ne-am prins şi noi în horă şi nici n-am simţit când s-a înserat. Între timp am făcut cunoştinţă cu băieţi şi fete, amicul meu rămânând plăcut impresionat de comportamentul prietenos al „Oltenaşilor”.

Când a doua zi, luni dimineaţa am ieşit la şosea, am putut observa cum majoritatea sătenilor încărcaţi cu baniţele pline cu bunătăţi, bănicioare transportate de femei pe cap, căruţe pline cu mese şi canapele, ce se îndreptau de zor spre biserică.

Ca să nu rămână mai prejos, bunica pregătise deja baniţa cu de-ale gurii, bunicul umpluse plosca cu ţuică şi ulciorul de pământ cu vin şi aşteptau semnalul de plecare de la cele două surori ale bunicii, Crenia şi Hrisa. Acestea din urmă se pregăteau de zor pentru evenimentul de la biserică în acea zi de sărbătoare sfântă.

Nerăbdători, am pornit curioşi foc, spre biserică să vedem ce surprize vom întâmpina. Ajunşi acolo am găsit curtea plină cu lume, bărbaţi, femei şi mai ales copii îmbrăcaţi de sărbătoare. În mod deosebit ne-a atras atenţia faptul că majoritatea sătenilor, mai ales cei în vârstă, purtau costume naţionale. Bărbaţii aveau opinci, iţari albi, cămeşi brodate cu amici, erau încinşi cu „bete”, iar pe cap purtau căciuli din blană de miel. Femeile purtau în picioare sandale, erau îmbrăcate cu fote şi cu frumoase

ii cusute cu arnici, iar pe cap purtau „testemele”, un fel de baticuri din mătase mărginite cu mărgeluţe.

Mesele erau aşezate în curte pline cu de toate, aşteptând cu nerăbdare terminarea slujbei, după sfinţirea bucatelor, ritual săvârşit de preoţi. S-a dat startul începerii mult aşteptatului praznic, astfel că toată lumea s-a aşezat la masă. Ne-am găsit şi noi două locuri, alături de rudele noastre apoi a început ceremonialul împărţirii bucatelor. Veneau pe la mese femeile cu câte un păhărel sau ţoi pline cu ţuică îndulcită şi ne invitau pe fiecare să bem întru pomenirea morţilor şi a celor vii din familia respectivă. Ciocneam câte un ou roşu cu fiecare, obiceiul fiind ca în cazul că eu spărgeam oul îl luam, iar în cazul că era spart, atunci îl pierdeam. După ceremonialul ţuicii şi a ciocnirii ouălor, s-a trecut la ospăţul propriu-zis, devorând rând pe rând sarmalele, fripturile şi cozonacul ca desert. A început apoi ceremonialul vinului, care era împărţit ca şi ţuica, la început de femeile mai în vârstă ce veneau din nou pe la fiecare masă, pentru a-şi lăuda bunătatea de „licoare” pe care trebuia să o guşti în cinstea familiei lor. Gustând noi de la una, bând de la alta, amestecând băuturile uşor, uşor, atât eu cât şi prietenul meu, ne-am cam „cherebelit”, astfel că am ajuns acasă cu mare greutate. Ne-am aşternut la somn iar când ne-am trezit, atât din somn cât şi din mahmureală, se făcuse seara târziu şi se terminase de mult hora în sat.

Marţi dimineaţa, a treia zi de Paşti, când oltenii urmau să petreacă, cei doi musafiri, Mihai şi Nicu, impresionaţi profund de obiceiurile strămoşeşti de pe aceste meleaguri, cu părere de rău că nu puteau participa şi ei la evenimentele acestei zile, S-au îndreptat spre autobuz pentru a merge la Slatina, iar de acolo cu trenul spre Bărăganul însorit.

Aşa după cum spuneam, în weekend-uri mergeam cu motoreta la balurile ce se organizau la Ştefan Vodă, împreună cu sora mea Jeny. Ocazie u care începuse să înveţe să conducă şi ea motoreta, mai ales la întoarcere spre casă.

Şi încet, încet a prins dragul de a conduce motoreta, astfel că atunci când mergea la cumpărături prin sat, mergea „motorizată”, până într-o zi când s-a lecuit să mai facă acest sport. Acea zi era într-o duminică, când

am rămas eu fără ţigări şi am rugat-o să meargă până la gară, la vreo doi kilometri de casă, să-mi cumpere un pachet de ţigări, întrucât eu aveam ceva de trebăluit prin bătătură.

Dar nici n-am apucat să-i zic de două ori că a şi pornit Mobra şi pe aci ţi-e drumul. Ca să ajungi la gară la Ciulniţa pe şosea, trebuia să treci prin două bariere, una peste liniile ferate ce duceau spre triaj şi spre Bucureşti şi o altă barieră peste calea ferată ce ducea spre Călăraşi.

Dar drăguţa de Jenica, după ce a trecut de prima barieră, nefiind atentă că pe şosea era împrăştiată criblură pentru tratamentul asfaltului, a luat curba cu ceva viteză, a derapat, a căzut şi vă puteţi închipui ce s-a întâmplat la contactul cu şoseaua. Şi-a „zdrelit” mâna stângă şi piciorul, şi-a rupt pantalonul şi pe deasupra a renunţat să mai meargă după ţigări.

Ajunsă acasă „accidentată”, după ce m-a suduit puţin, pentru că eu o trimisesem, am fost nevoit să mă duc eu să-mi cumpăr ţigări, astfel că de atunci surioara mea nu a mai încălecat motoreta decât în spatele meu, lecuindu-se pentru totdeauna de a mai fi conducătoare auto.

Un nou loc de muncă şi sfârşitul vieţii de burlac

În anul 1973, odată cu reorganizarea D.J.D. Ialomiţa, a trebuit să mă mut la Şantierul din Slobozia Nouă. Cel din Ciulniţa desfiinţându-se. Deplasarea la noul loc de muncă o făceam cu trenul, devenind astfel navetist.

Viaţa era frumoasă pe şantier, ţineam evidenţa contabilă la şantierul Slobozia şi la lotul Chirana, care se afla la circa cinci kilometri de Ţăndărei, unde mă deplasam din când în când. Lucram în regim de nouă ore, fiind plătit corespunzător, dar aveam timp suficient atât pentru lucru, cât şi pentru distracţii. Şef de şantier era un anume Ioan Ursu, fost director la I.R.E.B. Ialomiţa, şef de lot la Slobozia inginerul Paul Hehn, şef de lot la Chirana era un fost coleg de liceu, Nicu Costea. Magaziner la Slobozia era Hagianu Filip, laborant Emil Mateescu şi nu în ultimul rând Angelica, fata de la Feteşti, funcţionară care lucra în birou cu mine şi se ocupa de dactilografíe şi evidenţa transporturilor. La nivelul şantierului şi a loturilor se mai aflau la muncă peste 150 muncitori drumari.

În zilele călduroase, mai ales după ce luam avansul şi lichidarea, mergeam împreună cu câţiva colegi de serviciu să servim câte un mititel şi să ne „răcorim” cu câte o bere la restaurantul renumit „Privighetoarea”. Se afla la marginea oraşului Slobozia, pe drumul naţional Bucureşti-Constanţa, într-o pădure răcoroasă, unde găseai pe timpul acela cam tot ce-ţi dorea „inimioara”. Cum eu eram burlac, mi-am făcut prietenă o ospătăriţă, o fată tânără, frumoasă şi cu ceva bani. Aşa se întâmpla că după ce serveam câte ceva de-ale gurii, rămâneam în unele seri, după ce termina şi ea programul de lucru, ce depăşea niciodată orele 23, la unul din camping-urile din pădure, sau mergeam împreună la şantier unde aveam cele de trebuinţă dormitului.

Vara, în special duminica, când nu mergeam acasă, la Dragalina, frecventam staţiunea Amara, ce se afla la şapte kilometri de Slobozia. Făceam o plaje sau închiriam o barcă câteva ore şi, în mijlocul apei, deşi nu prea ştiam să înot, mă legam de mijloc cu o funie special pregătită în acest scop, capătul celălalt îl legam de barcă şi mă bălăceam în apa

limpede şi curată din acel loc. Altă dată mergeam direct pe plaja special amenajată împreună cu alţi prieteni. Într-o după-amiază fierbinte, de joi, am luat autobuzul spre Amara cu gândul de a mă răcori puţim, să fac o baie în lac. Întâmplător mă întâlnesc aici cu o cunoştinţă a prietenului meu Emil Mateescu, o fată bruneţică, bine făcută, care venise să se răcorească şi ea puţintel în lac. Profitând de acest prilej, am invitat-o la o plimbare cu barca pe lac, având la mine într-o sacoşă funia şi un tranzistor „Zefir”, aparat de radio la care ascultam muzică.

Am închiriat o barcă şi am pornit amândoi, ca doi porumbei, vâslind pe lac, dar nu spre mijlocul apei, ci mai spre malul opus, unde creştea stuful şi unde eram mai feriţi de ochiul curioşilor. Ajunşi cu barca în stufăriş, în costume de baie, m-am întrebat imediat, cum o fi când faci dragoste în barcă în orăcăitul broaştelor? Fata având probabil aceiaşi „curiozitate”, am trecut neîntârziat la treabă, constatând cu bucurie că „mari minuni se pot petrece pe această lume”, o baie apoi în apa rece, la mijlocul lacului, fiind o adevărată binefacere. Mulţumită de plimbare, la despărţire, fata cea bruneţică şi-a exprimat dorinţa de a ne mai întâlni cât de curând. Drept garanţie m-a rugat să-i împrumut aparatul de radio, până la următoarea întâlnire, iar eu, cu gânduri bune şi mari speranţe pentru noi aventuri, ne mai stând prea mult pe gânduri, am acceptat imediat.

Spre seară m-am îndreptat către „Privighetoarea”, pentru a servi ceva de-ale gurii, unde mă aştepta prietena mea chelneriţa, iar după terminarea programului împreună cu dânsa am mers la culcare la şantier.

Sâmbătă după amiază m-am retras acasă la părinţii mei, la Dragalina. Duminică, împreună cu tata, am pornit la Drajna, unde aveam o casă în construcţie, cu intenţia de a mai trebălui ceva pe lângă ea. La un moment dat am observat că, „treaba mică” o fac cu greutate, aveam usturimi şi... Mi-am dat seama că „răcorirea” în apa lacului Amara, de data aceasta nu a fost „binefăcătoare”. A doua zi fuga, fuga, la Policlinică pentru a salva „situaţia”, dar în urma consultului medical, constatând realitatea, doamna doctor mi-a solicitat să-i prezint la consult pe „bruneţică” şi pe prietena de la „Privighetoarea”.

Dar cum, habar n-aveam cum o chema exact pe „bruneţică” şi nici unde

îşi avea domiciliul, nici prietenul meu Emil neavând prea multe date despre dumneaei, nu am mai reuşit s-o contactez. Rămas fără aparatul meu de radio, supărat tare mergeam zilnic cu chelneriţa mea la tratament, sub supravegherea medicală rezolvându-se cu brio problema.

Cum mă descurcam din ce în ce mai greu cu naveta, şi cum dorinţa mea fierbinte era să devin orăşean, am întocmit o petiţie către primul secretar P.C.R. Al judeţului Ialomiţa, în care am invocat diverse motive, solicitând repartizarea unei garsoniere din fondul de stat în oraşul Slobozia.

La nicio lună după ce am depus scrisoarea în cutia poştală de la Palat, unde se afla sediul conducerii partidului, am fost chemat la directorul D.J.D.P. Ialomiţa, inginerul Gheorghe Zamfirescu, promovat între timp în funcţia de director, pentru a mi se comunica aprobarea repartiţiei unei garsoniere în Slobozia. Am luat documentul şi fuga, fuga am mers la Spaţiul locativ al oraşului, să închei şi să semnez contractul de închiriere al garsonierei cu numărul 99 din Blocul G-5, de pe strada Dobrogeanu Gherea. După amenajarea garsonierei, dotată cu o cameră de locuit de aproximativ 14 metri pătraţi, un hol şi o baie-toaletă cu duş, deplasarea la Dragalina, la părinţi o făceam din ce în ce mai rar.

Aş dori să amintesc aici că serviciul îmi satisfăcea cât de cât pretenţiile din punct de vedere material, astfel încât mi-am permis să-mi dotez noua mea locuinţă cu strictul necesar. Am reuşit să-mi cumpăr în rate mobilierul necesar, aparat de radio şi televizor, covor, etc., iar lenjeria de pat şi cele necesare dormitului, le-am primit drept „dotă” de la părinţii mei.

Prietenul meu bun, Nicu Badea din Dragalina, de care am mai amintit cu altă ocazie şi care lucra la CFR Ciulniţa, cu care mergeam la diverse petreceri organizate fie în Slobozia, fie în alte localităţi, din judeţ, a îndrăgit viaţa de la oraş şi s-a hotărât să se mute la mine în garsonieră.

Cu ocazia organizării sărbătoririi zilei mele onomastice, în seara zilei de 21 martie 1974, am invitat mai multe prietene şi prieteni în garsoniera mea pentru cinstirea evenimentului, la care au participat şi părinţii mei. Printre invitaţi se afla şi o vecină din bloc pe numele ei de Domnica Mihai, care alături de ceilalţi petrecăreţi, a dansat şi a cântat melodii populare, fiind înzestrată cu o voce deosebită. Demonstrând că este o fată de

„gaşcă”, m-a motivat să-i acord o atenţie mai aparte, în cele din urmă aceasta câştigându-le simpatia şi părinţilor mei.

Între timp am aflat că Domnica Mihai, absolventă a Liceului Economic, lucra ca funcţionară la Filatura de Bumbac din Slobozia, împreună cu cei doi fraţi ai săi, Comei, zis Marcel, funcţionar la Serviciul personal-învăţământ şi Nelu, maistru filator alături de soţia lui, Nuţi, inginer şef al fabricii, cum s-ar zice lucrau în familie.

„Focul iubirii” aprinzându-se, îndrăgostindu-mă la prima vedere de dumneaei, în următoarele zile am început să-i fac „curte”, să o invit la plimbări prin parc, la cinematograf, la cofetărie, şi chiar s-o vizitez la garsoniera de la scara vecină, unde locuia.

Aşa am aflat că locuia în garsoniera repartizată de filatură, împreună cu o fostă colegă de şcoală de la Dragalina, tehnician tot la fabrică, pe nume Dida, pe care în tinereţea nu prea îndepărtată o simpatizam tare mult. Reîmprospătându-mi vechea simpatie, le invitam pe amândouă seara să vină să vizioneze emisiunile la televizorul meu, întrucât ele nu aveau acest aparat.

La început eram vizitat de ambele prietene, apoi numai de proaspăta mea cunoştinţă, Domnica, astfel că într-o seară, când eram numai noi doi, în timp ce rula un film cu temă de dragoste, inspiraţi de unele scene de pe ecranul televizorului, ne-am înfierbântat şi... am „păcătuit... Experienţa repetându-se şi în alte seri, în scurt timp am ajuns să-i propun căsătoria.

Ajungând la aceeaşi concluzie, adică unirea noastră sub acelaşi acoperiş, de „Sfintele Paşti” ale aceluiaşi an am mers împreună cu părinţii mei, fratele mamei, Sandu Munteanu şi soţia sa, Tudoriţa, „în peţit”, după cum era obiceiul, în comuna Radu Negru zis Gambeta, comună care se afla la nouă kilometri distanţă de oraşul Călăraşi. În această localitate aveau domiciliul părinţii Domnicăi şi aici eram aşteptaţi de Domnica, fratele mai mare, Nelu şi soţia sa Nuţi. Eu împreună cu Sandu şi cu soţia sa ne-am deplasat cu cineva cu autoturismul, iar tata şi mama cu motocicleta.

Fiind aşteptaţi, cu merinde pregătite şi cu emoţiile inevitabile, ale primirii de musafiri-peţitori, am făcut cunoştinţă cu gazdele, viitorii socrii şi

cuscrii, după care, am purces la devorarea bucatelor şi a băuturilor. În continuare, ghiftuit bine, fără prea mari emoţii, am solicitat viitorilor socri acordul cu privire la împreunarea noastră.

Obţinând acordul tuturor asupra căsătoriei noastre, în timp ce mesenii, stăteau de vorbă cu privire la cele ce trebuiau cu ocazia căsătoriei, împreună cu Domnica, am ieşit din casă, şi am urcat pe motocicleta lui taică-meu şi... pe-aici ţie drumul... până la Dragalina nu ne-am oprit. Ajunşi acasă la părinţii mei ne-am declarat reciproc căsătoriţi şi am aşteptat cu mari emoţii, de astă dată, sosirea peţitorilor cu noile veşti în urma dispariţiei noastre surpriză.

Totul a decurs bine şi de a doua zi Domnica s-a mutat la mine în garsonieră, formând de această dată o tânără familie, cu ocazia fericitului eveniment am primit felicitări şi flori de la colegii de serviciu, atât ai mei cât şi ai Domnicăi.

Viaţa mergea înainte, parcă mai voioasă în doi, de astă dată avea cine să se ocupe de treburile gospodăreşti, spălat, călcat, preparatul hranei etc., iar eu îmi vedeam în continuare de serviciu.

În luna iunie la Filatură, unde lucra soţia mea, a venit un subofiţer de la Penitenciarul Slobozia cu scopul de a recruta fete pentru şcoala de subofiţeri de penitenciar, printre care a fost selectată şi Domnica. La interviu acordat aceasta a precizat faptul că trebuia să aibă şi acordul meu, urmând să dea răspunsul în următoarele zile.

Şi iată că într-o zi am fost contactat la birou de acelaşi subofiţer, în persoana plutonierului Preduşcă Marian, din cadrul Biroului personal al Penitenciarului Slobozia, care mi-a cerut acordul pentru recrutarea soţiei pentru Şcoala de subofiţeri. Totodată, mi-a făcut propunerea de a fi angajat şi eu într-un post de salariat civil la acelaşi Penitenciar. Încântându-mă perspectiva de a lucra împreună cu soţia în aceeaşi unitate, am acceptat ambele propuneri.

În familie, la noul loc de muncă începând cu 1 septembrie 1974, m-am transferat la Penitenciarul Slobozia, în funcţia de planificator la biroul „Organizarea muncii”. Soţia, împreună cu o fostă colegă a mea de şcoală generală, de la Dragalina, Geta, au început Şcoala de subofiţeri de penitenciar în comuna Roşu, lângă Bucureşti, şcoală care va dura aproximativ două luni.

Împreună cu soţul Getei, Liviu, care lucra ca subofiţerşofer, coleg de serviciu cu mine, la două săptămâni mergeam să ne vedem soţiile. Atunci ele aveau permisie în oraş 24 ore, timp în care mergeam la mătuşa mea, sora lui taică-meu, Victoria, a doua zi fiind nevoiţi să ne despărţim, Domnica la şcoală, eu la Slobozia. Între timp părinţii noştri au hotărât să să facem nunta şi căsătoria religioasă pe data de 24 octombrie 1974, la Dragalina. În cinstea acestui mare eveniment soţia mea a avut 3 zile de permisie, iar eu concediu de odihnă.

După aproximativ două luni de şcolarizare în domeniul subofiţerilor de penitenciar, Domnica a primit gradul de sergent major şi a fost repartizată la sectorul vizite, iar colega sa de şcoală, Geta, la pază.

În această perioadă soţia a rămas însărcinată, iar pe data de 12 iulie 1975, a cdat naştere unui băiat în greutate de 3,200 kilograme, botezat cu numele de Marius-Cristinel, de către naşii de botez, Geta şi Liviu, colegii noştri de serviciu.

Bucurie mare pe mine că am un urmaş, întotdeauna dorindu-mi ca primul născut să fie băiat. Nici nu împlinise trei anişori micuţul Marius-Cristinel, când i-am cumpărat o maşinuţă cu pedale, pe care avea s-o folosească abia peste doi-trei ani, maşinuţă de provenienţă rusească. Stau şi mă gândesc şi acum că ideea de ai face acel dar, a fost o previziune a norocului ce a sosit pe neaşteptate la vârsta de şase ani, când singurul CEC cu câştiguri în autoturisme, pe numele său a adus familiei noastre o „Dacia 1300”.

Până la naşterea copilului am solicitat comandantului penitenciarului, repartizarea unui apartament, solicitare rezolvată favorabil. La începutul anului 1975, am primit un apartament de două camere, la parter, în zona Pieţei centrale, într-un bloc nou construit, blocul B 10, scara C, apartament

44.

Aşa cum am relatat anterior, pe timpul cât lucram la Brâncoveni, mă deplasam la serviciu cu motoreta „Mobra” pe care o aveam de la tatăl meu şi care între timp se uzase, precizând că eu conduceam fără să am permis de conducere, fiind pe teritoriu unde tatăl meu îşi desfăşura serviciul. Însă mania conducerii rămăsese înfiripată în mine, mai ales mersul pe două roţi, astfel că mutat la Slobozia, fiind necesară deplasarea mai rapidă cu mijloace motorizate, la serviciu şi nu numai, mi-am cumpărat în rate o motoretă nouă.

În primăvara anului 1975, am susţinut examenul pentru obţinerea permisului de conducere, pe care l-am promovat cu brio şi astfel am devenit conducător moto cu carnet.

Soţia împreună cu copilul, în perioada concediului pre şi post natal, a mers la părinţii mei la Dragalina, iar eu am devenit navetist, distanţa de la Slobozia la Dragalina şi invers, parcurgând-o cu „Mobra 50 Super”. După acea perioadă de concediu ne-am retras la Slobozia, la apartamentul nostru, copilul rămânând, în continuare, la părinţii mei, noi ocupându-ne cu serviciul.

Vecinii noştri de la bloc erau tineri ca şi noi, legând relaţii de prietenie şi bună vecinătate cu majoritatea. Dar de subliniat ar fi că relaţii mai bune de prietenie aveam cu familia Onel Marcela şi Viorel, care locuia tot la parter ca noi şi cu familia Ion Elena şi Nicolae, de la etajul întâi, familii de aceeaşi vârstă cu noi şi ai căror soţi lucrau la o unitate militară, ca subofiţeri. Din vorbă-n vorbă, i-am convins să-şi cumpere şi ei motorete, să am şi eu tovarăşi de drum. Încântaţi de perspectivă, ambii şi-au cumpărat câte o „Mobra” dar din păcate numai Nicolae Ion, zis Nuţi, a luat permisul de conducere, acesta din urmă posedând permis pentru categoriile superioare de autovehicule, respectiv B, C, D ŞI E.

Într-o dimineaţă călduroasă de iunie, pe când Nicolae Ion încă nu intrase în posesia permisului de conducere pentru categoria „G”, am urcat cu soţia pe motoreta mea, urmaţi de Nuţi îmbrăcat militar, plutonier, împreună cu soţia lui, pe motoreta lor şi am pornit într-un voiaj pe două roţi spre litoralul Mării Negre. Am ales un traseu mai puţin circulat şi

bineînţeles supravegheat mai puţin de poliţia rutieră.

Am pornit spre Drajna-Călăraşi-Chiciu, apoi am traversat Dunărea cu bacul la Ostrov. Continuând traseul, la intrarea în localitatea Mănăstirea, coborând cu viteză o pantă pe care era împrăştiată criblură pentru tratamentul asfaltului, zona nefiind presemnalizată, din neatenţie motoreta mea a derapat, am căzut eu şi soţia alegându-ne cu câteva „julituri”. Ne-am scuturat de praf, am încălecat şi am continuat drumul

Din fericire prietenii noştri care rulau după noi la mică distanţă, au observat din timp păţania noastră, au redus viteza evitând derapajul şi au trecut uşor pe lângă noi, în scurt timp rămânând eu în urma lor. La aproape opt kilometrii de la locul accidentului, la ieşirea din comuna Mănăstirea, se afla un subofiţer de la Circulaţie, ce oprea toate mijloacele de transport care treceau prin acea zonă. Scopul „filtrului auto” era de a nota şi evidenţia într-un registru, toate mijloacele de transport ce treceau prin acel loc, deoarece în acea zi se efectua recensământul anual al circulaţiei în toată ţara.

Îl opreşte pe amicul meu, îl chestionează de unde vine şi încotro merge, după care-l salută şi îi urează „drum bun. Nuţi pleacă fericit că nu i-a cerut să prezinte permisul. Ne opreşte pe noi şi... să vezi chestionare... de unde venim, unde mergem şi în ce scop, să prezint talonul şi permisul, până la urmă constatând că suntem în regulă ne-a permis să ne continuăm drumul.

Deoarece prietenul meu, Nicolae Ion, era echipat în uniformă militară şi purta însemnele de la unitate cu specific „transport auto”, subofiţerul de la rutieră a crezut că are permis, s-a creat confuzia şi astfel de astă dată a scăpat cu faţa curată. Amicii mei s-au lecuit de a mai circula în faţa noastră, tot traseul din ziua aceea rămânând în spatele nostru Aşadar, urmând traseul Adamclisi-Cobadin-Constanţa. Am ajuns la plaja „Modern” în jurul orei 11,00, am parcat motoretele la umbră şi am mers pe plajă.

Cu toate că temperatura aerului era destul de ridicată, ideală pentru plajă, apa mării era totuşi rece, cu greu reuşind să facem câteva afundări în apropierea malului. Briza fiind foarte puternică, soarele strălucind tare în timpul prânzului, am reuşit ca în aproximativ trei-patru ore să ne

„prăjim „şi să ne usture pielea, astfel încât cu greutate puteam îmbrăca cămăşile. Pe la orele 16,00, am hotărât să adunăm bagajele şi să ne îndreptăm spre casă, bronzaţi oarecum, alegând de această dată alt traseu.

Am pornit spre Ovidiu-Hârşova-Giurgeni Vadul Oii, am traversat podul peste Dunăre şi în timp ce curentul produs de viteza de deplasare era o adevărată binefacere, am continuat drumul spre Ţăndărei, aşa încât în jurul orelor 20,00 descălecam în faţa blocului nostru din Slobozia. Ajunşi cu bine, la apariţia noastră, prietenul nostru Viorel Onel, tare s-a mai minunat când ne-a văzut roşii ca nişte raci.

În vara anului 1976, împreună cu familia Ion. Am procurat prin B.T.T. Slobozia bilete de odihnă în staţiunea Buşteni. Având mijloace de transport proprii, iar de data aceasta Nuţi fiind posesor al permisului de conducere, am purces ambele familii cu motoretele spre Buşteni.

Ajunşi în staţiune am fost repartizaţi în Poiana Ţapului, într-o vilă confortabilă, cu curte unde puteam să parcăm motoretele, fiecare familie având camera sa.

Având cu ce ne deplasa am mers la Sinaia, am urcat cu motoretele la cota 1400, de unde am putut admira întreaga „Perlă a Carpaţilor”. Încântaţi de drumul impecabil, de multitudinea serpentinelor şi de peisaj, am repetat slalomul de încă două ori, dar în zile diferite.

Povestind prietenilor mei, familia Ion, că în urmă cu patru ani, împreună cu un fost coleg de şcoală şi amic, am explorat platoul Bucegilor de la Sinaia până la Caraiman şi apoi am coborât de la „Babele” în Buşteni, ne-am hotărât să escaladăm şi noi muntele şi să urcăm până la Caraiman, pe jos.

Dis de dimineaţă, înarmaţi cu cele necesare drumului de munte, am pornit pe traseul marcat spre cabana Caraiman, pe Valea Jepilor. În cinci ore am ajuns la cabană, iar după puţină odihnă am mers mai departe la „Cruce”, „Monumentul Eroilor” de pe Caraiman, pe care eu îl mai vizitasem cu altă ocazie. Am admirat şi de această dată aproape întreaga Vale a Prahovei, constatând la un moment dat că suntem deasupra norilor, efectul fulgerelor şi tunetelor producându-se sub zona unde ne aflam.

După un mic respiro şi o gură de cafea din termos, neam îndreptat spre „Babele”, traseul marcat trecând pe lângă releul de televiziune de pe Coştila. Deoarece nu am găsit locuri de cazare la cabana Babele pentru acea seară, după o odihnă binemeritată am pornit spre coborâre cu forţe proaspete, reuşind să ajungem frânţi de oboseală la vila noastră, în jurul orelor 21,30. Tare rău mi-a părut că am ratat ocazia ca a doua zi să ne îndreptăm spre culmile înalte ale platoului Bucegi până la Vârful Omul.

După două zile de odihnă, în care abia puteam să ne deplasăm la cantină, datorită febrei musculare căpătate în urma aventurii noastre de pe Valea Jepilor, refăcându-ne puţin forţele, ne-am hotărât să ne mai punem la treabă mijloacele noastre de locomoţie pe două roţi. Acum când timpul era frumos şi ne permitea deplasarea, am hotărât, să facem o vizită Braşovului.

Aşadar, cu rezervoarele pline cu benzină, am pornit spre Azuga-Predeal-Timişul de Jos, în scurt timp circulând pe arterele bătrânului oraş transilvan, cu intenţia de a ne deplasa spre Poiana Braşov. Am oprit pentru câteva minute în apropierea parcului central, unde sute de porumbei „gângureau” veseli la umbra deasă a copacilor seculari, unii venind chiar să ciugulească seminţe din palmele noastre. După câteva minute de relaxare pe canapelele din acest minunat parc, am pornit pe serpentinele ce duceau spre Poiană, fără să observăm semnul ce avertiza conducătorii că era interzisă circulaţia motoretelor în această zonă.

Pe la mijlocul drumului, am fost semnalizaţi de şoferi că nu avem voie pe acest traseu şi că miliţia rutieră este postată mai sus şi neavând altă soluţie am făcut cale întoarsă. Am reluat traseul spre Buşteni, iar când am ajuns la Predeal, am considerat că ar fi păcat să trecem prin acest oraş-staţiune, fără să servim o cafeluţă la celebra cabană „Trei Brazi”, situată la o „azvârlitură de băţ” de centrul oraşului. După ce am savurat cafeaua şi am băut un pahar cu Pepsi-Cola, parcă revigoraţi, am zis că tare bine ne-ar prinde o plimbare cu telescaunul spre „Clăbucet”. Cât ai zice „peşte” am şi coborât să punem în practică ideea. După o cursă dus-întors cu telescaunele, am încălecat motoretele şi cu viteză ne-am îndreptat spre locurile noastre de cazare.

Trecând cu iuţeală cele 12 zile de odihnă şi plimbări, a trebuit cu mari regrete să ne întoarcem acasă, la Slobozia. Dar... parcă şi starea vremii nu voia să ne lase să plecăm, deoarece în ziua plecării am fost nevoiţi să circulăm până aproape de Slobozia pe burniţă şi ploaie, sosind acasă după amiază pe o vară autentică.

Cutremurul de pământ din 4 martie 1977, l-am simţit la Slobozia, iar la 1 iulie acelaşi an am întâmpinat „marele cutremur” al penitenciarelor, când s-au desfiinţat jumătate din puşcăriile din ţară. Rămânând fără serviciu, o mulţime de cadre militare şi civile au fost nevoite să se recalifice în alte meserii. Aşa că împreună cu soţia, eu având pregătire economică, am fost obligaţi să ne găsim alt loc de muncă.

Luăm viaţa de la capăt

După ce am făcut lichidarea la Penitenciarul Slobozia, am revenit la vechiul loc de muncă pe care cu trei ani în urmă îl părăsisem, la Direcţia de Drumuri Judeţene Ialomiţa, cu rugămintea adresată conducerii unităţii de a fi reprimit în rândul salariaţilor, rugăminte onorată. Am fost reangajat pe funcţia de planificator principal la Biroul „Plan – Organizarea Muncii”. Aveam sarcina să mă ocup de normarea muncii şi calcularea salariilor muncitorilor plătiţi în acord global, precum şi întocmirea lunară a ştatelor de plată.

Sub îndrumarea şefului de birou, domnul Eugen Dumitraşcu, efectuam lunar muncă de teren. Deplasarea la secţii şi loturi o efectuam cu motoreta „Mobra 50 Super”, în responsabilitatea mea având normarea muncitorilor de la Feteşti, şef de secţie fiind domnul Ion Potârniche şi a asfaltatorilor de la Chirana, unde şef de lot era domnul Nicolae Costea, fost coleg de liceu la Călăraşi.

După aproximativ un an de zile, s-a creat în cadrul Biroului financiar-contabil un post de contabil principal, astfel că am solicitat transferul. Aici ţineam evidenţa Secţiei Căzăneşti şi a lotului Ciulniţa, unde trebuia, de asemenea, să mă deplasez de câteva ori pe lună. După aproximativ cinci luni de şomaj, am angajat-o şi pe soţia mea, Domnica, contabil la Atelierul Mecanic din Slobozia.

Aşa cum prevedea fişa postului aveam sarcina să mă deplasez în teren, la Căzăneşti sau Ciulniţa pentru a efectua punctaje cu gestionarii, controale prin sondaj a gestiunilor etc. Deplasarea la lotul Ciulniţa mă atrăgea mai mult din două motive: – primo, pentru că aici a funcţionat „Şantierul de drumuri” unde am debutat ca salariat în sectorul de stat, cu carte de muncă, iar secundo, pentru că odată ce veneam la lot unde magazioner era un bun amic al meu, domnul Stan E. Stan, aveam posibilitatea să-mi vizitez cât mai des părinţii.

Tot mergând pe la lotul de la Ciulniţa, am remarcat o fetişcană, ce lucra ca laborantă navetistă la Urziceni. Într-o zi, pe când venisem la Ciulniţa cu motoreta, am invitat-o la o plimbare pe două roţi, pentru a o însoţi până

acasă la Urziceni, cu „Mobra”. Acceptând propunerea, am pornit împreună spre Slobozia, dar la Drajna la barieră am schimbat sensul şi ne-am îndreptat spre Călăraşi. În apropiere se afla casa părinţilor mei construită în satul Drajna, care era neterminată şi deci nelocuită, dar care avea amenajată la etaj o cameră cu tot confortul, unde am poposit pentru câteva minute.

Am urcat la etaj, cu emoţiile de rigoare după care bine „emoţionaţi”, cu chiu cu vai, mai că vreau, mai că nu vreau, am trecut la cele lumeşti. După aproximativ o oră şi jumătate, mi-am amintit că trebuie să trec la parcurgerea traseului promis, să duc fata acasă. Am coborât, am încălecat amândoi, de data aceasta motoreta şi am pornit cu părere de rău spre Urziceni.

Ajunşi la bariera care era la acea oră închisă, în timp ce aşteptam să se ridice, a apărut un autoturism „Dacia 1300”, la volanul căruia se afla o persoană care o cunoştea pe însoţitoarea mea. A invitat-o în maşină şi i-a propus s-o însoţească dumnealui cu autoturismul acasă, fiind şi el tot din Urziceni. Bucuros că am scăpat de o cursă de aproape 80 kilometri, m-am îndreptat voiniceşte spre Slobozia. Mare a fost surpriza când am auzit, în scurt timp, că laboranta noastră de la Ciulniţa urma să se căsătorească cât de curând, cu proprietarul Daciei de la bariera Drajna.

Considerându-mă „nănaş”, în această „afacere”, tare m-am mai bucurat că am mai marcat un punct pe terenul „binefacerilor”.

Aflându-ne într-o armonie şi înţelegere deplină, locatarii blocului B-10, relaţiile de bună vecinătate fiind excelente, nu scăpam nicio ocazie de a mai face un chef în comun, să mai punem de o petrecere, să mai ascultăm o muzică bună la pick-up, de pe discurile pe care le aveam din belşug, cuprinzând în special muzica noastră tradiţională, muzica populară şi lăutărească. Zilele onomastice ale fiecăruia erau un prilej deosebit pentru o nouă chindie, pentru o nouă întâlnire ce se lăsa cu cântec joc şi voie bună.

Îmi amintesc cu plăcere de una dintre acestea când la 20 august sărbătoream ziua de naştere a soţiei mele, invitaţi de onoare fiind părinţii mei. Împreună cu familia Ion Nicolae şi familia colegului de serviciu şi

prieten apropiat, Polin, am hotărât să sărbătorim evenimentul într-un cadru festiv. Astfel, pentru început, i-am invitat pe toţi în pădurea din apropierea oraşului, la terasa restaurantului „Privighetoarea”, aici având posibilitatea să servim bunătăţile oferite de ospătarii foarte amabili, să ascultăm muzica interpretată „pe viu” de formaţia angajată, într-un cuvânt să ne simţim bine în zi de sărbătoare.

Aşa după cum se ştie, programul restaurantelor era atunci doar până la orele 22,00, după acea oră fiind interzisă servirea clienţilor. Ora închiderii sosind, înarmaţi cu forţe proprii am hotărât de comun acord să continuăm petrecerea la noi acasă. Pentru a ajunge mai repede, am luat-o pe scurtătură, trebuind să traversăm calea ferată Slobozia-Călăraşi. Din neatenţie, datorită întunericului, mama mea s-a împiedicat, a căzut şi a făcut numai cioburi cele două pahare cu picior din geantă pe care le „împrumutase” temporar de la cârciumă.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns cu bine acasă şi... friptura fiind pregătită dinainte, a apărut imediat pe masă, muzica a trecut la treabă iar vinul rece de la frigider a început să dezlege limbile şi picioarele, pornind degrabă dansul. Tot dansând şi chiuind, pe la două din noapte, ne-am pomenit la uşă cu sectoristul, dar fiind informat de tatăl meu despre eveniment, după ce a servit câte ceva în cinstea sărbătoritei noastre, a plecat iar noi am continuat-o până dimineaţa, a doua zi fiind deci... zi de odihnă şi pentru noi dar şi pentru vecini.

Aflând că la nivelul Direcţiei de Drumuri a apărut un post de dactilograf şi ştiind că soţia lui Sandu Munteanu, fratele mamei, Niculina era dactilografă, dar nu avea serviciu, am intervenit de urgenţă pentru angajarea ei pe acest post. Am luat legătura cu directorul nostru, cu Sandu fratele mamei şi cu mătuşa mea Nina şi în urma „intervenţiei” şi a unei examinări procedurale, a ocupat funcţia vacantă.

Condiţiile de locuit în apartamentul pe care-l ocupam erau improprii, în sensul că peretele de la dormitor era întotdeauna plin de igrasie, la subsolul blocului băltea apa şi pe timpul iernii era destul de frig, riscând permanent să fim inundaţi de la etajele superioare sau de la subsol. Astfel că tot timpul căutam o posibilitate de a ne muta în alt apartament mai

confortabil.

În vara anului 1979, am aflat că în zona gării pe bulevardul Unirii, era un apartament de trei camere, în bloc de cărămidă, la etajul trei, ocupat de directorul liceului din Slobozia. Aflând din diferite surse că ar dori să-l cedeze unei familii corespunzătoare pretenţiilor sale, am luat legătura cu domnia sa şi am convenit să ocup eu acel apartament.

Zis şi făcut... Ne-am deplasat împreună la Spaţiul locativ, am întocmit formele legale de închiriere, dar nici nu s-a uscat bine cerneala de pe contract că am fost chemat la Primăria Slobozia, la primul vicepreşedinte. Am fost ameninţat că mi se va anula contractul de închiriere proaspăt întocmit, pe motiv că trebuia să se mute în acel apartament un funcţionar de la primărie. Fiind pus într-o situaţie dificilă şi în situaţia de a pierde acest apartament, într-un moment de disperare am mers imediat în audienţă la primul vicepreşedinte al judeţului. Primit cu greu în audienţă, sub presiunea stresului şi a lacrimilor, i-am explicat cele întâmplate. Dând dovadă de înţelegere şi omenie, înţelegând situaţia de fapt, a chemat la dumnealui pe prim-vicele de la oraş, cerându-i explicaţii în prezenţa mea, iar după analizarea situaţiei mai în profunzime, a dispus să rămân în posesia apartamentului.

De bucurie, în aceeaşi zi, am mobilizat toţi prietenii şi până seara am şi mutat bagajele de la vechiul la noul apartament. Întrucât noua locuinţă avea trei camere iar noi aveam mobilate doar două, pentru a mobila pe cea de-a treia am fost nevoit să mă împrumut la CAR-ul ce funcţiona la unitatea noastră şi al cărui contabil eram chiar eu, zece mii de lei, din care am pus la CEC cu câştiguri în autoturisme un libret pe numele lui Marius fiul nostru.

Din păcate, de acest apartament, nu am avut parte mult timp. Deoarece am fost nevoit ca în februarie anul următor să-mi mut domiciliul la Călăraşi. În această situaţie am hotărât să cedez acest apartament unchiului meu Sandu Munteanu, care deţinea o locuinţă cu chirie în Dragalina, iar soţia sa făcea naveta la Slobozia.

Începând cu 1 ianuarie 1980, la secţiile de drumuri: Slobozia, Călăraşi, Lehliu şi Căzăneşti, prin reorganizare, s-au înfiinţat posturi de contabili şefi

de secţie, post la care râvneam şi eu. Îndeplinind condiţiile de ocupare al unuia din aceste posturi, am început să mă gândesc cu seriozitate la o apropiată avansare în funcţie.

Întrucât părinţii soţiei cumpăraseră o casă în municipiul Călăraşi, ei locuind în continuare în satul Radu Negru, creându-se condiţii optime de locuit, am solicitat ocuparea postului de la Călăraşi şi, în acelaşi timp, şi transferarea soţiei tot acolo, pe un post de contabil începând cu 5 februarie 1980. Ne-am transferat la Secţia de Drumuri Călăraşi, unde şef de secţie era domnul Samoilă Ilie, devenind astfel călărăşean.

Amintesc că noua locuinţă de la Slobozia, situată pe B-dul Unirii, fiind mai aproape de serviciu, am vândut motoreta „Mobra 50 Super”, ce ne-a plimbat mii de kilometri pe drumurile ţării. Dar când am venit la Călăraşi am constatat că distanţa între casă şi locul de muncă depăşea pe puţin peste doi kilometri şi jumătate şi tare bună ar fi fost o motoretă. Aşa am ajuns ca în primăvară să cumpăr în rate o motoretă nouă, cu care ne deplasam zilnic la serviciu, iar la sfârşit de săptămână, la Radu Negru sau Gambeta, după cum îi ziceau ai bătrâni, la părinţii soţiei sau la Drajna, la părinţii mei.

Într-o zi a lunii iunie a anului 1980, în timp ce mă aflam în concediu la ţară la socrii mei, stând eu de vorbă cu socrul meu, Dumitru, care atunci avea vârsta de 67 ani, îmi propune la un moment dat să mergem până la fiul său cel mic, Cornel zis Marcel, care lucra ca maistru la Filatura de Bumbac din Drăgăneşti-Olt. Am convocat imediat „consiliul de familie”... După ce am obţinut aprobarea „părţii feminine”, toată lumea din casă fiind curioasă dacă băiatul mamei este căsătorit sau nu. Am hotărât ca a doua zi de dimineaţă să pornim la drum, să aflăm realitatea.

A doua zi, dis de dimineaţă, aprovizionaţi cu de-ale gurii, cu geanta legată bine pe portbagaj, am încălecat motoreta şi am purces la drum. Mai întâi la Călăraşi, pentru a face plinul „calului cu motor. Am urmat traseul: Olteniţa-Giurgiu-Alexandria-Nanov. Această ultimă localitate fiind situată la periferia Alexandriei, unde am oprit pentru o scurtă vizită de familie. În această comună locuia unul dintre fraţii soacră-mi, cumnatul socrului meu, iar după ce am servit câte ceva de-ale gurii, mulţumindu-le pentru

ospitalitate, am pornit spre Roşiorii de Vede-Caracal-Drăgăneşti-Olt, unde am ajuns pe înserat.

Întrebând în stânga şi-n dreapta, până la urmă am ajuns la un prieten de-al lui Marcel al nostru. De la acesta am aflat că Marcel împreună cu câţiva prieteni de-ai săi, se află în pădurea apropiată la un grătar şi-un şpriţuleţ de vin. Cum încă era devreme, cineva l-a anunţat că are musafiri şi cât ai zice „peşte” a venit cu maşina sa personală unde ne aflam noi. Ne-a luat şi pe noi la prietenul lui, motoreta rămânând în curte până a doua zi.

Am mers la pădure unde am fost întâmpinaţi cu bucurie de amicii lui şi degrabă am trecut să înfulecăm friptura de ied la frigare şi să degustăm vinişorul de Drăgăneşti. Aproape de miezul nopţii ne-am retras la culcare, la garsoniera lui, situată la parterul unui bloc şi era bine gospodărită, bărbăteşte, adică locuinţă de burlac.

A doua zi duminică, fiind sărbătoare mare, „Sfântul Ilie”, în oraş era mare forfotă. În această sfântă zi era organizat un mare „bâlci”, unde se găseau de toate cele, comedii cu lanţuri, căluşei şi maşinuţe, tot felul de bunuri de larg consum, măsuţe şi scăunele olteneşti. Nu lipseau tarabele şi grătarele pe care sfârâiau mititeii, precum şi zeci de navete cu bere, care mai de care mai rece. Şi ca să vedem şi noi cum se petrece de sărbători la olteni, cumnatul meu Marcel ne-a invitat mai pe înserat la „bâlciul de Sfânt-Ilie”, care se desfăşura pe aceste meleaguri. Am servit mititei calzi stropiţi cu o bere de „Roşiori”, iar ca să nu plece cu mâna goală din „bâlci”, socrul meu a cumpărat ca amintire un scăunel cu trei picioare, pe care dorea să-l ducem acasă la Gambeta.

Şi dacă tot am străbătut atâta drum până aici, ce mi-am zis eu? Fiindcă mai sunt doar 60-70 de kilometri până la Cârlogani, n-ar strica să dăm o fugă până acolo, să-mi mai văd şi eu meleagurile natale. Marcel plecând luni la serviciu, am încălecat din nou motoreta împreună cu socru-meu şi am pornit spre Slatina-Pleşoiu, ajungând în aproximativ două ore la naşă mea Hrisa, sora bunicii din partea mamei.

Întâmplător, la ea se afla în vizită un cetăţean din satul apropiat, care se lăuda că are un vin de-ţi „trosnesc urechile” şi mă roagă să merg cu el

până acasă să luăm câţiva litri.

Am lăsat pe socru meu la Hrisa, iar eu l-am luat pe cetăţean şi în aproximativ o oră eram înapoi cu vinişorul mult lăudat, dar pe care nu am putut nici măcar să-l gust. Între timp, pe când eu eram după „beutură”, naşa mea a prins un pui de găină dolofan, l-a tăiat şi în timp ce focul se încingea pentru grătar, a pregătit „orătania” pentru fript, în ceaunel deja fierbea apa pentru mămăliguţă, astfel încât când am venit eu, masa era deja pregătită. Ca să nu stea degeaba, socrul meu se ocupa cu curăţatul usturoiului pentru prepararea mujdeiului.

O întâmplare mai hazlie pe care vreau s-o relatez, s-a desfăşurat pe timpul când serveam masa. Aşezându-ne noi cu toţii pe scăunele în jurul măsuţei pe trei picioare, gazda a răsturnat mămăliga pe un ştergar, după care a tăiat-o în felii cu o aţă, apoi a adus un castron mare în care „zăcea” puiul fript „îmbălsămat” cu mujdei de usturoi, însoţit de o sticlă cu vin şi un pahar. Aşa că naşa ne-a îndemnat apoi, pe fiecare, să servim din bucate.

Observând că socrul meu era cam nedumerit, neîndrăznind să se servească cu mâna, amfitrioana l-a îndemnat: ia cuscre mămăligă şi un „cotoi” şi mănâncă fără ruşine, că aşa se mănâncă la noi la ţară. În urma acestei invitaţii, socrul meu s-a uitat imediat pe sub masă să vadă dacă nu cumva este vreun pisic sub ea. Bufnind în râs, naşa l-a lămurit până la urmă că la olteni la copan îi zice „cotoi”, şi l-a rugat să mănânce liniştit fără grijă. Apoi a servit pe fiecare cu vin, folosind un singur pahar, primul servindu-l gazda.

După ce am mâncat şi am băut, bineînţeles că eu apă, deoarece eram conducător moto, am mai pălăvrăgit câte ceva, am vizitat gospodăria unde am fost găzduiţi, apoi ne-am luat rămas bun de la gazdă şi am făcut cale-ntoarsă până la Drăgăneşti. Sejurul nostru pe plaiuri oltene apropiindu-se de final, marţi dimineaţa, ne-am strâns catrafusele, am legat scăunelul „oltenesc” ” pe portbagaj, ne-am luat „la revedere” de la Marcel, i-am mulţumit pentru găzduire şi... cu Dumnezeu înainte! Am pornit voiniceşte spre Bărăganul nostru însorit, urmând traseul spre casă în sens invers. Am făcut un mic popas la rudele noastre din Namov, apoi am

circulat liniştiţi pe o vreme destul de frumoasă, astfel încât cina din acea zi am servit-o la Gambeta.

Aşa cum am arătat mai sus am depus la CEC pe numele băiatului meu 5000 lei cu câştiguri în autoturisme şi norocul nu a întârziat să se arate. La data de 1 august 1980, pe lista de câştiguri în autoturisme publicată în ziarul „Scânteia” a apărut seria şi numărul CEC-ului câştigător al nostru. De prisos a vorbi de bucuria aflării acestei veşti... parcă nu credeam că este adevărat că am intrat în posesia unui autoturism „DACIA 1300”.

Înfiinţarea judeţului Călăraşi. Şef contabil

La un an de zile după mutarea noastră la Călăraşi, la 1 februarie 1981, a avut loc o nouă reorganizare teritorială a României, înfiinţându-se noi judeţe, printre care şi Călăraşi. Au apărut noi instituţii bugetare judeţene, printre care şi Direcţia Judeţeană de Drumuri şi Poduri, împreună cu posturile de conducere, servicii şi subunităţi corespunzătoare.

Ca director a fost numit inginerul Stoica Emilian. Transferat de la Canalul Dunăre-Marea Neagră, inginer şef, Olaru Gheorghe, iar contabil şef subsemnatul. Numirile cadrelor de conducere au fost confirmate de Consiliul Popular Judeţean Călăraşi, începând cu data de 1 aprilie 1981.

Dosarele de personal şi carnetele de muncă ale cadrelor de conducere, director, inginer şef şi contabil şef, aparţinând unităţilor subordonate Consiliului Judeţean, printre care şi DJDP Călăraşi, se ţineau la Serviciul personal al acestuia, iar un dosar conţinea, printre alte documente, şi cazierul judiciar. Cum eu eram născut în alt judeţ, iar acest cazier trebuia să-l prezint cât mai repede, am apelat la tatăl meu care se pensionase de curând, să meargă cu mine la Slatina pentru a ridica cazierul. Am plecat de la Drajna împreună cu tata, cu maşina mea mai nouă, dis de dimineaţă, iar pe la orele 11,00 am ajuns la Inspectoratul Judeţean de Miliţie Olt, cu sediul în Slatina. Ne-am prezentat la Biroul caziere, mi s-au luat amprentele digitale şi în aproximativ o oră am primit cazierul judiciar, fiindcă tot străbătusem atâta distanţă până acolo, am stabilit împreună cu tata să vizităm rudele din Oltenia. Am pornit deci spre Cârlogani şi fiind la o distanţă de 27 kilometri, am rămas în acea seară la Mihai Nicolae, după care, a doua zi ne-am îndreptat spre satul natal al tatălui meu, Poiana Mare. Am vizitat câteva rude ce mai erau în viaţă şi am mers în continuare la fratele tatălui Ion, în comuna Laloşu, judeţul Vâlcea. După o noapte petrecută pe meleaguri vâlcene, am pornit la drum spre Curtea de Argeş, în comuna Ioniceşti, unde locuiau două nepoate ale tatălui meu, Loala şi Cămia, într-o zonă pitorească de munte cu mulţi pruni cultivaţi şi... bineînţeles cu multă ţuică.

Cum nu se aşteptau la musafiri, au început de îndată pregătirile de

ospăţ. Cât ai clipi din ochi au prins o pasăre din bătătură şi... degrabă cu ea pe jar, mămăliga fiind preparată cât ai zice peşte. Nici n-am apucat să dăm gata o cinzeacă de „zeamă de prune” că şi s-a încărcat masa cu de toate. După ce neam odihnit o oră două, a trebuit să vizităm şi cealaltă nepoată a tatălui meu, Cămia, cina oferită de aceasta transformându-se într-o adevărată petrecere.

A doua zi de dimineaţă, alimentaţi cu câteva măsuri de ţuică de la ambele tabere, am pornit spre casă, luând cu noi până la Curtea de Argeş pe băiatul uneia dintre nepoate, care mergea la liceu. Surpriza mare am avut-o când ajuns acasă, constatând cu stupoare că stiloul meu chinezesc de culoare aurie, dispăruse din haina ce se afla pe bancheta din spate a maşinii.

Ca urmare a înfiinţării Direcţiei Judeţene de Drumuri şi Poduri Călăraşi, au apărut secţii de drumuri la Călăraşi, Olteniţa-Budeşti, Lehliu, Fundulea şi un Atelier Mecanic la centru. La nivelul fiecărei secţii aveam câte un contabil şef de secţie, la Atelierul mecanic un contabil, iar la nivel central un birou financiar format din cinci contabili. Pentru ocuparea postului de şef Birou Salarizare, l-am propus pe fostul coleg de clasă, Dogiţă Ion, prietenul meu, de care sper că vă reamintiţi, iar pentru Biroul contabilitate, l-am adus pe George Catrangiu, tot un fost coleg de clasă la liceu, care lucra la Slobozia.

Pentru completarea Biroului am mai angajat o fostă colegă de clasă a soţiei, Mioara Nuţu, precum şi pe soţia directorului nostru, Doina Stoica.

În acest timp, sora mea Jeni, era însărcinată şi lucra la Ciulniţa, fiind nevoită să facă naveta zilnic la şi de la locul de muncă. Pentru a evita aceste eforturi deosebite, am luat iniţiativa de a o angaja pe un post vacant la Atelierul Mecanic din Călăraşi, fapt ce a devenit realitate în scurt timp.

La atelierul mecanic lucra în calitate de mecanic auto un vecin, Marian Manea, care locuia împreună cu părinţii săi într-o casă situată vis-à-vis de casa noastră de pe Strada Nicolae Bălcescu, la numărul 29. Cum mă ajuta uneori la reparaţia maşinii, mergeam împreună în concediu în ţară, în calitate de şofer şi prieten, într-o seară a venit la mine şi m-a rugat să-l

ajut să ocupe funcţia de şef de atelier, post vacant la acea dată.

Am vorbit cu directorul nostru, eu fiind în relaţii excelente la acea dată cu acesta şi iată-l promovat pe prietenul Marian Manea, şef de atelier, prieten care, aşa cum spune o vorbă bătrânească „vecinul de lângă casă... nicio dată nu te lasă.”, lucru ce se va dovedi mai târziu.

Aşa cum am arătat mai sus, Dumnezeu ne-a binecuvântat şi am devenit proprietarii unui autoturism Dacia 1300, maşină ce „aştepta” să fie condusă de cineva din familie sau de altă persoană de încredere.

Directorul unităţii noastre, inginerul Emilian Stoica, era recăsătorit nelegitim cu o fată din Tulcea, Doina Ecaterina Ică, pe care o cunoscuse pe când lucra la Cernavodă, la canal ca inginer iar dumneaei laborantă. Fiind numit director la Călăraşi la drumurile judeţene, venit prin transfer în interesul serviciului împreună cu soţia, am devenit colegi de serviciu şi prieteni de familie. Acesta avea carnet de conducere, iar maşina noastră fiind nouă, a venit cu propunerea de a face o plimbare prin ţară, cîteva zile în timpul concediului. Cum în acea perioadă se găseau locuri pentru cazare în hoteluri destul de greu, pentru a nu avea surprize pe traseul proiectat, am închiriat un cort pentru patru persoane, ne-am aprovizionat cu toate cele necesare unei excursii de câteva zile şi am plecat la drum. În prima seară am oprit pentru popasul de noapte în apropierea peşterii Dâmbovicioara lângă un pârâiaş de munte şi având lemne din belşug am încins un foc de tabără în faţa cortului amenajat pentru noapte. Am pus pe jar câteva fripturele pregătite din timp şi după un pahar cu vin răcit în apa pârâiaşului, am încheiat cina festivă din acea seară în mijlocul naturii, după care am dormit fără vise. A doua zi dimineaţă, înviorați de apa rece a pârâului, după servirea micului dejun şi a nelipsitei cafeluţe, am pornit la drum cu destinaţia barajelor de pe Lotru şi Lotrişor la care inginerul Stoica lucrase cu ceva ani în urmă. După ce am vizitat municipiul Râmnicul Vâlcea, ne-am îndreptat spre Călimăneşti-Căciulata şi de acolo spre Voineasa. După amiază am vizitat Barajul de pe Lotru, iar spre seară am poposit la Barajul de pe Lotrişor, unde am adăstat în apropiere.

După o a doua noapte petrecută în mijlocul naturii, cu plămânii oxigenaţi la maximum, am pornit-o dimineaţa pe Valea Oltului,

îndreptându-ne spre oraşul medieval, Sibiu. Aici am avut posibilitatea să vizităm o parte din obiectivele turistice ale municipiului capitală de judeţ, iar spre seară ne-am îndreptat spre Dumbrava Sibiului, unde am găsit locuri de cazare în camping-urile amenajate în această frumoasă zonă.

În zorii celei de-a patra zi am părăsit locul de odihnă şi am plecat spre Făgăraş-Braşov, oprindu-ne pentru o vreme la Cabana „Trei Brazi” de lângă Predeal. După servirea dejunului, o cafea şi o bere neagră, am purces spre casele noastre de la Călăraşi, unde am ajuns aproape de miezul nopţii încântaţi pe deplin de traseul parcurs.

Aşa cum am arătat mai sus, Doina Ică, soţia directorului, era născută în Tulcea, mai avea o soră mezină căsătorită cu un băiat din Crişan, iar tatăl lor locuia tot în acest port dunărean. Într-o zi a lunii septembrie a anului 1981, Doina vine cu propunerea de a merge cu maşina, la Tulcea în vizită la tatăl şi la sora sa, propunere aprobată cu bucurie. Cu directorul la volan am pornit degrabă spre gurile Dunării. Ajunşi la domnul Ică, socrul în devenire al directorului nostru, am fost primiţi şi cinstiţi ca oaspeţi de seamă, după care ne-am retras spre cealaltă familie, la sora Doinei unde am rămas peste noapte. Din discuţiile amicale purtate la domiciliul acestora, la un şpriţ prelungit, s-a sugerat că ar trebui să mergem câteva zile în Deltă la Crişan, localitate unde locuiau părinţii gazdei noastre.

Bucuroşi că avem posibilitatea de a cunoaşte frumuseţile Deltei, am luat a doua zi vaporul spre Sulina şi în două ore jumătate am ajuns la Crişan, la o familie de lipoveni, a cărei gospodărie, ca de altfel şi întreaga localitate era înconjurată de ape.

După ce ne-am prezentat fiecare, am vizitat locuinţa şi ne-am făcut comozi. Am fost invitaţi la masă, în mijlocul bătăturii, unde ne aşteptau diferite preparate din peşte, fiert, prăjit sau marinat, şi spre deosebire de obiceiul din părţile Bărăganului, ca înainte de a servi din bucate să deguşti un păhărel două de ţuică sau altă tărie, la dânşii erai invitat să sorbi un pahar, două de vin. Din cele povestite de gazdele noastre, am aflat că două vaci şi câţiva porci îi aveau în pădurea Letea aflată peste braţul Dunării, lăsate slobode, până toamna târziu, când erau aduse acasă la iernat. Deţineau trei bărci cu vâsle, una pentru transportul animalelor, alta

pentru pescuit şi o a treia pentru plimbare prin Deltă. De altfel, cu cea din urmă, pe înserat, împreună cu cel de-al doilea băiat al gazdei, am pornit pe canalele din apropierea localităţii Crişan. Ajungând pe o insuliţă unde se afla un splendid complex turistic, amenajat după toate regulile occidentale, hotelul Lebăda, fiind rezervat în exclusivitate vizitatorilor străini.

Unul dintre baruri era amenajat, dotat şi aprovizionat ca-n „filme”, greu accesibil pentru turiştii români, dar cu toate acestea am reuşit să servim câte un whisky cu sifon şi gheaţă şi câte o ţigară „super-long” în tonurile unei muzici „super”. După aproximativ două ore, ne-am îndurat tare greu să părăsim acea superbă atmosferă, să ne îndreptăm spre barcă şi să navigăm spre locul de găzduire.

A doua zi am vizitat localitatea, iar după ce am servit câte o cafea şi un coniac „Unirea” la barul din sat, ne-am întors acasă la gazdele noastre, la masă. Eram aşteptaţi cu un tuci aproape plin cu ouă de lişiţă fierte, o ciorbă pescărească pregătită cu apă direct din Dunăre, icre prăjite în ulei, peşte fript pe jar, pâine şi nelipsita mămăliguţă.

Miraţi de numărul mare al ouălor de lişiţă fierte, ce depăşeau cu mult suta, gospodina casei ne-a desluşit curiozitatea încă de la început. Am aflat că aceste ouă se găseau pe apă în cuiburi plutitoare, ouă depuse de lişiţe şi abandonate, pentru a fi clocite la soare. Erau adunate de pescari, iar pentru a fi bune de consum se fierbeau. După ce se curăţau de coajă, dacă aveau doar gălbenuş erau îndepărtate iar cele cu albuş puteau fi consumate fără grijă. Am încheiat prânzul cinstind câte un pahar de vin rubiniu, preparat după cum spunea amfitrionul casei, din strugurii ce rodeau în bolta de viţă de vie ce înconjura casa.

Cu impresii plăcute depuse în „tolba amintirilor”, cu păreri de rău că trebuie să ne despărţim de primitoarele noastre gazde şi de frumuseţile zonei Deltei Dunării vizitate, a doua zi după micul dejun, ne-am luat bun rămas de la gazde şi am plecat spre debarcaderul unde urma să acosteze vaporul ce urma să ne transporte la Tulcea. Ajunşi cu bine în port, ne-am luat la revedere de la sora şi cumnatul Doinei, invitându-i să ne întoarcă vizita la noi acasă, ne-am îmbarcat în maşină şi am luat drumul

Călăraşilor.

Cum începusem, atât eu cât şi soţia mea, să simţim gustul plăcerii deplasărilor pe drumurile ţării, iar Domnica făcuse Şcoala de şoferi amatori la Slobozia cu doi ani în urmă, dar nu obţinuse permisul de conducere, am reluat împreună exerciţiile de conducere practică. Am insistat pe probele de poligon, chestionare şi în primăvara anului 1982, a reuşit să obţină carnetul de conducere.

Ca începătoare necesita multe ore de conducere, mai întâi în zone mai puţin aglomerate. Am început practica conducerii alegând traseul spre Chiciu, apoi traversarea Dunării cu bacul la Ostrov, în judeţul Constanţa, aproximativ 50 de kilometrii mai puţin circulaţi. Am continuat conducerea în trafic din ce în ce mai intens, cum ar fi Călăraşi, Slobozia, Urziceni-Braşov.

Întrucât căpătase ceva experienţă în conducerea maşinii, am hotărât de comun acord, ca de „Sfintele Paşti” ale anului 1982, să mergem împreună cu mama mea şi cu băiatul nostru la Cârlogani, unde m-am născut, la rude, pentru a petrece aceste sărbători. După trei zile de petrecere şi vizite la rudele oltene, marţi dimineaţa, încărcaţi cu de toate, am pornit-o spre Călăraşi.

După aproape 15 kilometri, la Arceşti, la trecerea peste calea ferată fără barieră, mare necaz... Atât noi cât şi un tractor ce venea din sens invers, circulam pe mijlocul şoselei şi exact pe calea ferată ne-am tamponat faţă-n faţă. În urma impactului, maşina noastră a fost avariată, Domnica şi mama mea au fost accidentate grav, eu mai puţin grav, în schimb copilul nu a păţit nimic, alegându-se doar cu o sperietură uşoară.

A sosit miliţianul din comună pentru a face constatările accidentului şi imediat Salvarea pentru a le lua la spitalul din Slatina pe accidentate, iar eu împreună cu Marius, băiatul meu de doar şapte ani am rămas la locul accidentului pentru lămurirea situaţiei. După ce am dus maşina în curte la un cetăţean din sat, am mers la Slatina la spital unde am aflat cu durere că atât soţia cât şi maică-nea urmau să rămână internate în spital o perioadă mai lungă de timp. Am luat legătura cu cumnatul meu Cornel, care locuia la Drăgăneşti-Olt, acesta venind de urgenţă cu maşina lui la

Slatina. Am luat legătura cu medicii apoi am aranjat să fie transportată maşina mea cu ACR-ul la Călăraşi.

Am mers acasă la el iar a doua zi, întrucât mă dureau toţi muşchii de la zdruncinătură, ne-a dus pe amândoi la Călăraşi, odată cu noi sosind şi ACR-ul cu maşina lovită. După trei săptămâni s-au externat din spital mama şi Domnica. Maşina fiind accidentată destul de grav a necesitat reparaţii la un Service iar costul reparaţiei a ajuns la aproape jumătate din valoarea ei reală, aproximativ 35 mii de lei. Ce să-i faci... Distracţia a costat cam... scump, dar principalul este că am scăpat cu toţii în viaţă şi nu am rămas cu sechele.

După reparaţia maşinii cu greu am putut să o conving pe Domnica să preia volanul din nou, deoarece în urma accidentului rămăsese totuşi cu o teamă permanentă. Conducerea maşinii era necesară mai ales pentru deplasarea la serviciu şi aproape săptămânal la Drajna, la părinţii mei.

Ţin să amintesc că părinţii mei, în urmă cu trei ani, în octombrie 1977, au dat şi ei peste acelaşi noroc ca al nostru, câştigând tot la CEC un autoturism. Aşadar, având cu ce ne deplasa, întruna din zilele anului 1984, împreună cu Domnica şi băiatul nostru Marius, am mers la Drajna şi le-am propus părinţilor să facem cu una dintre maşini o incursiune cu destinaţia Oltenia. Auzind această propunere, mama, care era mare amatoare de drumeţii, i-a dat imbold soţului său, tatăl meu. A doua zi dimineaţă am pornit cu autoturismul lor la drum.

Ca să ne simţim într-o mică vacanţă, am propus să trecem pe la Sinaia, pe unde părinţii mei nu mai fuseseră. Acolo vom urca la cota 1400 cu maşina, apoi cu telecabina la cota 2000 pentru a admira frumuseţile Văii Prahovei de la înălţime, iar seara să înnoptăm la „Hotelul Alpin”, propunere adoptată în unanimitate. Aşadar, urmând traseul Drajna-Slobozia-Urziceni-Ploieşti-Sinaia, cu tatăl meu la volan, am parcurs în aproximativ cinci ore distanţa până la punctul terminus. Am urcat la Cotă pe la „Furnica”, am parcat maşina, apoi i-am invitat să privească traseul de aproape 12 kilometri parcurs de jos din Sinaia până aici. Nu credeau că au escaladat serpentinele ce şerpuiau pe traseul urmat şi tare s-au mai mirat de faptul că locuinţele din staţiune se vedeau ca nişte cutii de

chibrituri. Am mers după aceia spre locul de unde se lua telecabina către „Vârful cu Dor”. Ajunşi aici, tata a refuzat să urce, plimbarea cu telecabina dus-întors efectuând-o numai noi patru, adică mama, Marius, Domnica şi subsemnatul. La întoarcere mama a rămas impresionată plăcut de „plimbarea pe sârmă”, cum a numit-o mai târziu.

După emoţiile trase cu ocazia plimbării pe cablu, la coborâre, aşteptaţi cu aceleaşi emoţii de tatăl meu, ne-am îndreptat voiniceşte spre recepţia hotelului pentru a închiria două camere pentru acea noapte, iar după ce am dus bagajele în ele, fuga, fuga la restaurant pentru a ne potolii foamea. Aşezaţi la masă în restaurantul de clasa întâi şi impresionaţi de multitudinea felurilor de băuturi şi de mâncăruri înscrise în lista de meniuri, i-am îndemnat să aleagă fiecare ce doreşte să servească, neîntârziind comenzile. După servirea mesei îmbelşugate, boiereşti aş putea spune, a urmat nota de plată pe care am achitat-o bineînţeles eu, dar care în final a „căzut” tare greu la stomac la toţi, lecuindu-se ca altă dată să se aventureze în comenzi.

Cu puţină teamă din partea conducătorului auto, tatăl meu, pentru traseul ce urma să-l abordăm, a doua zi de dimineaţă ne-am îmbarcat în maşină şi încet, încet am coborât în Sinaia. Am luat drumul Târgovişte prin Pucioasa, Găieşti, Piteşti Slatina, astfel că după amiază am poposit la Cârlogani. După o seară plăcută petrecută cu de-ale gurii stropite cu un vin de Cârlogani, un adevărat medicament, am stat la taclale până la miezul nopţii şi în final am mers la odihna bine meritată după atâta drum. Dimineaţa, după micul dejun, ne-am luat bun rămas de la gazde şi am purces spre Poiana Mare, satul natal al tatălui meu, ce se află peste Slemea, deal ce a trebuit să-l traversăm pentru a ajunge la destinaţie. După ce am trecut pe la câteva rude mai îndepărtate, am continuat drumul spre comuna Laloşu din judeţul Vâlcea, unde locuia fratele tatălui meu, Ion. Bucuroşi de întâlnire, am pornit petrecerea tradiţională a oltenilor, cu pui fripţi pe grătar şi usturoi, mămăligă şi vin rece scos din butoi. A doua zi am purces spre casele noastre, în Bărăganul însorit, unde pe mine şi soţia mea ne aştepta serviciul, tatăl meu fiind pensionar la acea dată.

Datorită eforturilor depuse pe linie de serviciu, a avansării bolii degenerative a retinei, şi a scăderii progresive a vederii, am fost nevoit să apelez tot mai des la medicii oftalmologi. Astfel că în martie 1985, am mers la Iaşi, la profesorul doctor Petre Vancea, pentru un consult de specialitate, acesta fiind cunoscut ca un specialist deosebit, ocazie cu care am făcut un tratament de întreţinere.

Aflând că şi tatăl său era tot specialist în Oftalmologie, la după câteva luni m-am prezentat la un consult la Bucureşti la profesorul doctor Petre Vancea senior, care mi-a prescris un tratament tot de întreţinere.

În decembrie 1985, am mers la Spitalul Viting, la doctorul primar oftalmolog Ştefan Boieraş, pe care-l consultasem cu doi ani în urmă la Spitalul Militar din Constanţa, pentru o operaţie de cataractă la ochiul stâng. Am fost internat, iar după efectuarea analizelor am fost operat la data de 15 decembrie, operaţie efectuată cu succes.

Având rezultate bune în urma operaţiei, în sensul că s-a îmbunătăţit oarecum percepţia oculară şi că îmi permitea citirea literelor şi cifrelor cu ajutorul ochelarilor, am hotărât să mă operez şi la celălalt ochi. Astfel că pe 8 februarie 1986, m-am operat la ochiul drept, tot la doctorul Boieraş, operaţie reuşită de asemenea.

Succesul dobândit temporar asupra vederii la ambii ochi, m-a încurajat să mă folosesc de această oportunitate şi să revin la vechiul meu „hoby”, lectura. Aproape toată ziua şi jumătate din noapte, neavând altceva mai bun de făcut, l-am dedicat lecturii. Am atacat mica mea bibliotecă şi cu mare râvnă am început să relecturez operele istorice ale marelui nostru Sadoveanu, ale polonezului Henryk Sienkiewicz sau ale franţuzului Alexandre Dumas, scrieri oarecum asemănătoare şi care mă pasionau, cu speranţa că dacă forţez ochii vederea va avansa spre bine.

Din păcate boala de bază a ochilor, degenerescenţa maculară şi retinopatia pigmentară nu se puteau trata eficient şi în consecinţă această deficienţă a avansat din zi în zi. Ducând până la urmă la o percepţie din ce în ce mai slabă a mediului înconjurător.

Probleme de serviciu, faptul că nu eram membru de partid, divergenţe între director şi contabil şef, pe linie de serviciu, funcţie ce o deţineam,

scăderea rapidă a vederii, a făcut ca să schimb locul de muncă. La 1 aprilie 1988, m-am transferat împreună cu soţia, Domnica, la Leagănul de copii Călăraşi, tot în aceeaşi funcţie de contabil şef.

Muncă mai uşoară, nefiind necesară deplasarea în judeţ, am început uşor, uşor să mă adaptez noului sistem de conducere în domeniul protecţiei minorilor abandonaţi, a aprovizionării tehnico-materiale în mod centralizat pe bază de repartiţii a alimentelor şi materialelor specifice. Aici m-au găsit zilele fierbinţi ale Revoluţiei din Decembrie 1989, cu problemele în domeniul schimbării regimului, instaurarea democraţiei, prost înţeleasă la început, schimbarea directoarei şi a asistentei şefe sub presiunea salariatelor, modificarea structurii de personal. Întărirea disciplinei muncii etc.

La conducerea unităţii a fost numit ca director, Viorel Zamfir, doctor neuropsihiatru infantil, medic specialist în domeniu care din lipsă de medici specialişti mai acorda consultaţii de specialitate în Policlinica spitalului judeţean din Călăraşi. În plus mai făcea parte din Comisia Judeţeană de pe lângă Centrul de recrutare a tinerilor ce urmau să satisfacă stagiul militar.

Deoarece directorul unităţii era foarte solicitat în domeniul medical, de specialitate, prezenţa sa în unitate fiind mai rară, întreaga activitate administrativă a Leagănului de Copii Călăraşi cădea în sarcina contabilului şef, respectiv a subsemnatului, sprijinit de planificator şi de magazioner. Munca consta în asigurarea bazei tehnico-materiale, aprovizionarea ritmică cu alimente, materiale pentru curăţenie, materiale sanitare, combustibil pentru încălzit la sobele de teracotă, asigurarea echipamentului de protecţie şi de lucru, a salariilor etc. Şi nu în ultimul rând organizarea unei evidenţe contabile, economicofinanciar exemplare.

Sarcinile mele de serviciu s-au mai diminuat începând cu 1 ianuarie 1991, prin înfiinţarea postului de director economic pe care l-a ocupat doamna Domnica Bălaşa, soţia mea, problemele de serviciu fiind rezolvate cu operativitate şi în condiţii bune. Treburile mergeau bine atât pe linie de serviciu cât şi familiară. Copilul nostru Marius-Cristinel, după o nereuşită la Liceul de Marină din Constanţa, a intrat la Liceul Sportiv din Călăraşi,

Secţia Atletism.

Aşa după cum am arătat, locuiam împreună cu părinţii soţiei, în municipiul Călăraşi, într-o casă proprietatea acestora, situată pe strada Nicolae Bălcescu nr. 24, casă destul de spaţioasă pentru cel puţin trei familii. Cu timpul încet, încet, au apărut neînţelegeri în familie, discuţii contradictorii, certuri neprincipiale între mine şi soţie, datorate în mare parte şi intervenţiei negative în familia noastră a socrilor.

Problemele au continuat, culminând cu marea pierdere fulgerătoare a tatălui meu, la data de 1 noiembrie 1991. În urma unei bronhopneumonii ascunse, după o internare în Spitalul Judeţean Călăraşi de doar 24 ore de la internare, în mod cu totul neaşteptat a părăsit această lume, lăsându-ne cu mari dureri sufleteşti. O veste groaznică trebuia să ducem soţiei sale, mama mea, care în acea zi nefericită pentru noi, zi de sâmbătă, „Ziua morţilor de toamnă’”, tocmai săvârşise acasă în satul Drajna, un parastas în memoria morţilor din familie.

Lovitura drastică primită a afectat în mod foarte dur sănătatea mamei mele. Afecţiuni ale sistemului circulator, ale funcţionării inimii, tensiune oscilantă etc. Rămasă singură în prag de iarnă, apelând la medicamente tot mai des, cu greu admitea realitatea pierderii omului celui mai apropiat, soţul său alături de care a convieţuit peste 41 ani. Am mers cu ea la Bucureşti, la Casa de Pensii a M.I., pentru acordarea pensiei de urmaş. La sfârşitul fiecărei săptămâni, mergeam atât eu cât şi sora mea la Drajna pentru a o încuraja, dar totdeauna ne spunea că nu va putea trece peste această grea încercare. Iarna ’91-92 a fost deosebit de grea, încât de multe ori datorită zăpezilor masive şi a viscolului nu mai reuşeam să ajungem săptămânal la dânsa. În primăvară, situaţia sănătăţii mamei mele se mai agravase, astfel că am fost nevoiţi să ne luăm câteva zile de concediu pentru a rezolva problemele din curte, respectiv agricole de primăvară, tăiatul şi legatul viţei de vie, săpatul terenului şi însămânţatul etc.

Dorinţa fierbinte a dânsei era să vândă maşina, iar cu banii obţinuţi să construiască degrabă un gard cu plăci de beton la stradă şi să-i ridice cruce de piatră răposatului soţ. După nici cinci luni de la decesul soţului,

într-o sâmbătă de 28 martie 1992, în urma unei comoţii cerebrale, în mod fulgerător a părăsit şi ea această lume, zi fatală când atât eu cât şi Domnica ne aflam alături de ea. Fără a avea posibilitatea de a împiedica derularea acestui deznodământ.

Parcă necazurile nu ar fi fost de ajuns... La o lună după decesul mamei, tot datorită unei comoţii cerebrale a decedat şi tatăl Domnicăi, socrul meu. Vă închipuiţi stimaţi cititori ce dramă s-a petrecut în familia noastră, să pierzi în şase luni trei dintre cei mai dragi părinţi ai noştri, ce stare sufletească aveam în urma acestui deznodământ, la Drajna casa rămasă pustie iar la Călăraşi casa îndoliată?

Casa părintească, din satul Drajna, aşezată la şosea, era construită de părinţii mei, în urma obţinerii terenului construibil, de 1500 metri pătraţi, de la C.A.P. Brâncoveni, unde lucrasem eu ca membru cooperator. Era compusă din patru camere la parter şi două la etaj, plus anexe şi garaj, fântână şi o curte cultivată cu pomi fructiferi şi viţă de vie.

Demn de relatat ar fi că după decesul părinţilor mei, printre multe altele, a rămas un căţeluş pe numele de Ţumpi, pe care l-am luat la Călăraşi, un căţeluş destul de inteligent, după cum o să constataţi mai târziu. Tot mergând noi la casa părintească, după aproape doi ani am luat cu noi în maşină la Drajna şi căţeluşul Ţumpi. Dar când am ajuns la casa părintească, în loc să meargă cu noi în Curte, a alergat direct la mormintele foştilor stăpâni, părinţii mei şi a început să urle, cimitirul aflându-se la circa 300 de metri de casă.

Dar acel an 1992, parcă nu ne adusese destule necazuri şi la două luni de la decesul socrului meu, altă surpriză destul de urâtă. Leagănul de Copii unde lucram împreună cu soţia, începând cu data de 1 iulie s-a desfiinţat postul de director economic şi... Domnica rămâne fără serviciu. Situaţie destul de dificilă atât din punct de vedere financiar, cât şi din punct de vedere al continuării serviciului de către mine, mai ales că vederea mea scăzuse drastic în ultimele luni. Se impunea un ajutor permanent din partea altei persoane, respectiv a soţiei.

Am încercat imposibilul, am continuat munca de contabil şef, dar fără un ajutor concret din partea unei persoane apropiate, nu am rezistat mai mult

de două luni, fiind nevoit să mă retrag şi să mă pensionez pe caz de boală, gradul întâi începând cu 1 septembrie 1992.

Aşa cum am afirmat, într-adevăr pentru familia noastră acel an de graţie 1992, a fost un an nefast, continuând necazurile. Aşa că şi cu ocazia pensionării mele nu am putut să beneficiez de prevederile legilor nr. 53 şi 57, cu privire la protecţia persoanelor cu handicap, care au intrat în vigoare începând cu data de 1 septembrie 1992. Nefiind emise la timp Norme Metodologice de aplicare, mi-a fost stabilită o pensie de invaliditate mult mai mică faţă de cea a persoanelor cu handicap.

După ce m-am pensionat, datorită stresului prin care am trecut în ultimul an, am început să simt dureri din ce în ce mai acute la stomac, încercând să le calmez cu diferite medicamente prescrise de medicul de familie, dar durerile persistau. Auzind de un medic bun de la Şimleul Silvaniei, doctorul Ioan Puşcaş, cum că acesta ar aplica tratamente pe bază de preparate farmaceutice, reţetă proprie, fără a agrea sau recomanda intervenţiile chirurgicale, m-am hotărât să merg la dumnealui pentru o consultaţie.

Am luat legătura cu cumnatul meu, Vasile Petre, soţul surorii mele şi l-am rugat să mă însoţească până la Şimleu, la medicul Puşcaş. Într-o dimineaţă am pornit cu trenul spre Şimleul-Silvaniei, la medic. Ajunşi acolo a doua zi am fost internaţi în clinica medicală, construită de acesta a început imediat recoltarea sângelui, iar sub supravegherea medicului Puşcaş mi s-a efectuat o endoscopie la stomac. Cu această ocazie s-a constatat că aveam mici leziuni pe stomac şi o gastrită incipientă, recomandându-mi-se un tratament cu un preparat (prafuri), pe bază de pastile, invenţie proprie a doctorului Ioan Puşcaş.

Întrucât tot parcursesem o distanţă atât de mare până aici, cumnatul meu a considerat că ar fi bine venit un control medical la acel medic bine cunoscut pentru succesul tratamentelor sale în domeniul medicinii interne. S-a adresat acestuia cu rugămintea de ai efectua un control mai amănunţit. În urma endoscopiei efectuate s-a constatat că cumnatul meu avea pietre la rinichi şi necesita un tratament adecvat, bine-nţeles prescris tot de doctorul Puşcaş.

După o noapte petrecută în spital, a doua zi am mers la farmacia din localitate pentru procurarea preparatelor prescrise de medic ambilor pacienţi, adică nouă, preparate ce se găseau numai la acea farmacie. În continuare am luat un autobuz spre Zalău. După ce am servit masa la un restaurant şi după ce neam aprovizionat de la o alimentară din oraş, cu câteva sticle de o jumătate de litru cu celebra „ţuică de Zalău” am pornit spre gară pentru a lua trenul spre Bucureşti. De la Bucureşti până la Zalău şi invers, am mers la cuşete, circulând pentru întâia oară cu acest tip de vagon. De acolo am luat alt tren spre CiulniţaCălăraşi, ajungând acasă a doua zi după amiază.

După aproape un an de şomaj, s-a angajat şi soţia ca funcţionar la Primăria Călăraşi, situaţia noastră financiară cunoscând o oarecare îmbunătăţire. Cheltuielile fiind totuşi în continuă creştere, băiatul crescând, la fel şi pretenţiile – mâncare, energie electrică, telefon, combustibil pentru încălzit, ţigări etc. Fiind destul de consistente, au provocat unele neînţelegeri în familie, convieţuirea a început să scârţâie, să apară discuţii neprincipiale între soţi, iar faptul că eu devenisem aproape orb, a făcut ca în martie 1998, să ajungem la despărţire.

Aşadar Domnica, în urma discuţiilor din ce în ce mai contradictorii, sub semnul infidelităţii, la îndemnul mamei sale şi a fraţilor săi, a deschis acţiunea de divorţ, solicitând totodată şi evacuarea mea din domiciliul conjugal. Casa fiind a părinţilor săi, acţiunea a fost admisă de Judecătoria Călăraşi şi a fost pusă pe rol.

Situaţie destul de delicată, eu fiind în imposibilitatea de a mă descurca singur. Am amânat pe cât a fost posibil despărţirea în fapt, cu toate că mă întreţineam destul de greu singur în condiţii de abandon. Apelând la verişoara mea, Paula Petre, care deşi locuia în comuna Dragalina, la 30 kilometri de Călăraşi, veneau, din când în când, atât dânsa cât şi soţul ei, Petre, cu câte ceva de-ale gurii, sau mergeau împreună cu mine în oraş pentru aprovizionare. De asemenea, am luat legătura cu o fundaţie de binefacere, înfiinţată în Călăraşi, care o dată pe săptămână trimitea o maşină acasă la mine şi împreună cu şoferul delegat mergeam şi mă aprovizionam cu alimente şi cele necesare.

Ajuns într-o situaţie din ce în ce mai grea şi amânând de câteva ori prezentarea la termenele de judecată, timpul trecea în defavoarea mea, aşa că m-am hotărât să-mi iau destinul în braţe şi să găsesc o soluţie de salvare a situaţiei după cele întâmplate...

Pe meleaguri buzoiene

Având la dispoziţie telefonul fix, al cărui abonament îl plăteam lunar. Într-o seară fericită de 17 mai a anului 1998. Am luat legătura cu o fiinţă a lui „Dumnezeu”, Paulina Cornelia Mircea din Buzău, căreia i-am explicat în modul cel mai sincer situaţia în care mă găseam şi am insistat cu rugămintea de a ne cunoaşte şi a ne uni destinele.

Am continuat, din ce în ce mai des să discutăm prin telefon, să încercăm să ne cunoaştem cât decât prin acest mijloc de comunicare, uneori înroşindu-se firele telefonului şi ajungând la un moment dat să găsim o înţelegere amiabilă.

În această perioadă, însă, a venit data la care trebuia să mă prezint la Judecătorie, în caz contrar instanţa având posibilitatea să se pronunţe în lipsă. Citat, m-am prezentat împreună cu fiul Paulei, Dan Petre, la Judecătoria Călăraşi, dată la care instanţa de judecată s-a pronunţat şi a hotărât acceptarea divorţului şi evacuarea mea din imobilul unde locuiam

În aceeaşi zi am mers acasă cu Dan Petre, am luat câteva lucruri strict personale şi am plecat la Dragalina, la verişoara mea unde urma să locuiesc o perioadă de timp. Norocul meu era faptul că familia Petre avea post telefonic şi astfel aveam posibilitatea să reiau legătura cu cea care mai târziu va deveni soţia mea.

Aşa că am continuat discuţiile telefonice cu Cornelia de la Buzău, şi din vorbă-n vorbă, am ajuns la concluzia că era bine să ne întâlnim faţă în faţă, pentru a ne cunoaşte, astfel că ne-am dat întâlnire pe data de 10 iulie 1998, în gara Feteşti. Ziua mult aşteptată a venit, aşa că eu împreună cu Dan Petre, înarmat cu flori, am purces spre Feteşti pentru a întâmpina pe cea care cu ajutorul lui Dumnezeu, a acceptat să mă cunoască şi care, aşa cum mi-a mărturisit mai târziu „era tot timpul descurajată de rude şi prietenele apropiate, fiind îndemnată să nu se mărite cu un orb. Contrar presiunilor făcute asupra sa, a hotărât să ajute o persoană cu handicap în dificultate, mai ales că şi dânsa avea din copilărie probleme neuromotorii.

Am sosit în Feteşti în jurul orelor 12.00, iar după câteva minute a sosit şi trenul de la Buzău împreună cu cea mult aşteptată. Am făcut cunoştinţă şi

aşezaţi pe o bancă în gară, am stat de vorbă şi am hotărât de comun acord să mergem la Ciulniţa şi de acolo la Drajna, la casa părinţilor mei care era împărţită pe jumătate cu sora nea Jenica.

După ce am coborât în gara Ciulniţa, Dan a plecat acasă, iar eu împreună cu Cornelia, am pornit spre satul Drajna care se afla la 3 kilometri de gară şi la care, cu mici peripeţii, am ajuns cu bine acasă. Între timp, verişoara mea, Paula, a pregătit câte ceva de-ale gurii, după care l-a trimis pe Dan să ne aducă merindele.

Aici am stat împreună două zile. Ca doi porumbei, neam povestit toate cele despre noi şi cele petrecute în timpul din urmă, după care, cu regret, am fost nevoiţi să ne despărţim, urmând să ne reîntâlnim cât mai curând. Cu această ocazie am putut constata că viitoarea mea soţie nu mai fusese căsătorită şi că urma să mă recăsătoresc cu o domnişoară.

După greaua despărţire din gara Ciulniţa, de a treia zi a intervenit o perioadă de incertitudine din partea Corneliei Mircea, o perioadă în care nu ştiu din ce motive se tot amâna reîntâlnirea noastră. Eu m-am mutat definitiv în luna august, la Drajna fiind ajutat la treburile zilnice, de un bun prieten şi vecin, Gigel Popa. Posibilitatea de a lua legătura telefonică cu Cornelia era mai grea, întrucât trebuia să mergem la gară la Ciulniţa la „Telefoane” şi atunci am recurs la comunicarea prin corespondenţă.

Constatând o anumită răceală în relaţia dintre mine şi Cornelia, am hotărât ca împreună cu Gigel să ne deplasăm de urgenţă la Buzău, pentru a clarifica situaţia ivită şi de a folosi toate mijloacele posibile pentru a nu strica fragila prietenie a noastră. Aşa că într-o vineri dimineaţa am luat trenul spre Feteşti, apoi spre Buzău şi înjurai orelor 14,00 cine credeţi că suna la garsoniera cu numărul4 de pe „Bazalt? Mihai şi Gigel de la Drajna.

Dar... surpriză mare! A deschis uşa Cornelia, iar în spatele dânsei era tatăl ei, Gicu Mircea, care se afla în vizită la fiica sa. Am fost invitaţi de gazdă să intrăm, a făcut prezentările de rigoare şi adresându-mă domnului Mircea, i-am mărturisit intenţia de a mă căsători cu fiica sa solicitându-i acordul în acest sens. Tatăl Corneliei se afla la Buzău deoarece trebuia să meargă împreună cu dânsa la un medic oftalmolog, dar datorită vizitei noastre inopinate, Cornelia a trebuit să-şi anunţe sora prin telefon că nu

mai poate să-şi însoţească tatăl la Policlinică şi să-l însoţească ea. A venit în scurt timp, Coca, sora ei, cu care ocazie am cunoscut-o şi pe ea, după care a plecat împreună cu tatăl ei.

Cornelia avea pregătit geamantanul pentru a merge a doua zi în staţiune la Covasna, iar la terminarea concediului, în urma insistenţelor mele fierbinţi, a promis că ne vom întâlni din nou la Drajna. Am plecat de la Buzău bucuros, cu mari speranţe de viitor, dar cu oarecari îndoieli în privinţa promisiunilor făcute. Am luat trenul spre Bucureşti şi de acolo după miezul nopţii, alt tren, pornind spre Ciulniţa.

Perioadă grea de aşteptare, trecerea celor 18 zile de odihnă şi tratament ale Corneliei părându-mi-se un veac. Cu ajutorul „Bunului Dumnezeu”, a sosit ziua de 11 octombrie 1998, zi în care Cornelia s-a hotărât să ne reîntâlnim. Aşadar am mers împreună cu Gigel la Feteşti pentru a o aştepta pe cea mult iubită.

Am mers la Drajna şi am început viaţa în doi, ca tineri căsătoriţi, am trecut la treburile gospodăreşti, culesul viei din curte, prepararea vinului şi a ţuicii, împărtăşindu-ne reciproc bucuriile perioadei ce o parcurgeam.

Am locuit aproape trei săptămâni la Drajna, după care mi-am exprimat dorinţa de a merge la Buzău să-mi cunosc socri, rudele precum şi satul natal al soţiei, un sat de munte numit Pietraru unde locuiau părinţii ei. Astfel că la data de 8 noiembrie 1998, de ziua numelui meu sfânt, am urcat la Pietraru, sat aparţinând comunei Cozieni din judeţul Buzău. Aşezat pe o colină de munte, este înconjurat la mică distanţă de păduri de foioase, şi se află la 4 kilometri, în pantă, de centrul comunei.

Aşadar, am urcat, ce-i drept cam greu, la viitorii mei socri, să o cunosc şi pe mama Corneliei, Ana Mircea, pentru că pe socru îl cunoscusem cu o lună în urmă la Buzău. După ce ne-am cunoscut şi în urma unui interogatoriu destul de stufos, ne-a dat binecuvântarea lor părintească.

În continuare am convieţuit împreună în garsoniera, proprietate personală a soţiei, fiind nevoiţi ca cel puţin o dată pe lună să mergem la Drajna pentru a încasa pensia, până la transferarea dosarului de la Călăraşi la Buzău. Soţia mea, Cornelia-Paulina era şi ea pensionară având pensia aproximativ egală cu a mea.

Garsoniera unde locuiam împreună cu Cornelia, se afla situată la parter, cu ferestrele spre nord, instalaţia sanitară a blocului era uzată apa caldă fiind oprită de la subsol, iar igrasia era în floare datorită proastei izolări a blocului. Pentru a locui în condiţii de bloc mai bune, am luat legătura cu un instalator, am procurat materialele necesare şi am trecut la racordarea garsonierei la sistemul centralizat de distribuţie a apei calde. Căldura pe timpul iernii lăsa de dorit, astfel că eram obligaţi să folosim pentru încălzirea suplimentară a spaţiului locuibil, un radiator ce funcţiona pe bază de gaze naturale.

Demn de povestit, este o întâmplare ce se putea solda cu urmări nefaste şi pe care cu ajutorul „Bunului Dumnezeu” am reuşit s-o împiedic, întâmplare pe care doresc s-o relatez în continuare:

Soţia mea era o mare amatoare de cusut goblenuri, ocupaţie care îi lua o bună parte din timp, iar eu ascultam la radio-casetofon diferite romane în format audio pe care le împrumutam de la Filiala Nevăzătorilor din Buzău.

Într-o zi, când afară ningea liniştit, ne îndeletniceam fiecare cu pasiunea lui, iar radiatorul pe gaze ardea de zor. La un moment dat Cornelia îmi spune că-i e rău şi dintr-odată s-a aplecat pe pat într-un leşin uşor. Realizând pericolul, într-o fericită inspiraţie de moment, am ridicat-o rapid, am deschis fereastra şi am ţinut-o cu faţa spre aer, frecând-o în acelaşi timp pe faţă cu zăpada ce se afla pe marginea ferestrei. Când şi-a revenit cât de cât şi a putut să stea singură la fereastră, am închis imediat gazele, m-am repezit la uşa de la intrare şi am deschis-o pentru a face curent şi a aerisi camera. Atunci am realizat cu emoţie că eram la un pas să ne asfixiem cu monoxid de carbon emanat de radiator. Am putut acţiona rapid, pentru salvarea situaţiei deoarece eu stăteam pe pat în poziţie orizontală, fiind mai jos, pe când Cornelia, soţia mea, stătea în poziţie verticală unde oxigenul se rarefiase. Imediat am chemat pe vecinul nostru Fănel Râmniceanu, i-am povestit despre păţania noastră şi l-am rugat să meargă la alimentară să ne cumpere sucuri şi lămâi necesare recuperării noastre.

La început ne descurcam din punct de vedere financiar puţin mai greu,

dar eram ajutaţi cu carne, ouă şi produse lactate de socrii mei, care aveau o gospodărie demnă de toată lauda.

Creşteau păsări, oi, porci şi vaci cu lapte, iar când i-am cunoscut eu, aveau atelaje şi doi boi de muncă.

La 3 august 2000 am hotărât de comun acord să ne căsătorim atât civil, cât şi religios, oferindu-se să ne cunune şi să ne devină naşi familia Doina şi Costică Creţu. De la acel fericit eveniment, situaţia noastră familială a început să se schimbe în bine, să mergem în fiecare an în staţiuni de odihnă şi tratament, să vizităm obiective turistice din ţară şi străinătate, respectul reciproc precum şi iubirea aproapelui fiind mai accentuată.

Beneficiind de bilete gratuite de călătorie pe calea ferată, în timpul verii mergeam pe litoralul Mării Negre cu trenul până la Constanţa, ajungând în jur de ora şapte, iar de acolo cu troleibuzele în staţiunea Mamaia. După ce făceam baie în mare şi ne bronzam pe nisipul fierbinte, spre seară, în jurul orei 19,00, luam trenul spre Buzău, dormind noaptea la noi acasă.

De remarcat ar fi faptul că într-una din zile, când făceam această navetă, după ce am stat cam mult în soare pe plajă, ajunşi la gara din Constanţa, soţiei mele care a făcut insolaţie, i-a fost cam rău. Iar după o hidratare cu multe lichide şi multe emoţii, am ajuns cu bine acasă.

În vacanţa de vară pe când nepoţica noastră Gabriela Mircea, fiica fratelui mai mare al soţiei, se afla la ţară la Pietraru iar noi programasem să mergem la mare în weekend, am crezut de cuviinţă s-o luăm cu noi şi pe Gabi.

Aşadar am sunat la telefon pe părinţii ei pentru a le cere acordul, apoi am invitat-o pe nepoţică să vină la Buzău de vineri seara, urmând ca dimineaţă devreme să luăm trenul spre Constanţa. Povestind despre deplasările noastre la mare, vecinei şi prietenei noastre de la etajul întâi, Nicoleta Râmniceanu, aceasta a decis să meargă cu noi la Mamaia.

Am luat, deci, trenul la ora 3,45 dimineaţa, ajungând la Constanţa în jur de 7,30, după care am luat troleibuzul şi în jurul orelor nouă eram deja pe plajă pregătiţi să ne înviorăm în apa tocmai bună pentru baie. După ce am ales un loc în apropierea malului şi după câteva băi în apa limpede, foamea începuse să-şi spună cuvântul. Am potolit-o cu cele aduse de

acasă, apoi Gabi împreună cu încă două fetiţe pe care le-a cunoscut pe plajă, şi-a pus colacul de salvare pe care-l cumpărasem mai devreme de la o tarabă şi am pornit cu toţii spre scaldă. La un moment dat, Gaby, fără să-şi dea seama, s-a îndepărtat de mal, plutind uşor cu colacul spre geamandurile unde adâncimea apei depăşea cu mult înălţimea sa. Observând pericolul a început să strige la cei din jur pentru ajutor, dar situaţia a fost rezolvată pe loc de Nicoleta, vecina noastră, care s-a apropiat de fetiţă şi a adus-o spre mal, Gabi alegându-se doar cu spaima.

Întrucât ne deplasam din ce în ce mai rar la Drajna, neavând posibilitatea de a lucra pământul din gospodăria de la ţară, am propus surorii mele să vindem casa moştenită de la părinţii noştri. Locuind împreună cu soţul său Vasile şi fiul lor Nicuşor, într-un apartament proprietate personală din Călăraşi şi având amândoi serviciu în oraş, au fost de acord. După ce am vândut casa, împreună cu soţia mea, Cornelia, ne-am gândit că ar fi bine să vindem şi garsoniera în care locuiam şi să cumpărăm un apartament mai confortabil.

Cum firea mea olteană mă îndemna să nu las pe mâine ce pot face azi, am trecut degrabă la căutarea unui apartament. Am dat „sfoară-n ţară”, am căutat la mica publicitate, până când am găsit unul de vânzare în „Micro 14” cu trei camere, dar era prea scump, altul lângă blocul unde locuiam noi, la „F”-uri la etajul întâi, pentru care am dat şi arvună două milioane. Dar m-a fost să fie al nostru pentru că proprietăreasa, în timp ce noi ne aflam în staţiune la Băile Felix, dând dovadă de neseriozitate l-a vândut altcuiva.

Am stat eu ce-am stat să mă gândesc şi până la urmă am luat legătura cu Tică Guiu, fostul proprietar al apartamentului pe care-l deţin acum şi din două trei cuvinte ne-am înţeles să-l cumpăr. Am convenit preţul şi am trecut de grabă la perfectarea formelor de vânzare-cumpărare. Apartamentul se află pe bulevardul Unirii în Blocul E-2, urcând de la parter direct la etajul opt. Aşa am devenit proprietari şi pe neaşteptate vecini cu naşii noştri de cununie familia Creţu. Am trecut de urgenţă la efectuarea curăţeniei generale a apartamentului, la amenajările interioare şi la mutarea bagajelor din vechea locuinţă.

Spaţiul locuibil din apartamentul nostru fiind mai mare cu o cameră faţă de garsonieră, am fost nevoiţi să luăm măsuri de mobilare a celei de-a doua. Din lipsă de fonduri am apelat de urgenţă la Cooperativa de Credit de pe strada Spiru Haret şi în scurt timp am contractat un credit financiar care ne-a ajutat să ne procurăm cele necesare amenajării sufrageriei.

Activitatea la Filiala Asociaţiei Vuzău-Vrancea a **Nevăzătorilor**

Devenind buzoian, încă din 1998, am mers la Filiala Nevăzătorilor Buzău-Vrancea, în vederea înscrierii ca membru în această organizaţie, cu dorinţa de a participa la activităţile specifice persoanelor cu deficienţă vizuală, ce se organizau de aceasta. Activităţile constau în desfăşurarea de concursuri culturale, excursii în ţară, punerea la dispoziţia membrilor de cărţi în format audio pe casete şi benzi de magnetofon etc. Aşa că am devenit un pasionat „cititor" de cărţi audio lecturând aproape toată fonoteca existentă la acea dată.

O excursie organizată la nivel de Filială, la care am participat eu şi soţia pentru prima dată, am s-o descriu în cele ce urmează:

Într-una din zilele în care mergeam la filială pentru a împrumuta casete audio, am aflat de la referenta cu probleme culturale, doamna Aurelia Trandafir că se organizează excursie în ţară cu nevăzătorii. M-am interesat în ce condiţii pot participa şi eu împreună cu soţia şi am aflat că putem să ne înscriem pe listă, excursia desfăşurându-se în weekend-ul următor.

Aşadar pregătiţi de drum pentru prima excursie, cu emoţiile de rigoare, sâmbătă dimineaţa pe la orele şapte am mers la gară, unde eram aşteptaţi de un autobuz. Ne-am îmbarcat şi am pornit la drum, pe un traseu prestabilit, alături de încă 38 colegi nevăzători, însoţitori ai acestora şi salariaţi ai Filialei, în frunte cu preşedintele, domnul Relu Glogojan, iar în calitate de ghid turistic domnul Nelu Chiriţoiu.

Ne-am îndreptat spre Ploieşti, apoi spre Târgovişte, vizitând frumoasa mănăstire Dealul. După un moment de pioşenie am pornit spre Găeşti-Piteşti-Râmmicu Vâlcea-Căciulata, pentru a ne opri să vizităm mănăstirea Cozia, aşezată într-o zonă pitorească pe malul Oltului. Am aflat istoricul acestui locaş sfânt ctitorit de Mircea Cel Bătrân, de la părintele ghid. Am vizitat în continuare, sfânta biserică, muzeul şi celelalte locaţii aparţinând mănăstirii, apoi am purces spre Sibiu, pe frumoasa Vale a Oltului, îndreptându-ne către mănăstirea Sâmbăta de Sus. Ajunşi seara târziu,

după ce am fost cazaţi, am mers să facem o scurtă vizită la Sfânta Biserică unde se săvârşea vecernia, apoi ne-am retras spre odihna binemeritată.

Marea bucurie sufletească am avut-o cu toţii a doua zi dimineaţă când am fost primiţi şi binecuvântaţi de părintele nevăzător, arhimandritul Teofil Părăianu, care în mod special a dorit să stea de vorbă cu grupul nostru de la Buzău. Păstrând amintiri frumoase ca urmare a vizitelor întreprinse în judeţul nostru, ne-a vorbit atât despre viaţa sa personală cât şi despre lăcaşul sfânt unde acesta slujea cu credinţă.

Impulsionaţi de cele auzite de la „Prea Sfinţitul", am participat cu smerenie la „Sfânta Slujbă", de dimineaţă, utrenia cum se mai numeşte. Uşuraţi sufleteşte, am pornit voioşi spre Făgăraş-Braşov-Siriu, oprindu-ne pentru un popas mai lung, în oraşul Pătârlagele. Acest popas neprevăzut s-a datorat unei pene de cauciuc făcute de autobuzul nostru, culmea, tocmai în faţa unui restaurant. Nouă, excursioniştilor, ne-a prins foarte bine această oprire, deoarece am avut posibilitatea să degustăm băuturile şi mâncărurile puse la dispoziţie de primitoarele gazde. Îndestulaţi cu de toate, autobuzul fiind pregătit de drum, ne-am îndreptat spre casele noastre impresionaţi plăcut de prima ieşire pe drumurile ţării, alături de confraţii mei nevăzători şi însoţitorii acestora, aşteptând cu nerăbdare organizarea altora.

În anul 2003, la sediul Filialei Interjudeţene a Nevăzătorilor Buzău-Vrancea cu sediul în Buzău, Strada Crizantemelor numărul 9, cu ajutorul Fundaţiei, Cartea Călătoare'" din Focşani, se desfăşurau cursuri de iniţiere în domeniul operării pe computer. Aceste cursuri aveau scopul de a învăţa nevăzătorii să folosească computerul. Pentru cei ce erau lipsiţi de vedere, se folosea cititorul de ecran numit „Jaws" ajutat de o voce sintetică în limba română, „Wintalker". Iar comenzile către computer se efectuau în exclusivitate cu ajutorul tastaturii.

Cum mergeam destul de des la biblioteca filialei, unde se desfăşurau aceste cursuri, la îndemnul referentului cu probleme culturale, doamna Aurelia Trandafir şi încurajat de soţie, m-am înscris la cursurile de iniţiere pe calculator. Aşa am devenit elev alături de alţi doi nevăzători din acea serie, respectiv Luminiţa Mihalache şi Florin Pătrănoiu, instruiţi de

profesorul nevăzător Victor Ion. La început mi-a venit tare greu, percepeam cu greutate vocea sintetică astfel că uneori „poceam” cuvintele transmise de calculator prin acea voce, amuzând colegii şi asistenţa. Perseverând, încet, încet m-am acomodat cu vocea, mai ales că în timpul frecventării cursurilor mi-am cumpărat un calculator la mâna a doua, având posibilitatea ca în timpul liber să exersez lecţiile ce le parcurgeam la filială.

Acasă nu prea îmi reuşeau redarea întotdeauna a celor învăţate la cursuri, mă enervam, în unele cazuri, rare cei drept, o suduiam pe soţia mea, Cornelia pentru că dânsa m-a încurajat să încep acele cursuri. Ba mai mult consideram că n-o să reuşesc niciodată să pot lucra cu calculatorul.

Dar cu timpul, cu răbdare, ambiţie şi perseverenţă am reuşit să desluşesc tainele lucrului cu programele computerului. Petrecând câteodată peste 16 ore în faţa calculatorului, de astă dată soţia mă atenţiona că o cam neglijez.

O întâmplare hazlie ce s-a petrecut în una dintre zile, am s-o relatez mai jos. Soţia a hotărât să zugrăvească în sufragerie, locul unde aveam instalat computerul. Ce să fac atunci pentru că la el erau cuplate şi ataşate anexele lui: tastatura, boxele şi monitorul, ce mă fac dacă nu mai pot să le ataşez la locul lor? Am stat şi m-am gândit puţintel şi... am găsit soluţia. Am aşezat unitatea centrală împreună cu anexele într-o albie de plastic şi uşor, uşor am „târât” albia în dormitor după care cu atenţie am aşezat computerul împreună cu celelalte anexe pe o altă masă iar când le-am cuplat la curentul electric totul a fost O.K... Şi în felul acesta am rezolvat dilema.

Anul 2005 a fost an electoral pentru Asociaţia Naţională a Nevăzătorilor din România, an atât la nivel de filiale cât şi la nivel central, pentru desemnarea conducerilor. Cum trecuseră peste cinci ani de când am păşit pentru prima oară pe porţile acestei organizaţii nonguvernamentale, participând activ la excursii, concursuri culturale pe diferite teme, am început să mă deprind cu viaţa în asociaţie.

Cunoscând câţi mai mulţi colegi de breaslă din cele două judeţe de care se ocupa filiala, precum şi activitatea ce o desfăşura aceasta, m-a încântat

ideea de a mă infiltra în conducerea unităţii. Un atu principal ce mă determina să fac acest pas, era şi acela că în perioada anterioară, până să devin nevăzător, lucrasem în funcţii de conducere, căpătând experienţă în acest sens.

Îndeplinind condiţiile statutare, la îndemnul soţiei, am decis să-mi depun candidatura pentru ocuparea funcţiei de preşedinte al Filialei Buzău-Vrancea la alegerile din acest an. Întrucât în acea perioadă mă aflam la tratament în staţiunea Căciulata, împreună cu amicul meu Costel Petre şi soţia sa, a trebuit să părăsesc staţiunea mai devreme cu cinci zile. Această scurtă perioadă era necesară în scopul organizării unei mici campanii electorale la Buzău şi Vrancea, în vederea prezentării mele la alegeri la data stabilită.

Pentru că eu şi Cornelia, soţia mea, trebuia să plecăm mai devreme la Buzău le-am propus să vină în locul nostru cu scopul de a petrece câteva zile în frumoasa staţiune, familiei Gilia şi Gigi Muşătoiu. În timp ce dumnealor au sosit la Căciulata, noi am plecat spre Buzău cu emoţiile de rigoare.

Cum domnul profesor Gigi Muşătoiu era delegat în Adunarea Generală a reprezentanţilor Filialei Nevăzătorilor Buzău-Vrancea, mare a fost surpriza când acesta s-a prezentat la data desfăşurării alegerilor, chiar dacă a trebuit să parcurgă distanţa de la Călimăneşti-Căciulata, dus-întors, în aproximativ 48 ore.

Între timp am stat de vorbă cu colegii ne văzători, buzoieni şi vrânceni, în scopul de a-i lămuri asupra intenţiilor mele bune, de a-mi acorda încrederea şi de a mă susţine prin vot democratic, în fruntea organizaţiei judeţene, asigurându-i că acordându-mi mandatul, nu vor fi dezamăgiţi. În urma desfăşurării scrutinului, sub supravegherea delegaţilor din partea Consiliului Central al ANR domnii profesor Marin Eana şi Mihai Moraru, dintre cei trei candidaţi la funcţia de preşedinte, am fost ales cu majoritate de voturi.

Aşadar în scurt timp după alegeri am preluat frâiele filialei de la predecesorul meu Oprea Glogojan, acesta fiind ales vicepreşedinte din partea Buzăului, iar Florinel Pâsu vicepreşedinte din partea Sucursalei

Vrancea. Astfel am început din nou munca de salariat, mai întâi pe bază de convenţie civilă, apoi cu contract de muncă, cu toate drepturile ce decurg în conformitate cu Codul muncii.

Activitatea nu mi se părea deosebit de grea, mai ales că ocupasem în trecut funcţii de conducere, dar trebuia ca strategia de organizare şi conducere a filialei să fie adaptată specificului activităţilor muncii cu persoanele cu deficienţe de vedere. Organizaţia pe care o conduceam, se autofinanţa în totalitate, principala sursă de venituri fiind cotizaţiile ce se încasau de la membri.

Aşa cum am promis în campania electorală, spre dezamăgirea unora, în scurt timp am înfiinţat C.A.R.-ul pentru nevăzători şi membrii familiilor acestora, astfel încât în luna noiembrie a anului 1995, acesta funcţiona legal.

Împreună cu colectivul de conducere şi cu salariaţii filialei am organizat concursuri locale şi naţionale, excursii în aproape toate regiunile ţării, în Delta Dunării precum şi în străinătate. S-au organizat seri distractive şi spectacole, la care au participat interpreţi amatori nevăzători, iar în calitate de invitat special, binecunoscutul interpret şi prieten, solistul nevăzător de muzică uşoară, George Nicolescu.

În cele ce urmează nu doresc să fac un raport de activitate asupra evenimentelor desfăşurate în decursul celor opt ani şi ceva de preşedinţie, de când mă aflu la cârma „’navei’” nevăzătorilor din judeţele Buzău şi Vrancea.

Încerc, pe cât posibil, să descriu trasee şi obiective turistice importante din ţară şi străinătate, care au fost vizitate de grupuri de persoane cu deficienţă de vedere, nu cu puţine eforturi din punct de vedere organizatoric, obiective care bănuiesc că oricine dintre dumneavoastră, stimaţi cititori, a-ţi dori să le vizitaţi. De asemenea, încerc să scot în evidenţă faptul că persoanele cu deficienţă de vedere sunt oameni normali, care participă în viaţa cotidiană la tot felul de activităţi, din toate domeniile. Aş dori să punctez faptul că în faţa lor nu există bariere de netrecut, atât pe plan cultural, cât şi socialsportiv, sau petrecerea timpului liber. Handicapul vederii nu-i împiedică de a ajunge profesori în diverse

discipline de învăţământ, maseuri specialişti, campioni în domeniul sportului, şah, popice, scriitori sau matematicieni etc., deci oameni destul de normali cum am subliniat mai sus.

Doresc să amintesc că o mare parte din obiectivele şi traseele parcurse împreună cu membrii filialei, le-am mai vizitat cu ocazia deplasărilor întreprinse de mine pe timpul când, din fericire, eram valid, atunci având posibilitatea de a le aprecia văzându-le, spre deosebire de acum când, din nefericire, sunt nevoit doar să le pipăi şi să le văd cu „ochii minţii”.

Aşa s-a născut ideea de a proiecta şi propune colegilor nevăzători şi însoţitori ai acestora unele destinaţii. Una dintre numeroasele excursii organizate la nivelul Filialei Nevăzătorilor Buzău-Vrancea proiectată şi realizată de mine, am s-o descriu în cele ce urmează:

Am spus proiectată, deoarece orice ieşire cu persoanele cu dezabilităţi şi mai ales cele cu probleme vizuale, impune o temeinică organizare. Având în vedere că durata deplasării se desfăşoară pe timp mai îndelungat, este necesară rezervarea cu mult timp înainte a locurilor de cazare în locaţii cât de cât corespunzătoare, la preţuri minime, traseul ce urmează a fi parcurs trebuind să fie riguros stabilit. În vederea vizitării obiectivelor propuse în condiţii optime.

Consultând harta turistică a României împreună cu colegele de serviciu, am ales ca în perioada 22-24 iunie a anului 2007 să organizăm o ieşire comună, cu membrii filialei din cele două judeţe.

Am luat legătura, în primul rând cu mănăstirea Măgura Ocnei din judeţul Bacău pentru a rezerva un număr de cinci zeci de locuri de cazare pe timp de două nopţi, apoi cu domnul Ion Cucu pentru a ne asigura un autocar. După ce am rezolvat problema transportului şi a cazării, am solicitat înscrierea persoanelor ce doreau să participe la această deplasare.

Pentru că era un traseu destul de interesant şi întâmplarea făcând ca la mine acasă să se afle un fost coleg de serviciu, domnul Stan E. Stan, am hotărât să-l invit să participe şi dumnealui.

Cum jumătate din participanţi la proiectata excursie erau de la Vrancea, vineri dimineaţa am pornit la drum pe traseul: Buzău-Focşani, de aici preluând colegii nevăzător şi în continuare pe ruta Mărăşeşti-Adjud-Oneşti-

Târgu Ocna. În apropiere, la aproximativ trei kilometri de oraşul-staţiune Târgu Ocna, la o altitudine de 505 metri se află mănăstirea Măgura Ocnei, accesul putându-se realiza pe drumul asfaltat dar anevoios, datorită serpentinelor care în unele zone se apropie de 90 grade. Accesul spre locaşul monahal se poate realiza cu mijloace de transport auto sub o tonă jumătate, sau pe jos, parcurgându-se o distanţă de circa doi kilometri.

Neavând altă posibilitate, am parcat autocarul la baza muntelui, într-o zonă special amenajată şi am pornit să luăm pieptiş traseul celor doi kilometri de pantă abruptă asfaltată şi târâş grăpiş, în două ore am reuşit să ajungem la frumoasa mănăstire aşezată într-o zonă feerică, înconjurată de păduri seculare, o adevărată oază de linişte şi odihnă.

Am fost primiţi cu căldură şi oarecare curiozitate, de măicuţele ce locuiau în aşezarea sfântă, având în vedere modul cum am abordat traseul. Am fost invitaţi apoi să luăm la cunoştinţă câteva informaţii despre locurile de cazare, în condiţii de mănăstire, fiecare cameră fiind dotată cu câte 810 paturi, împreună cu lenjeria necesară.

După o scurtă pauză de odihnă, în urma efortului depus la urcare, am rugat părintele paroh, preotul Epifanie Bulancea, să ne vorbească despre aşezământul monahal în care am poposit. După nelipsita urare de bun sosit şi o lungă prezentare a istoricului mănăstirii, răspunzându-ne cu amabilitate la unele întrebări adresate sfinţiei sale, ne-a invitat să servim cina din acea seară, la trapeza locaşului sfânt.

Am pornit să vizităm sfânta biserică şi împrejurimi şi deoarece timpul era ideal pentru o plimbare prin pădurea înconjurătoare, după ce am servit o gustoasă cină călugărească, am hoinărit până seara târziu pe sub copacii seculari, bucurându-ne de aerul proaspăt şi curat de care beneficiam.

A doua zi de dimineaţă am coborât cei doi kilometri de serpentine, cu intenţia de a vizita şi alte obiective turistice. În formaţie completă am pornit cu autocarul să vizităm salina de la Târgu Ocna, cunoscută şi sub denumirea de „Mina Trotuş”. După multe negocieri cu administratorii salinei, am reuşit să obţinem o reducere cu 50 la sută a tarifului de intrare, apoi neam îndreptat spre microbuzele ce făceau curse în interiorul Salinei şi am pătruns în pântecele muntelui de sare.

Unii dintre noi vizitând pentru prima dată această salină am rămas impresionaţi de multitudinea galeriilor, de apele subterane, de biserica construită în măruntaiele pământului şi nu în ultimul rând de parcul de distracţii amenajat în mediu salin, parc ce ne-a atras ca un magnet, nepărăsindu-l fără să nu fi folosi toboganele instalate la tot pasul.

Încântaţi de cele petrecut, am urcat la suprafaţă, ne-am îmbarcat în autocar şi am purces spre cel de-al doilea obiectiv, Staţiunea balneoclimaterică Slănic Moldova situată la aproximativ 15 kilometri de salină. Ajunşi în jurul orei prânzului, am căutat să ne potolim foamea la un restaurant, apoi cu curaj şi noi forţe am trecut la explorarea frumuseţilor mediului înconjurător, izvoarele de apă minerală, centrul civic şi păstrăvăria. După o halbă de bere rece servită de la tancurile special amenajate, am pornit retur spre locul nostru de cazare.

Am parcat autocarul şi am pornit „per pedes apostolorum” să escaladăm drumul spre mănăstire, drum deja cunoscut şi care sub razele calde ale astrului solar şi a aerului curat ne-a făcut să nu simţim oboseala până la camerele noastre. Spre seară, înviorați şi bine dispuşi, ne-am adunat cu toţii în faţa locaţiei unde eram cazaţi. Qqq 116 Aşezaţi pe iarbă, în faţa locului de cazare, am început să împărţim impresii din recenta datorie, iar în acest timp am propus celor prezenţi să participe la un concurs de „bancuri”. Au răspuns afirmativ, astfel că mia în ura noastră sa transformat într-un adevărat duel de imm mii a – aluavv, învii! cu greu juriul de concurs a reuşit să invit în pailaiaivii pe podium.

Dimineaţa următoare, după ce ne-am luat rămas bun de la ospitalierele noastre gazde, mulţumindu-le totodată, am coborât voioşi către autocarul condus de domnul Ion Cucu. După ce ne-am îmbarcat, am continuat periplul nostru pe frumoasa Vale a Uzului şi Valea Trotuşului, îndreptându-ne spre Miercurea Ciuc-Băile Tuşnad-Lacul Sfânta Ana.

Ajunşi aici, cu greu am găsit un loc de parcare pentru autocar. Ne-am îndreptat cu toţii spre minunatul lac de munte, iar o mare parte din cei prezenţi au trecut de grabă să se scalde în apele limpezi ale acestuia, petrecându-ne câteva ore bune în acest mediu.

Aşadar, unii echipaţi în costume de baie, printre care şi subsemnatul,

am avut plăcerea de a ne zbengui în apele limpezi, făcându-le poftă şi celorlalţi, ce nu erau pregătiţi pentru baie, să-şi răcorească puţin picioarele.

Nepoţica noastră, Mădălina, care ne însoţea ca de obicei, a intrat cu picioarele în apă să se răcorească, dar ca orice copil răsfăţat s-a apropiat de mine şi a început să mă stropească cu apă. Atunci eu m-am gândit că rare-s ocaziile de a te bălăcii în apele de munte, şi ademenind-o spre mine, la un moment dat am prins-o şi am afundat-o în lac îmbrăcată.

Neaşteptându-se la o baie îmbrăcată în „Lacul Sfânta Ana”, udă leoarcă, a fugit pe mal unde se afla întinsă la soare pe un pled alături de alţi colegi, soţia mea, Cornelia. Furioasă tare, cu lacrimi în ochi, nepoţica s-a adresat mătuşii sale: „Uite ce mi-a făcut bărbatu-tu”; „în viaţa mea nu mai vorbesc cu el”, prin replica sa stârnind râsul celor din jur. Dar nu a durat prea mult supărarea, pentru că ne-am împăcat foarte repede, fiind convinsă că nu trebuia să mă stropească fără să mă avertizeze din timp.

După ce ne-am răcorit în apele nu prea calde ale binecunoscutului lac Sfânta Ana, care este lipsit de săruri minerale, bronzaţi oarecum de razele fierbinţi de munte ale soarelui, cu părere de rău că timpul a fost cam scurt, ne-am retras spre locul de parcare. Având drum lung de mers, am pornit spre Sfântu Gheorghe-Întorsura Buzăului-Barajul Siriu, unde am făcut un mic popas. Apropiindu-se sfârşitul zilei, am continuat drumul pe Valea Buzăului îndreptându-ne spre casă, de unde colegii vrânceni urmau să ia trenul spre Focşani.

Aşa s-a încheiat încă un proiect pe care mi l-am propus, anume acela de a scoate pe unii nevăzători din „bârlogurile” lor, respectiv din domiciliul conjugal pentru a se bucura de izvoarele nesecate ale naturii.

Cu altă ocazie, îmbarcaţi într-un autocar aparţinând Agenţiei de Transport Auto „TransExpres SRL” Buzău, al cărei patron şi totodată un bun colaborator al Filialei Interjudeţene Buzău-Vrancea, era domnul Ion Cucu, colaborare consfinţită de mine încă din anul 2005, de când am preluat frâiele filialei, un grup de nevăzători şi însoţitori ai acestora au pornit pe un traseu de vreo patru zile pentru a explora drumurile ţării, de a vizita o mică parte din obiectivele turistice ale României. Am plecat, dis de

dimineaţă spre Barajul Siriu, unde am oprit puţin pentru un respiro şi o ţigară după care am continuat periplul nostru spre Braşov-Sighişoara, oprindu-ne din nou în oraşul medieval Sighişoara, pentru o scurtă pauză de masă şi de vizitare a oraşului-cetate. În continuare am străbătut serpentinele pădurii „Bogăţi”, urmând traseul spre Teiuş cu destinaţia Râmeţ, la mănăstirea ospitalieră unde urma să ne rugăm pentru sănătate şi iertarea păcatelor şi să trecem la o binemeritată odihnă.

A doua zi am pornit spre Turda, cu scopul de a respira câteva zeci de minute aerul sărat al Salinei din această localitate şi de a face o plimbare cu barca pe lacul subteran. Ieşiţi la suprafaţă cu forţe noi, am căutat un refugiu pentru potolirea foamei cu un „gulaş” tradiţional unguresc servit cu deosebită plăcere la un restaurant din apropierea Turdei. Festinul fiind încheiat cu o cafeluţă, am continuat traseul îndreptându-ne spre Cluj apoi spre Gherla, pentru a vizita mult pomenita mănăstire Ni cula. Cu ajutorul ghidului mănăstirii, am luat la cunoştinţă de istoricul acesteia, iar într-un moment de profundă pioşenie ne-am închinat şi rugat în faţa icoanei făcătoare de minuni aflată în sfânta biserică şi am vizitat muzeul mănăstirii Am cumpărat câteva suveniruri pentru cei dragi de acasă, Ghidul mănăstirilor din România şi cu multă linişte sufletească ne-am îndreptat spre Târgul Lăpuş şi mai departe către cea de-a doua mănăstire cuprinsă în obiectivul acestei frumoase zi, mănăstirea Rohia.

Aici am fost întâmpinaţi cu multă bunăvoinţă de părintele stareţ, care ne-a prezentat istoricul mănăstirii. În continuare ne-a condus la impresionanta bibliotecă explicându-ne cu lux de amănunte cum a fost înzestrată cu multitudinea de manuscrise, unele unice în ţară. În final am păşit în sfânta biserică pentru a ne închina şi ruga la icoana vestită pentru minunile înfăptuite.

Reuniţi în autocar, am continuat deplasarea noastră spre Târgul Lăpuş, apoi spre mănăstirea Prislop, o construcţie nouă pe care am vizitat-o în fugă, condiţiile atmosferice fiind destul de vitrege. Apropiindu-se înserarea, ne-am îndreptat în goana maşinii spre locul unde urma să înnoptăm, mănăstirea Bârsana.

Am fost preluaţi de măicuţa responsabilă cu cazarea, repartizaţi pe

camere şi mulţumiţi de culcuşurile noastre, am trecut la odihnă, a doua zi având de parcurs un traseu destul de lung. Dimineaţa am mers la slujbă pentru câteva minute, apoi am vizitat muzeul mănăstirii unde erau expuse obiecte prelucrate de măicuţe. În continuare am admirat frumoasa locaţie a mănăstirii înzestrată cu numeroase alei, mulţi arbori şi o multitudine de straturi de flori multicolore, ce înmiresmau împrejurimile.

După ce le-am mulţumit ospitalierelor gazde, am reluat parcursul traseului prestabilit şi ne-am îndreptat spre Sighetul Marmaţiei. Mergând paralel cu graniţa Ucrainei, am continuat drumul spre Săpânţa, cu dorinţa de a vizita „Cimitirul Vesel”. Aici am avut posibilitatea să admirăm originalitatea înscripţiilor de pe pietrele funerare şi de ce nu, făcând haz de necaz, să ne veselim puţin.

Încântaţi de mulţimea produselor prezentate în bazarul din faţa aşezământului mai sus amintit, nu am rezistat ispitei de a cumpăra o sticlă cu renumita „palincă Maramureşeană”, care-ţi umplea gura de aromă şi-ţi amorţea maxilarele şi o „ie”, model naţional, pentru soţia mea.

Am sunat adunarea, şi după ce am ocupat locurile din autocar, am pornit spre Vişeul de Sus, Iacobeni ajungând după amiază în localitatea Marginea, aşezământ locuit de meşteri olari renumiţi în arta prelucrării lutului negru. Aici am vizitat magazinul de prezentare şi vânzare a obiectelor din ceramică neagră. Am cumpărat fiecare câte ceva din cele prezentate, apoi am mers să vizităm mănăstirea Suceviţa şi apoi mănăstirea Putna, punctul final din acea frumoasă zi.

După ce am fost cazaţi în condiţii foarte bune, am fost invitaţi cu toţii să servim o cină „călugărească”, bineînţeles, fără carne sau produse din carne, preparatele fiind deosebit de gustoase. Am participat la prima parte a slujbei de dimineaţă şi aprovizionaţi cu câteva suveniruri cumpărate din magazinul cu obiecte bisericeşti ale mănăstirii, am urcat în autocar şi am pornit spre Suceava, cetatea de scaun a marelui voievod Ştefan. Am poposit pentru o scurtă vizită la mănăstirea Dragomirna, aşezată într-o zonă colinară la aproximativ cinci kilometri de capitala judeţului Suceava, o mănăstire populată de măicuţe.

Ajunşi la Suceava am vizitat cetatea de scaun a lui Ştefan cel Mare,

după care am pornit-o în mare grabă spre casă, mulţumiţi de cele văzute şi petrecute în patru zile de mini-vacanţă.

În primăvara anului 2008, m-am sfătuit cu soţia să întreprindem o vizită pe meleagurile oltene, mai precis în perioada 9-10 Mai, să mai văd şi eu locul natal, să întâlnim rudele mele, câte au mai rămas, întrucât nu mai fusesem la Cârlogani din 1996. Am hotărât s-o luăm cu noi şi pe nepoţica noastră, fiica surorii Corneliei, Mădălina Păţeanu. La data de 9 mai am luat trenul de la Buzău până la Bucureşti, unde am luat alt tren până la Slatina iar de acolo, fiind aşteptaţi de Mihai Nicolae, verişorul meu şi gazda noastră, am luat un autobuz care ne-a dus până la destinaţie, unde am fost aşteptaţi de soţia lui Mihai, Nina. Am vizitat locul unde era casa bătrânească a bunicilor mei, locul unde m-am născut, împrejurimile pe unde zburdam când eram mic, pârâiaşul unde mă îmbăiam când veneam împreună cu părinţii şi cu sora mea Jenica, la bunici, părinţii mamei mele. Cu sentimentul aducerii aminte, le-am povestit soţiei şi nepoatei noastre unele întâmplări din copilăria fericită pe care am avut-o, cum îmi petreceam scurtul timp de vacanţă împreună cu alţi copii din localitate, iar spre seară neam întors tustrei la rudele noastre, unde ne aştepta o masă îmbelşugată. Nu lipsea de pe masă puii fripţi pe jar tăvăliţi în mujdei de usturoi, mămăliguţa tăiată cu firul de aţă şi binecunoscutul vin de Cârlogani. Ospăţul a întârziat până spre dimineaţă, orele petrecute împreună fiind insuficiente pentru a ne împărtăşi unii altora cele întâmplate în răstimpul trecut de la ultima noastră întâlnire. A doua zi după prânz, cu părere de rău că trebuie să-i părăsim, ne-am luat rămas bun de la gazde, rudele noastre, apoi am mers cu un vecin de-al lor cu maşina la Slatina, de unde am luat trenul spre Capitală.

Dar spre norocul nostru, trenul ce mergea la Bucureşti a avut întârziere, în aşa fel încât am pierdut legătura cu trenul ce circula spre Buzău. Spun că spre norocul nostru, deoarece acel accelerat cu care noi trebuia să ajungem acasă, din nefericire a avut un accident în apropierea staţiei Mizil din judeţul Prahova, deraind de pe şine, evenimentul soldându-se cu un mort şi câţiva răniţi, ne mai pomenind de spaima ce au tras-o ceilalţi călători. De altfel, mama Mădălinei, cumnata mea, ne-a sunat disperată,

deoarece accidentul a fost făcut cunoscut la televizor, iar după cum presupunea dumneaei, noi ar fi trebuit să fim în acel tren. Şansa noastră fericită a fost, aşa după cum am spus, întârzierea celuilalt tren, explicându-i mamei Mădălinei la telefon, că norocul a fost de partea noastră, întrucât am luat următorul tren spre Buzău.

Constatând cu plăcere că organizarea de excursii în ţară este benefică persoanelor cu deficienţă de vedere, că are drept scop întreruperea tendinţei de izolare la domiciliu, de a petrece prea multe ore în faţa televizorului, a aparatului de radio sau calculatorului, „dezertarea" din domiciliu conjugal contribuind la dezvoltarea şi extinderea cunoştinţelor în diverse domenii, am căutat tot timpul să extind aria deplasărilor.

Având asigurată gratuitatea transportului cu mijloace auto, consultându-mă cu domnul profesor Valeriu Nicolescu, un colaborator deosebit al persoanelor cu dezabilităţi vizuale, am considerat că ar fi ideal să organizăm şi o ieşire peste graniţă, să vizităm Grecia.

În urma acestei iniţiative temerare, domnul profesor a propus să ia legătura cu o agenţie în vederea rezervării de locuri de cazare într-o staţiune turistică, găsind o ofertă avantajoasă la Paralia Katerini. Cunoscând condiţiile de cazare şi masă, am luat legătura cu membrii filialei pentru a face cunoscută iniţiativa noastră şi oferta pusă la dispoziţia celor interesaţi, astfel că în scurt timp s-au înscris pentru această deplasare 14 persoane, nevăzători şi însoţitori.

În continuare am solicitat domnului Ion Cucu, patronul Agenţiei de Transport, punerea la dispoziţie a unui microbuz adecvat, în urma apelului meu a răspuns favorabil, ca tot deauna, exprimându-şi disponibilitatea de a merge chiar dumnealui personal în calitate de conducător auto. Astfel în seara zilei de sâmbătă 23 octombrie 2008, pregătiţi de drum lung, 15 temerari au pornit spre Grecia istorică pentru prima dată, excepţie făcând domnul profesor Nicolescu, care mai vizitase acele meleaguri.

Am urmat traseul: Bucureşti-Giurgiu-sofia, dimineaţă am întâlnit graniţa bulgărească, pe care am trecut-o ajungând în Grecia, iar aproape de prânz pe la orele 11,30 am poposit în frumoasa staţiune de la Marea Egee, Paralia Katerini. Fiind aşteptaţi de amabilele gazde, în scurt timp am fost

cazaţi în hotel, ocupând camera 103, cameră dotată cu toate cele de trebuinţă.

După o cafea preparată de soţia nea, Cornelia, la cameră, prima servită pe meleaguri străine şi după câteva ore de odihnă, pe înserat, grupul nostru a pornit în recunoaştere prin staţiune. Tare ne-am bucurat când am constatat că majoritatea „tarabagiilor” vorbeau româneşte, iar cei de la taverne înţelegeau ceea ce noi doream să servim.

Aşezaţi cu toţii la câteva mese în una dintre taverne, am servit o cină destul de gustoasă, stropită cu o bere albaneză, iar în acest răstimp am stabilit de comun acord programul vizitelor ce urmau să le efectuăm în următoarele patru zile. Sejurul oferit de Agenţia de voiaj din Buzău cuprindea un pachet de servicii compus din cazare şi mic dejun, restul meselor urmând să le servim pe cont propriu.

Luni, după cum stabilisem dinainte, ne-am deplasat la Litohoro, un orăşel-staţiune de munte situat la aproximativ 50 kilometri de Paralia. De aici pornea un frumos traseu montan, bine semnalat, ce îndemna turiştii să-l urmeze. Parcurgând aproximativ o oră şi jumătate, pe o cărare pavată cu dale şi dotată cu bare de protecţie, am putut admira celebrele „Căzi” ale lui Zeus, traseu pe care l-am urmat şi noi cu plăcere având în fruntea noastră profesorul de istorie şi ghid în acelaşi timp, domnul Valeriu Nicolescu, care se descurca binişor şi cu limba greacă.

După parcurgerea întregului traseu şi vizitarea staţiunii Litohoro, am reluat itinerariul spre Katerini pentru servirea dejunului. Având suficient timp, am pornit apoi spre altă staţiune de pe malul Mării Egee, micuţa staţiune Olimpic Beach, unde am întâlnit o plajă bine amenajată, spaţii comerciale aprovizionate cu de toate, dar... la preţuri occidentale.

Dimineaţa devreme, marţi, am pornit spre oraşul Kalambaka, situat la aproximativ două sute de kilometri de staţiunea noastră, pentru a vizita complexul monahal ortodox, al doilea ca importanţă religioasă din Elada, Complexul Meteora.

Situat între masivele muntoase ale Pindului şi, la poalele căruia curge lin râul Pinos, această „minune Dumnezeiască”, apare ca o pădure de stânci, mănăstirile fiind amplasate pe marginea acestora ca adevărate ciuperci.

Ajunşi aici, am urcat numeroasele trepte pentru a ajunge la principalele aşezări monahale, unde am vizitat bisericile sfinte, muzeele şi locurile de rugăciune.

La întoarcere, aprovizionaţi cu câte ceva, drept amintire, de la tarabele înşirate în preajma parcărilor pentru autovehicule, am poposit pentru puţin timp în satul Kastraki. În această mică localitate, am întâlnit o locaţie unde era amenajată o frumoasă expoziţie de icoane pe sticlă, exponatele fiind pictate de artişti români, icoane puse la dispoziţia vizitatorilor spre vânzare.

După servirea dejunului în această zonă minunată, neam îndreptat cu forţe proaspete spre locul unde mai aveam de petrecut doar trei zile, cu dorinţa de a vizita cât mai multe obiective turistice. Pentru ziua de miercuri, 27 octombrie, am rezervat timpul de a vizita cel de-al doilea oraş, ca mărime, al Greciei, Salonic.

Ca principal obiectiv turistic de vizitat, am ales Catedrala Sfântul Dimitrie, un monument arhitectural creştin deosebit, ne-am închinat cu pioşenie şi am adresat rugăciuni fierbinţi pentru sănătate la moaştele sfinte, am vizitat catacombele aşezământului, după care mulţumiţi de cele văzute şi simţite, parcurgând un imens parc natural, ne-am îndreptat spre cel de-al doilea obiectiv, Turnul Alb.

Fiind principalul port la Marea Mediterană, oraşul Salonic trebuia să aibă o strategie tactică de apărare, să observe din timp mişcările dinspre mare, iar principalul punct de observaţie era imensul turn ce depăşeşte patru zeci de metri înălţime. Ajunşi aici am purces la escaladarea treptelor şi în scurt timp am atins înălţimea maximă, de unde se putea admira întreaga privelişte atât dinspre mare, cât şi dinspre uscat. După un prânz copios servit la una dintre numeroasele taverne amenajate pe întinsa faleză, cu regretul că timpul a zburat pe nesimţite, ne-am retras spre hotelul nostru ospitalier, pentru o odihnă bine meritată, ziua următoare rezervându-ne alte surprize. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat, pentru că am hotărât să ne îndreptăm spre Uranopolis, un alt oraş-port la Marea Egee, mai precis spre muntele sfânt Atos. Ajunşi aici în jurul orelor zece, am avut timp suficient să ne îmbarcăm pe vaporul ce efectua croaziere pe partea dreaptă a

sfântului munte, noi putând admira de la distanţă mănăstirile şi domeniile acestora. În plus eram informaţi despre istoricul fiecărei mănăstiri întâlnite, la staţia radiofonică instalată pe vas, prezentarea fiind în mai multe limbi printre care şi limba română. Îmbarcaţi cu noi se mai afla un grup de pensionari din Macedonia, un grup foarte vesel şi distractiv, în puţin timp alăturându-ne şi noi de acesta. Cum ei dansau şi cântau, am început şi noi să dansăm, să cântăm, iar la un moment dat Relu Glogojan, colegul nostru, a împrumutat acordeonul de la un pasager macedonean, a interpretat hore şi sârbe româneşti care a unit în dans întreaga asistenţă.

În acordul muzicii şi voii bune instalate pe vas, Lilica Ioniţă a interpretat un potpuriu de cântece tradiţionale valahe, încheind cu grupul nostru de români cu câteva piese folclorice, ceea ce a impresionat în mod plăcut întreaga asistenţă. După aproape trei ore de navigare pe mare, am debarcat şi ne-am îndreptat să servim nelipsita masă de prânz, în una din tavernele de pe malul mării. Am comandat şi servit o copioasă mâncare tradiţională grecească, iar la plecare am „împrumutat” de pe terasă câteva altoaie de busuioc, altoaie care plantate acasă în ghivece s-au prins înmiresmând plăcut camerele.

Fiind ultima seară petrecută în Paralia Katerini, am considerat de comun acord că ar fi binevenită organizarea unei seri distractive de adio. Pe înserat, întregul efectiv s-a deplasat la una din taverne, iar după un păhărel de „uzo”, băutura tradiţională a ţării gazdă, o friptură la grătar şi un vin autohton „Reţina” sau o bere albaneză, în ritmuri de muzică românească şi grecească deopotrivă, spre miezul nopţii ne-am retras spre culcuşurile noastre, a doua zi dis de dimineaţă urmând să ne îndreptăm spre casele noastre din România.

La ora cinci dimineaţa cu ochii încă lipiţi de somn ne-am îmbarcat în microbuz şi am pornit spre Bulgaria, apoi România, debarcând la Buzău după aproximativ 15 ore de mers, cu tolba amintirilor plină până la refuz şi cu dorinţa de a repeta cât de curând această experienţă plăcută.

Apropiindu-se „Ziua Internaţională a Muncii” – 1 Mai a anului 2009, primăvara fiind deosebit de frumoasă, am considerat că ar fi benefic pentru mai mulţi nevăzători să omagieze această zi nu prin muncă, ca altă

dată, ci printr-o deplasare în ţară. În acest sens am proiectat ca „hoinărirea” noastră prin ţară să se desfăşoare pe o perioadă de patru zile, incluzând trei nopţi de cazare.

După ce am stabilit numărul de participanţi, traseul şi obiectivele ce urmau a fi vizitate, întrucât erau necesare trei locaţii unde trebuia asigurate locuri de cazare, am luat legătura cu stareţa mănăstirii Bistriţa din judeţul Vâlcea, cu administratorul internatului-cămin al Liceului Electrotehnic din municipiul Deva, judeţul Hunedoara şi cu domnul Radu de la „Direcţia de Tineret şi Tabere Şcolare” a judeţului Sibiu, pentru rezervarea unui număr de 50 locuri de odihnă în frumoasa staţiune Păltiniş. După asigurarea locurilor de cazare, am solicitat patronului Agenţiei „TransExpres SRL” Buzău să ne repartizeze un autocar pentru transportul a 50 de persoane, pe traseul ce urma să-l parcurgem timp de patru zile.

Fiind rezolvate problemele principale ale proiectului sus amintit, am trecut la convocarea membrilor filialei care urmau să participe la această deplasare alături de însoţitori şi salariaţi. În calitate de invitaţi speciali au participat prietenul meu „cunoscutul şi îndrăgitul interpret ne văzător de muzică uşoară, domnul George Nicolescu împreună cu soţia, care auzind despre excursiile efectuate de filiala noastră, şi-au esprimat dorinţa de a merge alături de noi şi cu ocazia organizării altor ieşiri prin ţară. Ca meniul să fie complet, am invitat să ne însoţească în acest periplu şi pe naşii noştri, Doina şi Costel Creţu.

Am convenit ca numărul participanţilor să fie aproximativ egal, jumătate de la Buzău, jumătate de la Vrancea, aceştia din urmă sosind la Buzău cu trenul, dimineaţa în ziua plecării.

Aşadar, în frunte cu prietenul nevăzătorilor buzoieni şi vrânceni, ghidul turistic dintotdeauna, domnul profesor Valeriu Nicolescu, ne-am îmbarcat în autocarul confortabil condus de patronul firmei transportatoare domnul Ion Cucu şi cu entuziasmul ce ne caracterizează, ori de câte ori întreprindem câte o acţiune comună, o ieşire în ţară sau pe meleaguri străine, am pornit la drum, urmând traseul spre Ploieşti. Aici trebuia să ne-ntâlnim cu familia Nicolescu pentru ai prelua şi a ne însoţi.

Bucuroşi de reîntâlnirea cu maestrul George Nicolescu, am pornit spre Târgovişte-Găeşti, pe autostradă până la Piteşti, iar după câţiva kilometri parcurşi pe Dealul Negru spre judeţul Vâlcea, am poposit la o frumoasă locaţie aşezată pe marginea drumului, pentru a ne potoli foamea şi setea.

Cu „plinul” făcut, în acordul muzicii de petrecere şi de voie bună, redat prim sistemul audio al autocarului, am reluat traseul spre primul obiectiv propus a fi vizitat în acea zi, mănăstirea Govora. Traversând municipiul capitală de judeţ, Râmnicu Vâlcea, în scurt timp am putut admira frumosul lăcaş sfânt, mănăstirea Govora, loc de adâncă linişte şi rugăciune, locaş îngrijit şi locuit de măicuţe. După ce am aflat despre istoricul acestei mănăstiri prin amabilitatea măicuţei ghid, am mers în sfânta biserică pentru a ne închina şi ruga pentru sănătate şi am aprins câte o lumânare pentru cei vii şi pentru cei plecaţi dintre noi. Îmbarcaţi în autocar, am purces spre a doua mănăstire ce urma s-o vizităm şi totodată să înnoptăm, mănăstirea Bistriţa. Acest locaş sfânt, l-am vizitat cu smerenie şi profunde emoţii, apoi ne-am retras spre locurile rezervate pentru odihna din acea seară călduroasă de 30 aprilie.

A doua zi de dimineaţă, după o odihnă binevenită, am pornit parcă mai voioşi spre a explora frumoasa Vale a Jiului. Am mers la început spre mănăstirea Hurez, pe care am vizitat-o cu pioşenie, apoi curioşi tare am pornit să vizităm Peştera Muierilor. Ajunşi în parcare, am debarcat şi încolonaţi ne-am îndreptat spre intrarea în peşteră.

La intrare am fost preluaţi de ghidul autorizat, care nea însoţit şi prezentat întregul traseu de aproximativ şase sute de metri, ce l-am putut vizita. Peştera Muierilor s-a format în urmă cu trei-patru milioane de ani ca urmare a influenţei râului Galbenu. Are o lungime de şapte mii de metri, dar din păcate se poate vizita doar 940 metri, diferenţa fiind rezervaţie speologică. Temperatura din interior este constantă fiind de zece grade Celsius, date prezentate cu amabilitate de ghidul peşterii.

Ajutaţi în mare parte de ghidul nostru, domnul Valeriu Nicolescu, în ceea ce priveşte modalitatea de a prezenta unele exponate pe înţelesul nostru, al nevăzătorilor, ne-a făcut să rămânem plăcut impresionaţi şi mulţumiţi, în acelaşi timp, de această vizită în măruntaiele pământului. Încărcaţi cu

noi bagaje de cunoştinţe am pornit în „viteza” autocarului să vizităm alte minuni ale patriei noastre.

Un important obiectiv turistic ce nu poate fi ocolit şi care a fost punctat în acest proiect este „Complexul sculptural” Constantin Brâncuşi. Pe o vreme destul de frumoasă am păşit cu emoţii în parcul central din Târgu Jiu, unde se află renumitele monumente, Coloana Infinitului, Poarta Sărutului sau Masa Tăcerii, pe care toţi cei prezenţi din grupul nostru au avut fericita ocazie să le admire fie vizual, fie prin pipăire.

După un respiro la „Masa Tăcerii”, ne-am reunit la autocar şi la solicitarea membrilor grupului nostru am hotărât să vizităm, printr-o deviere de la traseul iniţial de câţiva kilometri, mănăstirea Tismana. Aşadar am pornit spre renumita mănăstire, unde am avut plăcerea de a admira minunaţii brazi argintii ce străjuiau aleile principale din curtea aşezământului monahal. Am luat la cunoştinţă de istoricul acestui lăcaş sfânt, apoi am intrat în sfânta biserică pentru a ne ruga şi a aduce slavă „Bunului Dumnezeu”, iar la ieşire am aprins câte o lumânare în memoria celor dispăruţi dintre noi.

Cu sufletele curate, am părăsit mănăstirea, ne-am îmbarcat în autocar şi am pornit să explorăm minunatul defileu al Jiului. Ne-am îndreptat spre Deva, locul de cazare ce va încheia deplasarea noastră din această superbă zi de primăvară.

Ajunşi cu bine în capitala judeţului Hunedoara, am găsit cu uşurinţă internatul şcolar. Primiţi cu căldură de administrator, am fost repartizaţi în camere confortabile şi abia aşteptam să trecem la odihna mult râvnită după lunga cale bătută în acea zi. Dimineaţa următoare, mângâiaţi de razele soarelui ce a dorit să ne „salute”, am pornit agale să mai vedem şi alte monumente istorice din judeţul Hunedoara. Unul dintre acestea, este „Castelul Huniazilor”.

Aşadar, ajunşi la castel, după ce am trecut peste podul mobil, am fost luaţi în primire de ghidul acestui aşezământ şi conduşi în interior unde am putut să ne familiarizăm cu arhitectura şi exponatele ce se aflau în sălile vizitate. Unele exponate au fost mai amănunţit descrise şi de această dată, de ghidul nostru, istoricul Valeriu Nicolescu, pentru ca persoanele

nevăzătoare să-şi facă o imagine clară asupra întregului ansamblu.

Mulţumiţi de cele vizitate şi aflate ne-am continuat raidul nostru pe drumurile ţării, îndreptându-ne spre Sibiu şi de aici spre „cuibul” de distracţii şi petrecere a timpului liber al tineretului, Staţiunea Păltiniş. Aici am fost întâmpinaţi chiar de domnul Radu, reprezentantul „Taberelor Şcolare” de la Sibiu.

Am fost cazaţi în camere de câte patru paturi, apoi am fost informaţi şi îndrumaţi despre obiectivele turistice ce pot fi vizitate în acest sejur. O parte dintre ai noştri au mers chiar în acea zi să viziteze unele dintre obiective, altă parte s-au retras, pentru câteva ore, spre locurile de odihnă bine meritată după atâta drum parcurs.

Cu toate că timpul a fost cam nefavorabil unei explorări mai aprofundate a frumoasei staţiuni, au fost vizitate totuşi câteva obiective mai importante, făcându-ne o imagine mai clară despre aşezământul de munte, născându-se totodată dorinţa de a petrece cât mai multe zile pe aceste minunate meleaguri.

În timp ce majoritatea se aflau în camere, unii colegi se ocupau cu aprovizionarea celor necesare unui aşa-zis „rug”, deoarece în acea seară doreau să încălzească atât fiziceşte cât şi sufleteşte pe cei prezenţi, seară care altă dată semnifica „ziua tineretului” şi care se sărbătorea alături de „întâi Mai Muncitoresc”.

Reuniţi, cu mic cu mare, în jurul unui imens foc de tabără, alimentat din plin cu lemne din pădurea ce ne înconjura, s-au încins cântecele şi dansul, la care şi-au adus aportul alături de invitatul special, profesorul George Nicolescu artiştii noştri amatori ne văzători.

Sub îndrumarea directă a maestrului, alături de acordeonul mânuit cu pricepere de Relu Glogojan şi strunele chitarei „ciupite” de Costin Toma, şi-au arătat măiestria artistică în domeniul folclorului, buzoienii Lilica Ioniţă, Ancuţa Ion şi Fănel Antohi, iar la muzică uşoară, Cristina Petrache şi Romică Pogan.

În acordurile muzicii şi al voii bune, degustând din când în când din licoarea strugurilor din renumitele podgorii Odobeşti sau Panciu, Dealul Mare sau Pietroasele, s-a încins dansul. În ritmurile muzicii şi cântecelor

tradiţionale, întărite de chiuituri, fluierături încurajate cu sute de aplauze, întreaga zonă a fost cuprinsă de o adevărată frenezie, de o petrecere tovărăşească. Cu greu, după miezul nopţii, me-am hotărât să ne retragem spre culcuşurile noastre, a doua zi având de străbătut o cale lungă până la Buzău, iar de acolo la Focşani.

Dimineaţă, puţin cam obosiţi, noaptea fiind cam scurtă, ultima zi a periplului nostru prin ţară, înarmaţi cu bagajele în mâini ne-am îndreptat voiniceşte spre autocar curioşi, să aflăm ce surprize plăcute ne-a rezervat cea de-a treia zi a începutului de „mai”. Îmbarcaţi în autocarul ce ne aştepta, am pornit spre Sibiu-Avrig, îndreptându-ne spre „Transfăgărăşan”, cu intenţia de a întreprinde o plimbare cu telecabina pe traseul Bâlea Cascadă – Bâlea Lac, pentru a admira culmile înzăpezite ale masivului Făgăraş.

În timp ce unii comandau câte o friptură la restaurantul de la „Bâlea Cascadă”, alţii se aprovizionau de la vânzătorii ambulanţi cu produse tradiţionale, caşcaval afumat, slană sau cârnaţi afumaţi, ceilalţi s-au aşezat la rând pentru a urca cu telecabina pe muntele înzăpezit, spre a admira peisajul şi a face o bătaie cu bulgări de zăpadă.

Pe deplin satisfăcuţi de binefacerile naturii, a aerului tare de la munte, cu greu ne-am hotărât să ne retragem spre autocar şi să ne continuăm traseul propus pentru acea zi. Cu părere de rău că părăsim aceste frumuseţi inestimabile ale naturii, cu privirile îndreptate spre culmile înzăpezite, culmi ce în curând vor dispărea din raza vizuală, am pornit spre Făgăraş-Braşov-Siriu-Nehoiu. Aici am poposit pentru o cină îmbelşugată, ultima din periplul nostru de patru zile pe şoselele ţării.

Potolindu-ne foamea şi setea, am pornit spre Buzău iar de acolo colegii de la Vrancea au fost preluaţi de un microbuz şi transportaţi până la Focşani. Aşa s-a încheiat încă un episod din multiplele excursii pe care le-am organizat în beneficiul membrilor Filialei pe care o păstoresc de aproape patru ani.

În cele ce urmează încerc să relatez una dintre excursiile efectuate care au avut drept ţintă explorarea magnificului traseu, „Transfăgărăşanul”, obiectiv atins cu mai multe grupuri de nevăzători, de cel puţin patru ori în

timpul mandatului meu.

Aşadar, am convenit de comun acord ca 50 de persoane, nevăzători şi însoţitori, să descindă spre culmile Făgăraşului, pe un traseu prestabilit, o ieşire în ţară cu o durată de trei zile.

Pentru a asigura condiţii optime de transport şi cazare, am luat legătura în primul rând cu Agenţia „TransExpres SRL” pentru a ne pune la dispoziţie un autocar, apoi cu Liceul Silvic din Curtea de Argeş şi cu mănăstirea Sâmbăta de Sus, pentru rezervarea a 50 locuri de cazare, iar după aceea am stabilit persoanele ce urmau a merge în deplasare, ca de obicei jumătate de la Buzău şi jumătate de la Vrancea.

Pentru că pe traseul ce urma să-l parcurgem se circulă numai în perioada de vară, am ales să traversăm masivul Făgăraş în luna iulie. Astfel că pe data de 25 iulie a anului 2008, am pornit de dimineaţă de la punctul de întâlnire al colegilor buzoieni şi vrânceni, zona gării, dând startul spre Ploieşti-Târgovişte, cu un mic popas la mănăstirea Dealul, la intrarea în municipiul Târgovişte, acolo unde se află capul marelui voievod Mihai Viteazul. După o scurtă vizită, ocazie cu care am luat la cunoştinţă de istoricul frumosului locaş monahal de la măicuţa ghid, am pornit să străbatem capitala judeţului Dâmboviţa, cu destinaţia Cetăţii şi a Turnului Chindiei.

Ajunşi aici am aflat cu bucurie date istorice despre Cetatea Târgovişte de la ghidul nostru, istoricul Valeriu Nicolescu, care ne-a însoţit ca de obicei în acest periplu. După ce am escaladat „Turnul Chindiei” şi de la înălţime am admirat împrejurimile, am continuat traseul spre Găeşti-Piteşti-Curtea de Argeş. Sosiţi în oraşul de la poalele Făgăraşului, ne-am îndreptat spre internatul Liceului Silvic, unde trebuia să ne cazăm în acea seară.

Am ocupat locurile de cazare şi în scurt timp ne-am adunat în curtea internatului cu intenţia de a face în continuare o vizită la mănăstirea „Meşterului Manole”. Legenda cu vestitul meşter zidar fiind cunoscută de noi din „buchiile” „şcolii primare.

Aflându-se în apropierea locului nostru de cazare, am considerat că n-ar strica după drumul parcurs în acea zi, o plimbare în aer liber în parcul din

faţa mănăstirii, unde se află „Fântâna lui Manole”,. Aşa cum legenda spune aceasta s-ar fi creat după căderea lui de pe zidul mănăstirii, în locul acela izvorând apa. După ce ne-am răcorit cu un strop de apă limpede şi rece din vestita fântână, am continuat mersul spre mănăstire cu interesul crescut de a o vizita atât interior cât şi exterior.

Întâmpinaţi cu căldură de ghidul mănăstirii, am fost informaţi despre istoria acestui important aşezământ monahal, unde Regii României se odihnesc pentru vecie, am vizitat în continuare celelalte locaşuri sfinte, între care şi cimitirul mănăstirii, după care ne-am retras spre locul de cazare.

Odihniţi şi întremaţi, dimineaţa, după un mic dejun servit fugar, urmat de o cafeluţă fierbinte, am purces spre culmile Munţilor Făgăraş. Urma să parcurgem numeroase serpentine, să admirăm impresionantele chei ale Argeşului, să trecem prin primul tunel, apoi să ajungem la lacul şi Barajul Vidraru.

La statuia Electricităţii”, construită în cinstea inaugurării imensului baraj, am poposit puţin cu scopul de a urca scările special amenajate pentru a ajunge la ea şi de unde am putut admira priveliştea de La acea înălţime.

Impresionaţi de cele văzute de unii şi auzite de alţii dintre noi, datorită deficienţei de vedere, ne-am continuat traseul atacând în continuare serpentinele şi tunelele săpate în munte, trecând rând pe rând pe lângă cabanele Vidraru, Valea cu Peşti, Cumpăna, Hotel Siesta, Cabana şi Cascada Capra. Am traversat marele tunel, am admirat culmile Făgăraşului încă înzăpezite la această dată, apropiindu-ne de Bâlea Lac la o altitudine de 2034 metri, unde urma să facem din nou o oprire.

Ajunşi în creierul masivului Făgăraş, la Bâlea Lac o parte dintre colegi au dorit să coboare cu telecabina până la Bâlea Cascadă, iar o parte au preferat să continue traseul cu autocarul, urmând să ne întâlnim în vale pentru a dejuna.

După o masă copioasă am vizitat comerţul stradal, tarabele care ofereau tot felul de produse alimentare specifice zonei Sibiului, cât şi produse industriale care te îmbiau să le cumperi drept amintire de la Bâlea Cascadă. După ce me-am cumpărat fiecare câte ceva, am pornit degrabă

spre locul de cazare din acea zi, mănăstirea Sâmbăta de Sus.

A doua zi, după ce am participat la o parte din slujba de duminică, am reluat periplul prin ţară, urmând să vizităm Castelul Bran, „Castelul lui Dracula”, unde am ajuns până-n prânz. Timpul fiind suficient pentru parcurgerea ansamblului arhitectural deosebit, am pornit să explorăm încăperile sub îndrumarea ghidului acestui monument. Am vizitat, rând pe rând, fiecare încăpere, primind explicaţii suplimentare de la specialistul nostru în monumente istorice, profesorul Valeriu Nicolescu, astfel că la finalul vizitei am rămas cu o percepţie clară asupra istoricului întregului edificiu.

Am purces mai departe spre Poiana Braşov unde am făcut o pauză mai mare, incluzând în aceasta şi dejunul. După o relaxare bine meritată, am reluat, cu strângere de inimă, traseul spre casă. Am făcut pauză pentru o ţigară la Barajul de la Siriu, apoi ne-am îndreptat cu viteză spre locul de unde în urmă cu trei zile am dat startul în această călătorie, Buzău. Cu părere de rău că se încheie această minunată preumblare pe meleaguri necunoscute, care ne-a oferit clipe de destindere şi plăcere, ne-am despărţit cu speranţa că astfel de experienţe se vor repeta cât de curând.

Şi pentru că vacanţa mare a elevilor se apropia cu paşi repezi spre final, iar taberele şcolare începuseră să se golească, m-am gândit că n-ar strica un sejur de câteva zile la început de toamnă a anului 2009, în magnifica Deltă a Dunării.

Aşadar, am luat legătura cu Direcţia Taberelor Şcolare a Judeţului Tulcea, pentru a mă interesa de posibilitatea obţinerii unei rezervări de câteva zile, pentru un număr de 50 de persoane în locaţiile Taberei de la Sulina, obţinând aprobarea verbală pentru perioada 9-13 septembrie 2009.

Deoarece am păşit cu dreptul în această acţiune de mare anvergură, am sunat pe colegul şi prietenul meu, pe domnul Adrian Frâncu, preşedintele Filialei Nevăzătorilor Brăila, pentru a întreprinde şi dumnealui demersuri în vederea organizării cu membrii filialei sale, o ieşire, în aceeaşi perioadă. Scopul acestui demers era acela de a antrena ambele filiale şi de astă dată, la întâlniri între nevăzătorii ambelor judeţe.

Pentru a ajunge la Sulina trebuia să luăm vaporul din Tulcea, iar costul transportului fiind destul de „piperat”, m-am gândit că n-ar strica să încerc să obţin gratuitatea pentru persoanele cu dezabilităţi.

Atunci am constatat că se impune o deplasare imediată la Tulcea, în vederea negocierii preţurilor atât la cazare şi masă, cât şi la transportul naval. Înarmat cu adrese şi alte documente, am pornit spre Tulcea cu maşina filialei, condusă de colegul Nicolae Marina. Am trecut pe la Brăila pentru a-l prelua pe prietenul Adrian Frâncu, apoi am mers la Navrom Brăila unde cu ajutorul adreselor prezentate, am obţinu pe loc aprobarea gratuităţii transportului cu bacul, dus-întors, a nevăzătorilor şi autocarelor ce vor traversa Dunărea.

După acest prim succes, am traversat Dunărea cu bacul şi ne-am îndreptat spre Direcţia Taberelor Şcolare din Tulcea. Aici am încheiat un protocol cu privire la cazarea şi masa excursioniştilor în condiţii avantajoase şi, în sfârşit, am mers la Navrom Tulcea, unde în baza documentelor depuse am obţinut gratuitatea transportului cu vaporul pe ruta Tulcea-Sulina şi retur, iar de bucurie că s-a rezolvat favorabil cele propuse am ciocnit câte un pahar de bere la o terasă de pe malul Dunării cu colegul şi prietenul Adrian.

Între timp colegele de serviciu s-au ocupat de mobilizarea membrilor filialei atât de la Buzău cât şi de la Vrancea pentru a participa la explorarea „Deltei Dunării”. Aşa s-a ajuns ca 50 de persoane cu deficienţă vizuală, împreună cu însoţitorii lor de la Filiala Buzău-Vrancea în frunte cu preşedintele lor, adică cu subsemnatul şi cu ghidul dintotdeauna, domnul profesor Valeriu Nicolescu, într-o dimineaţă de 9 septembrie a anului 2009, să pornească voioşi să exploreze şi să admire frumuseţile gurilor bătrânului fluviu care-şi varsă apele în Marea Neagră. La data amintită, grupul de la Buzău, îmbarcat într-un autocar aparţinând „TransExpres SRL” Buzău, au purces spre Brăila, urmând să se întâlnească la trecerea peste Dunăre, la bac, cu celălalt grup de la Vrancea, care urma să se cupleze cu grupul buzoian şi să continue periplul spre Tulcea.

Ajunşi la bacul brăilean, mare ne-a fost surpriza să constatăm că pe lângă grupul nostru de la Vrancea, ne mai aştepta un grup de la Brăila şi

altul de la Neamţ, care aveau în frunte pe preşedinţii de filiale, respectiv pe colegii mei Adrian Frâncu şi Gelu Gherasim de la Filiala Neamţ, care urmau să petreacă alături de noi sejurul din Deltă.

După ce am traversat cu toţii Dunărea cu bacul, am pornit „căruţă după căruţă”, cu viteză, pentru a prinde vaporul ce urma să ne transporte până la cea mai de est localitate a ţării. Sulina. Sosite în timp util în apropierea Navrom Tulcea, cele trei mijloace de transport ale noastre au fost parcate, iar noi călătorii, ne-am îndreptat degrabă spre debarcader, pentru a ocupa locuri în vaporul ce urma să navigheze spre Sulina.

Îmbarcaţi în vapor, unii dintre noi pentru prima dată, am aşteptat cu emoţie plecarea vasului, iar timp de aproximativ cinci ore cât a durat cursa am putut admira frumuseţile naturii înconjurate peste tot de ape, să aflăm informaţii despre localităţile situate pe întinsa Deltă şi de ce nu, să savurăm câte o cafea şi o bere la bord, în huruitul molcom al puternicelor motoare ale navei fluviale.

Privind în stânga, privind în dreapta, servind câte ceva de la bar, nici nu am simţit când ne-am apropiat de portul final, astfel încât am şi fost anunţaţi că trebuie să ne pregătim pentru debarcare. Ajunşi la destinaţie, am mers la căminele unde urma să fim cazaţi şi unde deja eram aşteptaţi de personalul taberei. Am fost repartizaţi pe camere, ne-am grăbit să ne ocupăm locurile şi în scurt timp am fost invitaţi să servim prima cină din sejurul nostru.

A doua zi am rezervat-o explorării micii localităţistaţiune Sulina, cu deschidere atât la gurile Dunării cât şi la marea cea mare, întinsa Marea Neagră. Am luat la cunoştinţă de obiectivele turistice ce puteau fi vizitate, sediul administraţiei locale, precum şi despre obiceiurile şi tradiţiile locuitorilor autohtoni.

Grupul de la Focşani a venit pregătit pentru a petrece câteva clipe în jurul unui foc de tabără. Spre seară s-au retras într-o zonă propice aprinderii unui imens foc de tabără, iar pe jarul acestuia s-a aşezat grătarul adus direct din capitala Vrancei. A fost „pus la treabă” şi cât ai clipi mititeii şi fripturile au început să sfârâie. La această chindie moldovenească, săvârşită de colegii nevăzători de pe malul Milcovului, am

avut plăcerea să particip şi eu împreună cu soţia, în calitate de invitaţi de onoare.

Fripturile şi mititeii nu ar fi avut gustul scontat, dacă n-ar fi fost supuse „botezului” cu un păhărel de Odobeşti sau Panciu. După servirea gustoaselor preparate „părpălite” la grătarul bine încins, în acordul muzicii puse la dispoziţia petrecăreţilor de D, G-ul dintotdeauna, Laurenţiu Spulber, cu ajutorul radio-casetofonului său cu baterii, s-a trecut ca de fiecare dată, la tradiţionalele hore şi jocuri moldoveneşti. Distracţia a continuat mult după miezul nopţii şi cu greu ne-am hotărât să ne retragem spre locurile de odihnă.

Cum ne aflam la mică distanţă de Marea Neagră, iar vremea fiind deosebit de frumoasă, în următoarea zi am hotărât să mergem la malul mării să ne bronzăm şi să facem câteva băi în apele limpezi şi sărate. În câteva ore am reuşit să beneficiem de soare şi apă, condiţiile de baie şi de plajă în uşoara briză a mării fiind excelente. Şi deoarece ne găseam între Dunăre şi mare, am propus colegilor să întreprindem o plimbare cu bărcile cu motor în imensa Deltă. Majoritatea fiind de acord, am pornit imediat împreună cu ghidul nostru, domnul Valeriu Nicolescu, pe malul braţului, în zona portuară, în căutarea unor ambarcaţiuni dispuse să efectueze un raid pe apa lucie a bătrânului Danubius. Deşi numărul nostru depăşea cincizeci de persoane, iar bărcile de agrement aveau capacitatea de transport pentru un număr de persoane mult mai mic, am negociat cu proprietarii şi am convenit să facem deplasarea cu trei nave fluviale.

După micul dejun servit la cantina locaţiei unde eram cazaţi, am pornit în pas de marş spre micul debarcader unde eram aşteptaţi de conductorii mijloacelor de transport fluviale, pescari autohtoni.

Cu emoţiile de rigoare ne-am îmbarcat şi am plutit pe multiplele canale, admirând peisajul ce ni se înfăţişa, locuitorii naturali ai Deltei, păsările viu colorate lebede şi pelicani, lanuri întregi de stufăriş, printre care parcă zburam cu bărcile conduse cu măiestrie de barcagiii noştri.

Am oprit deseori printre nuferi, astfel că am avut ocazia să împletim câte o coroniţă din superbele flori ale acestora, încât nici n-am simţit scurgerea celor aproape opt ore de navigare pe întinsele ape. Încântaţi de

splendida explorare a unei mici părţi a magnificei bogăţii naturale a ţării noastre, Delta Dunării şi ajunşi la punctul de pornire iniţial, am considerat că este necesar să încheiem această plimbare nautică cu o deplasare la un restaurant unde ar fi păcat să nu servim un tradiţional „borş pescăresc”.

Aşadar, ne-am îndreptat voiniceşte spre restaurantul primitor, al cărui patron fiind anunţat din timp de însoţitorii noştri, barcagiii, ne aştepta deja cu masa pregătită, cu ciorba fierbinte şi alte preparate tradiţionale pe bază de peşte, specifice zonei unde ne aflam. Transformând prânzul în cină, mulţumiţi de preparatele servite, stropite cu un şpriţ de vin alb încet, încet ne-am îndreptat agale spre locul de cazare făcând vine planuri pentru petrecerea celei de-a patra zi a sejurului nostru printre ape.

Duminica fiind o zi de odihnă şi refacere a forţelor, am ales ca această zi s-o folosim fiecare după vrerea sa. Astfel că unii au ales să-şi petreacă o parte din timp pe malul mării, temperatura aerului şi apa fiind prielnică înotului sau bălăcelii, alţii au ales să viziteze împrejurimile localităţii sau să „lenevească”, pe la câte o terasă în faţa unei cafele sau un pahar de bere, încât toată lumea să se simtă bine în acest sejur.

Luni dimineaţă, cu părere de rău că timpul programat minivacanţei în Deltă s-a scurs fără să simţim, am pornit spre micul port destinat ambarcaţiunilor pentru transport călători, ne-am îmbarcat şi în legănatul lin al vaporului, am navigat spre Tulcea, readmirând frumuseţile naturale ale întinselor ape.

Ajunşi cu bine la destinaţie, am căutat o locaţie pentru a dejuna. După servirea mesei, timpul fiind suficient am decis să întreprindem o vizită la „Muzeul Deltei”, acţiune realizată cu succes. Încântaţi de vizita efectuată, am pornit agale, spre locul de parcare al autocarului ce urma să ne transporte spre casele noastre.

După traversarea Dunării pe la Brăila, ne-am despărţit de colegii nevăzători de la Vrancea, aceştia fiind aşteptaţi de un microbuz ce urma să-i ducă la Focşani, iar noi, buzoienii ne-am continuat traseul spre Brăila-Făurei, spre seară poposind în oraşul de reşedinţă, municipiul Buzău. Cu amintiri plăcute, sper eu, adunate cu ocazia vizitei desfăşurate pe parcursul a cinci zile deosebit de frumoase din punct de vedere meteo. Şi

iată că am reuşit să mai închid o filă a calendarului peregrinărilor temerarilor nevăzători prin ţară.

În timp ce mă găseam la sediul Sucursalei Vrancea, cu sediul în Focşani, pe la începutul lunii octombrie a anului 2009, domnişoara Jeny Buturugă, nevăzătoare şi doamna Elena Smighelinschi, salariată, au propus să întreprindem o escapadă de două-trei zile cu un grup de ne văzători prin ţară, considerând că ar fi benefică vizitarea unor noi obiective turistice, pentru a ieşi din viaţa monotonă a oraşului. Recepţionând propunerea am stat şi m-am gândit, apoi le-am propus la rândul meu să facem o vizită în zona Rucăr-Bran, să vizităm printre altele Peştera Dâmbovicioara, pe care eu o mai vizitasem cu ani în urmă împreună cu alte persoane.

Fiind de acord cu propunerea, am stabilit ca dumnealor să se ocupe de mobilizarea persoanelor ce doresc să meargă în excursie şi să stabilească perioada în care se va desfăşura deplasarea, iar eu să mă ocup de depistarea unei locaţii pentru cazare şi să iau legătura cu domnul Ion Cătănoiu, patronul unei firme de transport persoane, din judeţul Vrancea, în vederea asigurării unui mijloc de transport corespunzător.

Aşa s-a ajuns ca în dimineaţa zilei de vineri 9 octombrie, 18 temerari de la Focşani, nevăzători şi însoţitori ai acestora. Încărcaţi cu de toate, să pornească spre Buzău, de unde m-au preluat pe mine şi pe soţie şi să continue traseul spre Ploieşti-Târgovişte-Voineşti-Rucăr. Aici am fost aşteptaţi de proprietarul unei cabane situată la aproximativ şapte kilometri de localitate, într-o zonă de munte.

Împreună cu domnul Moiceanu, proprietarul cabanei, cu care vorbisem anterior pentru rezervarea a douăzeci de locuri pentru cazare pe timp de două nopţi, am mers la locaţia respectivă. La faţa locului, am constatat cu plăcere că această cabană avea 20 locuri de cazare în camere confortabile, bine încălzite de la propria centrală pe lemne. Era dotată cu strictul necesar, bucătărie înzestrată cu veselă, tacâmuri, aragaz şi frigider, sală de mese încăpătoare, în plus în curte exista un foişor dotat cu canapele, mese, un grătar pentru prepararea fripturilor şi un ceaun pentru mămăliguţă.

Atât le-a trebuit minunatelor gospodine „moldovene”, să vadă, că

imediat i-au pus gând rău grătarului. După ce am ocupat fiecare camerele ce urmau să ne asigure pentru următoarele două nopţi odihna, spre seară, adunaţi cu toţii în sala de mese, câteva doamne şi domnişoare s-au pus la sfat. În urma dezbaterilor, au decis ca a doua zi, sâmbătă, după vizitarea Peşterii Dâmbovicioara, să facem aprovizionarea cu cele necesare grătarului şi ceaunelului şi să organizăm o cină festivă.

A doua zi, după micul dejun şi nelipsita cafeluţă, am pornit spre Rucăr, apoi spre Peştera Dâmbovicioara. Sosiţi aici am fost informaţi despre fenomenele carstice ce au determinat formarea ei, de la ghidul care ne-a însoţit tot timpul, încercând să ne explice mai bine pentru a putea percepe cât mai clar fenomenele desfăşurate pe parcursul miilor de ani. La ieşire am cumpărat fiecare câte un „suvenir” drept amintire de la peşteră, după care îmbarcaţi în microbuz ne-am îndreptat spre Rucăr, unde am servit un prânz săţios. Fetele au făcut cumpărăturile pentru cină, apoi ne-am retras spre cabana din pădure, „Cabana Jungla” cum am botezat-o mai târziu.

După o pauză de odihnă de câteva ore, „albinuţele” au trecut la treabă. Unele se ocupau cu preparatele pentru grătar, fripturile şi mititeii, grătar încins de bărbaţi, altele s-au apucat să prepare plăcinte, „poale-n brâu”, iar celelalte se ocupau de mămăliguţă. Pe la orele 19,00, când s-a „sunat” adunarea la masă, toate bucatele erau pregătite şi aşteptau să fie devorate de întreaga asistenţă, invitat fiind şi domnul Ion Moiceanu, patronul pensiunii.

Aşezaţi la „praznic”, încurajaţi de câte o ţuiculiţă sau vişinată drept aperitiv, am trecut cu curaj la devorarea bucatelor, stropindu-le din când în când cu câte un păhărel de Panciu sau Odobeşti. Impulsionaţi de muzica ce „ţâşnea” din boxele combinei muzicale puse la dispoziţie de patron, bine strunită de „maestrul nostru de sunet”, Laurenţiu Spulber, am trecut cu toţii la dans.

În acordurile muzicii de petrecere şi de dans, tot dansând şi petrecând nici nu am simţit cât de repede a trecut timpul, astfel că dezmeticindu-ne noi mai bine din hore şi sârbe, am constatat cu neîncredere că trecuse de mult a doua oră a nopţii, încât am fost nevoiţi să ne retragem fiecare pe la culcuşurile noastre.

Duminică, pe la orele zece, după o cafea tare şi amară, ne-am strâns calabalâcurile, ne-am urcat fără tragere de inimă, în microbuz şi am pornit retur spre Rucăr, unde am fost întâmpinaţi de domnul Moiceanu, i-am mulţumit pentru găzduire, apoi am luat-o spre Târgovişte, unde am dejunat la o cârciumă din pădurea apropiată oraşului. După pauza de masă am purces spre Ploieşti-Buzău, aici debarcând noi, adică eu şi Cornelia, soţia mea, luându-ne rămas bun de la vrânceni şi urându-le „drum bun” în continuare.

Păstrând în memorie amintirile plăcute din excursiile organizate până atunci, pe la începutul verii anului 2010, colegii nevăzători de la Vrancea au propus să mai întreprindem o ieşire în ţară cu destinaţia Săpânţa. Am studiat traseul ce urma a fi parcurs, am luat legătura cu locaţiile unde doream să ne cazăm şi totul fiind în regulă am dat semnalul de plecare într-un nou proiect.

Îmbarcaţi într-un autobuz aparţinând domnului Ion Cătănoiu, cei patruzeci de temerari, printre care Cristina şi Aurel Petrache, Nicolae Marina şi subsemnatul, de la Buzău, au luat drumul spre Vatra Dornei, pe traseul Adjud-BacăuPiatra Neamţ. După vizitarea mănăstirii Bistriţa şi servirea dejunului într-o cârciumă din apropiere, am reluat traseul spre Barajul de pe râul Bistriţa, şi frumoasa vale a acestui râu, până în apropierea staţiunii Vatra Dornei.

La aproximativ cinci kilometri de Vatra Dornei se află mănăstirea „Acoperământul Maicii Domnului”, situată într-o zonă frumoasă de munte în apropierea căreia susură un pârâiaş şi unde sunt condiţii foarte bune de cazare, punctul final al deplasării noastre din acea zi.

Am participat la vecernie, iar după o odihnă „ca la mama acasă”, a doua zi de dimineaţă am purces spre noi trasee. S-a făcut o mică aprovizionare dintr-un supermarket, din Vatra Dornei după care am parcurs traseul spre Vişeul de Sus străbătând pasul Prislop. Am întâlnit şi vizitat mănăstirea Prislop, aflată în construcţie, apoi mănăstirea Bârsana, pe care am mai vizitat-o cu alte ocazii, de grupuri ale filialei noastre. Am servit prânzul în apropiere, iar în continuare am explorat serpentinele din zona pârtiilor de schi de la Cavnic, în scurt timp ajungând la punctul terminus al deplasării

din acea zi, comuna maramureşeană Budeşti.

Aici într-o zonă feerică, la margine de pădure se află Complexul Turistic „Poieniţa”, al cărui patron este domnul Ionică Cupcea, un confrate al nostru ne văzător. În locaţiile domniei sale, ne-a asigurat timp de două nopţi condiţii excelente de odihnă şi cazare. Fiind aşteptaţi de amfitrion cu un păhăruţ de palincă, am ocupat fiecare camerele noastre, după care am făcut cunoştinţă cu ceilalţi membri ai familiei.

Dimineaţă am pornit spre Sighetul Marmaţiei, apoi circulând paralel cu graniţa ce desparte ţara noastră de Ucraina, ne-am îndreptat spre” Cimitirul Vesel” din Săpânţa. După vizita la acest obiectiv turistic, unic în Europa în felul său, colegii de la Vrancea au rămas profund impresionaţi de cele văzute şi citite pe monumentele funerare. Multitudinea obiectelor expuse în bazarul alăturat, atrăgeau spre a fi cumpărate, iar mult lăudata palincă de Săpânţa îţi făcea insistent „cu ochiul”, cu greu rezistând ispitei de a deveni proprietarul celei de-a doua sticle.

Vizita în această zonă fiind gătată şi mulţumiţi de cele văzute, am pornit agale spre Sighet, cu dorinţa de a întâlni în cale un supermarket în vederea aprovizionării cu ceva fripturi programate cu o seară în urmă, să sfârâie pe grătarul ce ne aştepta să fie pus în funcţiune la „Poieniţa”. Am întâlnit repede un complex comercial tocmai pregătit special pentru ce căutam noi. Încărcaţi cu de-ale gurii, am pornit spre Budeşti, hotărâţi să organizăm o seară distractivă, cu grătar, stropit din plin cu renumitul vin de Panciu sau Odobeşti, pe care colegii au ţinut să-l „preumble până în nordul ţării.

Ajunşi devreme la cazare, am avut surpriza de a găsi grătarul deja încins de ospitaliera noastră gazdă, domnul Ionică Cupcea, fetele noastre ne mai având altceva de făcut decât să treacă iute la treabă.

După o palincuţă servită din producţia gazdei, o fripturică, câţiva mititei părpăliţi pe grătar şi un vinişor de-ţi trosneau urechile, cum să rezişti ispitei de a nu încinge o horă moldovenească, sau o sârbă oltenească. Şi iată că pe platoul din faţa pensiunii s-a încins dansul cu chiote şi strigături, petrecere care s-a finalizat puţin după miezul nopţii. Dimineaţa, după o noapte cam scurtă, ne-am luat rămas bun de la gazde cu promisiunea

certă că vom reveni şi am pornit mai departe în periplul nostru prin ţară.

Plecând în grabă a doua zi, a în constatat că am uitat în camera unde am fost cazat de domnul Cupcea, *cosmodiscul* pe care-l purtam de obicei la drumurile mai îndelungate, obiect care mi-a fost trimis prin poştă la Buzău, însoţit de o sticluţă de palincă. Faptul că l-am uitat în cameră, l-am considerat drept un semn că mă voi întoarce cât de curând la pensiunea „Poieniţa”.

Am urmat traseul: CavnicBaia Mare-Târgul Lăpuş îndreptându-ne spre mănăstirea Rohia, unde s-a vizitat imensa bibliotecă, sfânta biserică, precum şi muzeul mănăstirii, apoi am pornit din nou spre Târgul Lăpuş, iar în continuare spre Gherla şi mănăstirea Necula. Am aflat istoricul acestui sfânt locaş de la părintele ghid, după care am mers în biserică, unde cu adâncă pioşenie, ne-am rugat pentru sănătatea noastră şi a celor apropiaţi.

Cum mai aveam mult de mers, ne-am grăbit să reluăm traseul, pe itinerarul Cluj-Turda-Teiuş, ca pe înserat să ajungem la mănăstirea Râmeţ, locul de cazare şi odihnă rezervat pentru acea noapte.

Cum era ultima zi programată pentru vizitarea obiectivelor turistice din ţară, am pornit dis de dimineaţă pe traseul Teiuş-Sighişoara, unde am făcut un scurt popas şi o vizită a oraşului-cetate, apoi am continuat drumul spre Braşov-Odorheiul Secuiesc. Am coborât cu autobuzul pe o ploaie torenţială spre Lepşa, seara târziu ajungând cu bine şi cu deosebite amintiri acumulate cu ocazia vizitelor din cele patru zile. De la Focşani, noi cei patru buzoieni încântaţi de zilele petrecute în ţară alături de vrânceni, am continuat deplasarea spre casele noas tre.

În urma ocupării funcţiei de preşedinte al Filialei Nevăzătorilor din Buzău situaţia financiară a familiei noastre a început să se îmbunătăţească simţitor, beneficiind pe lângă pensia pentru munca depusă şi de salariu. Astfel că de acum aveam posibilitatea ca în timpul concediului legal de odihnă să mergem pe cont propriu în diverse staţiuni din ţară sau în străinătate, culminând cu o excursie efectuată în august 2010, în „Ţara Sfântă”, Israel.

În cele ce urmează încerc să amintesc despre unele evenimente

deosebite parcurse cu ocazia vizitelor făcute în perioada scurtă de timp pe pământurile arabe. Unul dintre acestea s-a petrecut cu ocazia vizitei efectuate la Marea Moartă şi anume îmbăierea în apele deosebit de sărate ale acesteia, la o temperatură a aerului de peste 48 grade Celsius, baie făcută cu plăcere şi emoţie. Deosebit de emoţionant a fost botezul nostru în apa sfântă a Iordanului unde, îmbrăcaţi în cămăşile tradiţionale de botez cumpărate de acolo şi cufundaţi în râu, l-am săvârşit cu ajutorul preotului român care făcea parte din grupul buzoian. A urmat apoi deplasarea la lacul Galelean, numit şi Marea Galileei, vizită încheiată cu o plimbare cu barca ce întruchipa „Corabia sfântă” a pescarilor biblici.

Un moment de adâncă pioşenie s-a petrecut în duminica în care ne aflam în Betleem, statul Palestina, unde am fost cazaţi cinci nopţi, două nopţi fiind cazaţi în Ierusalim. Vizitând Crihon-ul, la un moment dat, am poposit la biserica românească „Sfântul Gheorghe”, unde preotul nostru de la Buzău, împreună cu grupul buzoian, a săvârşit slujba din acea sfântă zi.

Apogeul vizitei noastre în „Ţara Sfântă” l-am atins luni 23 august 2010 când am parcurs cele nouă porţi sfinte ce se întâlnesc pe „Drumul Crucii”, drum ce duce la Golgota. După ce am pipăit stânca „Golgotei”, am urmat calea spre „Mormântul Sfânt”, „MORMÂNT” în faţa căruia, cu deosebită pioşenie şi emoţie, am îngenunchiat şi m-am rugat fierbinte. După coborârea „Drumului Crucii”, ne-am îndreptat spre „Biserica Franciscană”, unde, la subsol, se află locul naşterii Sfântului Ioan Botezătorul.

O întâmplare mai deosebită, demnă de povestit, în care am fost implicat eu şi soţia, am s-o povestesc în cele ce urmează:

Într-o zi dis de dimineaţă grupul nostru însoţit de ghid, îmbarcaţi în două microbuze arabe, a pornit prin deşertul înfierbântat spre Hozeva pentru a vizita mănăstirea” Sfântul Gheorghe”,. În această mănăstire populată de călugări români, se află o frumoasă peşteră. Peştera Sfântului proroc Ilie Tesviteanul şi locul de veci al Sfântului Ioan Iacob românul. Şoseaua asfaltată ce ducea la acest obiectiv turistic, era impracticabilă la un moment dat, datorită unor rupturi de terasament. Până la mănăstire mai erau de mers aproape cinci kilometri, distanţă ce trebuia parcursă pe jos,

la o temperatură de peste 49 de grade Celsius, la ora 10,00 dimineaţa.

Pentru parcurgerea acestei distanţe existau nişte măgăruşi înşeuaţi, conduşi de beduini care, pentru suma de zece euro de persoană, efectuau cursa dus-întors, dar grupul nostru de români a hotărât să mergem pe jos. Ne-am încumetat şi noi, eu şi soţia, să parcurgem această distanţă pe jos la ducere, dar la întoarcere datorită căldurii şi a condiţiei fizice necorespunzătoare, am preferat să ne întoarcem cu măgăruşii pentru suma de cinci euro de fiecare. Cine mai era ca noi? Doi români călărind măgăruşii prin deşert.

Frumos, nu zic nu, dar cu aproape un kilometru înainte de a ajunge la microbuze, cei doi beduini ce conduceau măgăruşii, în timp ce ne aflam între două dune de nisip mai mari, ne-a obligat să coborâm de pe animale şi sub ameninţarea bâtelor, vociferând în limba lor, ne-a cerut să le dăm câte zece euro de fiecare. Părintele care făcea parte din grupul nostru fiind mai prevăzător, a iuţit paşii în urma noastră, iar în timp ce acesta se apropia de locul cu pricina, beduinii văzându-l au luat banii şi ne-au abandonat acolo. Am fost nevoiţi, deci, ca restul distanţei până la microbuze s-o parcurgem pe jos, alături de grupul nostru care ne ajunsese din urmă. De altfel, din cauza fricii ce o trăsesem în urma incidentului cu beduinii, nici n-am simţit când am ajuns la microbuze.

Deplasarea pe distanţa Bucureşti-Tel Aviv, dus-întors, s-a efectuat cu avionul, eu şi soţia mergând pentru prima dată în viaţă cu acest mijloc de transport, bineînţeles cu emoţiile de rigoare. Aş dori să amintesc că din grupul nostru de români temerari, ce am păşit pe meleagurile arabe, s-a numărat şi colega noastră nevăzătoare, Lilica Ioniţă, însoţită permanent de colega mea de serviciu, domnişoara Veronica Beşliu, căreia ţin să-i mulţumesc şi pe această cale, întrucât, datorită dânsei am avut posibilitatea de a vizita” Ţara Sfântă”, după ce a obţinut informaţiile necesare.

Un nou mandat

După cinci ani de muncă în folosul persoanelor cu deficienţe de vedere, cinci ani de împliniri şi neîmpliniri a obiectivelor propuse, iată că a sosit anul 2010, an de bilanţ a realizărilor înfăptuite, nu cu puţine eforturi. Acest an a fost consacrat alegerilor la nivel teritorial şi central al noilor conduceri ale filialelor şi Asociaţiei Naţionale a Nevăzătorilor din România.

Vară fierbinte pentru conducerea organizaţiei pe care timp de cinci ani am păstorit-o cu grijă şi responsabilitate. De ce fierbinte? Pentru că până la data de 4 septembrie, conform statutului, trebuiau să se desfăşoare „Dări de seamă şi alegeri” la nivel de grupe, alegeri pentru preşedinţii de grupe şi pentru reprezentanţii în Adunarea Generală, de pe întreg teritoriul judeţelor Buzău şi Vrancea.

Aşadar, împreună cu cei doi vicepreşedinţi, domnii Relu Glogojan şi Florinel Pâsu, cei doi membrii ai Consiliului Director domnii Gigi Muşătoiu şi Ion Mănăilă, la care s-a alăturat referentul cu probleme sociale, doamna Mariana Chiriţoiu la Buzău şi doamna Elena Smighelinschi la Vrancea, am participat la şedinţele de la grupele de ne văzători, ale ambelor judeţe. Au fost desemnaţi cei 25 de delegaţi-reprezentanţi din teritoriu, care la adunarea generală din septembrie să poată proceda în mod democratic la alegerea noii conduceri a Filialei, pentru următorii cinci ani.

Aşadar, cei 25 delegaţi au fost convocaţi la data stabilită. Într-un cadru festiv. În frumoasa staţiune balneoclimaterică Sărata Monteoru din judeţul Buzău, în sala de şedinţe a pensiunii „Casa cu tei”. În prezenţa domnului preşedinte Radu Sergiu Ruba, din partea ANR, cei 25 delegaţi prezenţi, reprezentanţi ai persoanelor deficiente de vedere de pe raza celor două judeţe amintite mai sus, au participat la lucrările Adunării Generale a Filialei. După ce au ascultat „Raportul de activitate” al fostului Consiliu Director al Filialei, raport ce cuprindea activitatea desfăşurată – financiară, socială, culturală, sportivă şi de petrecerea timpului liber în intervalul ultimilor cinci ani, după luări de cuvânt, discuţii şi aprecieri, să trecut la desemnarea prin vot deschis a conducerii.

Fiind singurul candidat, cu unanimitate de voturi am fost reales în

fruntea Filialei, noul Consiliu Director ales, având aproape aceiaşi componenţă, cu singura modificare: în locul domnului Oprea Glogojan a fost ales ca vicepreşedinte vechea noastră cunoştinţă, domnul profesor Valeriu Nicolescu. Aşadar, în noua formulă urma să procedăm la conducerea destinelor organizaţiei în următorii cinci ani.

Prima excursie organizată, după alegeri, a fost realizată odată cu ieşirea spre mănăstirea Dervent din judeţul Constanţa, efectuată cu un grup de treizeci de persoane, în perioada 23-24 septembrie 2010. După ce am stabilit detaliile cu privire la traseul ce urma să-l parcurgem, cazarea la mănăstirea Dervent, mijlocul de transport şi persoanele ce doreau să meargă în această deplasare, sâmbătă 23 septembrie 2010, am dat startul de plecare la un număr de treizeci de nevăzători şi însoţitori ai acestora. Înarmaţi cu optimism şi voie bună, în acordurile muzicii populare şi de petrecere redată la sistemul audio al autocarului, am purces să vizităm, în principal, judeţul Constanţa.

Am urmat traseul Buzău-Pogoanele-Slobozia, poposind pentru o vizită scurtă la mănăstirea „Trei Ierarhi din acest oraş, după care am traversat râul Ialomiţa şi am continuat drumul spre Drajna-Radu Negru, o fostă comună dezafectată în urma inundaţiilor din 1970. Ca urmare a infiltraţiilor, locuitorii au părăsit comuna, singura construcţie rămasă în „picioare” fiind biserica, transformată actualmente în mănăstire de călugări.

După ce ni s-a prezentat istoricul Mănăstirii Radu Negru de către călugărul ghid, care întâmplător, a slujit, şi la mănăstirea Ciolanu din judeţul nostru şi după ce am vizitat lăcaşul sfânt, am pornit spre municipiul Călăraşi, apoi de acolo spre comuna Coslogeni, situată la 15 kilometri de capitala judeţului. În această localitate se află un izvor de apă dulce tămăduitoare şi o cruce făcătoare de minuni, cruce care din cele ce spune legenda, ar creşte cu câţiva centimetrii anual.

Despre aceste minuni Dumnezeieşti, am aflat din înscrisurile existente la faţa locului. Apoi am reluat traseul retur spre Călăraşi, iar de aici spre Dunăre. Pentru a traversa marele fluviu cu bacul, spre a ajunge la mănăstirea Dervent.

Ajunşi la bac. Majoritatea nu am rezistat ispitei de a servi un borş pescăresc, o saramură de crap sau un file de somn de Dunăre cu lămâie şi mămăliguţă, stropite cu un pahar de vin alb sau de o berică, bunătăţi puse la dispoziţia clienţilor de restaurantele amplasate pe malul bătrânului fluviu, Danubius.

Foamea fiind potolită, am traversat apa Dunării cu bacul, unii dintre noi pentru prima dată şi am debarcat în localitatea Ostrov, binecunoscută pentru podgoriile şi livezile sale. Cât şi pentru renumitul vin de Ostrov, localitate situată la graniţa cu Bulgaria. De aici am continuat traseul, câţiva kilometri circulând paralel cu marele fluviu, până la Dervent, localitate unde se află mănăstirea cu acelaşi nume.

Am poposit la sfântul lăcaş monahal, cunoscut de unii dintre noi din romanul scriitorului buzoian, Vasile Voiculescu, în volumul „Zahei orbul”, am luat legătura cu gazda şi după ce am ocupat locurile pentru cazare, am mers să vizităm aşezământul sfânt.

A doua zi, după ce am participat la slujba de dimineaţă, am pornit spre noi trasee, străbătând bătrânii munţi ai Dobrogei, mai precis întinsul podiş Dobrogean. Ne-am îndreptat spre „Peştera Sfântului Andrei” ocrotitorul României, făcând un popas de aproximativ două ore, timp în care am vizitat cunoscuta peşteră, mănăstirea şi cele şapte izvoare de apă sfinţită.

Timpul trecând pe nesimţite, am pornit spre altă localitate de mare însemnătate istorică a existenţei poporului român pe aceste meleaguri străbune, Adamclisi, pe raza căreia se află atât o mănăstire foarte frumoasă, cât şi un milenar „castru roman”. Ambele obiective au fost vizitate cu interes, încheind cu Muzeul de Istorie al localităţii.

După ce ne-am „încărcat bagajele” cu noi cunoştinţe şi noutăţi, aflate cu ocazia vizitei în partea de sud a Dobrogei, am traversat Dunărea, de această dată pe la celebrele” Poduri dunărene” Cernavodă-Feteşti, după care am intrat pe noua autostradă „A-2”, Feteşti Drajna, iar de aici spre SloboziaPogoanele-Buzău.

Odată cu înaintarea în vârstă, încep să apară semnele de bătrâneţe, reumatismul se simte la el acasă, pentru prevenirea şi tratarea lui trebuind să luăm măsuri de stopare şi diminuare a eventualelor dureri. În acest

sens. Am luat hotărârea ca în fiecare an să mergem cu bilete de tratament, fie eliberate de Casa Judeţeană de Pensii, fie pe cont propriu, în diverse staţiuni de odihnă şi tratament din ţara noastră, una dintre acestea fiind Herculane, unde am mers de patru ori.

Informându-mă despre cele mai avantajoase oferte, în vara anului 2011, am luat legătura cu patronul unei pensiuni renumite, din această minunată staţiune, care are bază de tratament proprie şi piscină, am rezervat o cameră pentru şapte zile. Mi-am luat soţia şi fuga, fuga ne-am urcat în trenul spre Herculane.

Cum vremea era tocmai bună pentru plajă şi pentru bălăceală în apa termală sulfuroasă, am renunţat la procedurile ce se efectuau în baza de tratament, astfel că aproape toată ziua stăteam pe marginea piscinei. Într-o zi, însă, mai neastâmpărat m-am avântat din greşeală spre zona mai adâncă din piscină, gata, gata să mă-nec, aşa după cum am mai arătat eu neştiind să înot. Întrând în panică, am început să dau în disperare din mâini şi din picioare, să strig ajutor dar până la urmă am ajuns la apa mai mică din bazin, scăpând de a patra ocazie din viaţă de înec. În urma acestei păţanii m-am lecuit să mai mă îndepărtez de marginea piscinei, mai ales că personalul însărcinat cu supravegherea mă avertiza de fiecare dată să fiu mai prudent.

Între excursiile organizate cu nevăzătorii peste graniţele ţării de către membrii fideli ai Filialei Buzău-Vrancea, la care am participat şi eu de fiecare dată, aş dori să amintesc cele trei excursii în Grecia, cu grupuri diferite, prilej de a se vizita mai multe obiective turistice, printre care „Complexul Meteora”, Căzile lui Zeus de pe Muntele Olimp, Catedrala Sfântul Dimitrie şi Turnul Alb din marele oraş şi port Salonic, precum şi litoralul mării Egee, două deplasări în Bulgaria pe litoralul Mării Negre, la Albena şi la „Nisipurile de aur”, şi o deplasare în august 2012, la Chişinău, la fraţii noştri de peste Prut, unele dintre aceste deplasări fiind descrise mai pe larg în cuprinsul acestei lucrări.

Aş dori să consemnez aici că succesul deplasărilor în ţară şi străinătate, s-a datorat în mare parte domnului profesor, istoric şi scriitor Valeriu Nicolescu, cetăţean de onoare al municipiului Buzău, care timp de peste

15 ani a fost alături de persoanele cu deficienţe de vedere de la Buzău şi Vrancea, însoţindu-le deseori în calitate de ghid, în excursiile organizate de Filială. Eforturile depuse precum şi ataşamentul faţă de nevăzători, a făcut ca la 4 septembrie 2010, cu ocazia alegerii organelor de conducere, să ocupe funcţia de vicepreşedinte cu probleme culturale, sport şi petrecerea timpului liber în cadrul Filialei pe care cu onoare o conduc, aducându-şi în permanenţă un aport deosebit la organizarea şi ghidarea acestor acţiuni.

Vara fierbinte te îndeamnă să evadezi din aglomeraţia citadină şi să dezertezi spre locuri mai răcoroase, la munte sau la mare. „Înfierbântaţi tare”, 24 nevăzători şi însoţitori ai acestora în frunte cu subsemnatul, în luna august 2011 s-au îndreptat spre malul mării, pentru vreo patru zile, să se răcorească şi să beneficieze de razele ultraviolete ale astrului ceresc. Alegând o locaţie în Staţiunea pentru tineret, Costineşti.

Vreme frumoasă, tocmai bună pentru plajă şi baie. Condiţii bune de cazare la căsuţele din apropierea mării, „puţin cam mult” zgomot, mai ales seara de la discotecile din jur, a făcut să ne simţim destul de bine. Dar am zis că n-ar strica să dăm o fugă pe litoralul bulgăresc, să vedem şi noi cum este plaja. Aşa că în dimineaţa zilei de 6 august, îmbarcaţi în autocar, am pornit spre staţiunea Albena din ţara vecină Bulgaria, unde eu mai fusesem cu altă ocazie, staţiune situată la aproximativ 75 kilometri de Costineşti.

Plasată într-o zonă destul de frumoasă pe malul bulgăresc al Mării Negre, am constatat cu plăcere că nisipul de pe plajă este foarte fin, apa mării este curată, fapt ce ne-a determinat să nu mai stăm prea mult pe gânduri şi să beneficiem cât mai mult de aceste condiţii. Simţindu-ne destul de bine în micile valuri ale mării, ne-am hotărât să renunţăm la intenţia de a vizita şi alte obiective bulgăreşti, astfel că am prelungit îmbăiatul nostru până după amiază târziu, când am fost nevoiţi să ne retragem spre autocar şi să ne întoarcem la Costineşti.

A doua zi dimineaţă am pornit spre Cobadin-Adamclisi, apoi am făcut un popas la Peştera Sfântului Andrei, pentru o scurtă vizită, după care am pornit spre mănăstirea Dervent. Unde am poposit pentru câteva minute să

vizităm şi acest locaş sfânt. Cum timpul trecuse şi maţele începuse să „ghiorţăie”, am poposit în localitatea Ostrov, la un borş pescăresc şi un peşte prăjit, scos direct din Dunăre pe care l-am botezat cu un vin alb din recunoscuta podgorie dobrogeană.

După un timp cam îndelungat de aşteptare, în care bucatele au fost preparate, ospătându-ne din belşug, am pornit să trecem Dunărea cu bacul. În timp ce aşteptam să ne vină rândul la îmbarcare, o parte dintre noi ne-am aprovizionat cu diferite produse alimentare bulgăreşti de la „precupeţii’” din ţara vecină. După ce am traversat fluviul, am mers cu viteză spre Călăraşi-Slobozia-Amara-Pogoanele, seara debarcând în oraşul nostru drag. Buzău.

Pe la sfârşitul lunii octombrie a anului 2011, timpul fiind favorabil plimbărilor de toamnă, împreună cu câţiva nevăzători, membrii ai Filialei am hotărât să facem o descindere pe meleaguri moldave, pentru a revedea unele obiective turistice din vechiul târg al Ieşilor. Aşadar am pregătit „terenul’”, în sensul stabilirii traseului ce urma să-l atacăm, locurile de cazare, mijlocul de transport şi nu în ultimul rând nominalizarea persoanelor ce urmau să facă deplasarea.

Şi pentru că urma să întreprindem vizite la câteva mănăstiri din Moldova, la unele urmând să ne cazăm, am invitat să participe alături de excursionişti şi pe Ana Mircea, soacra mea care întâmplător se afla în vizită acasă la noi. Aşadar, sâmbătă dimineaţa am purces pe traseul Focşani-MărăşeştiBârlad-Vaslui, iar în apropierea capitalei judeţului Vaslui, am poposit la Podul înalt, acolo unde marele voievod Ştefan a avut una dintre cele mai mari izbânzi împotriva Imperiului Otoman şi unde străjuieşte în prezent impunătoarea statuie din bronz a marelui domn şi sfânt.

După un dejun copios servit la cârciuma din apropiere, am pornit agale pe calea Ieşilor, vizitând din mersul autocarului oraşul Vaslui apoi ne-am îndreptat spre punctul terminus al călătoriei noastre din acea zi, mănăstirea Dobrovăţ. Întâmpinaţi cu căldură de părintele stareţ al lăcaşului sfânt, am ocupat locurile de cazare unde urma să ne odihnim în acea noapte, după care am trecut la vizita propriu-zisă a aşezământului

monahal.

Aici am aflat că majoritatea fraţilor călugări se aflau la muncile agricole, la culesul strugurilor de pe terenurile proprietate ale mănăstirii, la sediu rămânând doar doi fraţi. Cum aveau procurată o însemnată cantitate de peşte, pentru masa de a doua zi, iar unui singur vieţuitor îi era deosebit de greu să-l cureţe, am apelat la gospodinele din grupul nostru să dea o mână de ajutor. Bucuroase, s-au apucat gospodăreşte de treabă. Astfel încât, în scurt timp, întreaga cantitate a fost pregătită pentru a merge la bucătărie.

După servirea unei neuitate cine călugăreşti, pe care ospitalierele gazde ne-a oferit-o, ne-am retras fiecare la locul de odihnă. O parte dintre noi a participat cu smerenie la slujba de la miezul nopţii, ce se săvârşea după datină la acea oră a nopţii.

Invitaţi de cu seară să participăm a doua zi la micul dejun, dimineaţa. Am mers la trapeză, adică sala de mese, unde ne aştepta o gustoasă ciorbă de peşte, mămăliguţă şi o saramură tot atât de apetisantă. Mulţumind pentru trataţie, neam luat rămas bun de la gazde şi am pornit să vizităm marele oraş al celor şapte coline, municipiul Iaşi. Mai întâi am mers la Catedrala „Trei Ierarhi”, apoi la Mitropolia Moldovei, unde se află moaştele” Cuvioasei Parascheva”, iar după ce am ajuns la „Raclă” şi ne-am rugat de sănătate am pornit spre alt obiectiv de importanţă majoră, „Parcul Naţional” de pe Copou.

După ce am imortalizat câteva imagini alături de Teiul lui Eminescu, am mers să admirăm frumuseţile naturii, atât din magnificele sere ce adăpostesc felurite plante exotice, cât şi pe cele din parcul exterior. Aici am aflat că una dintre alei este dedicată nevăzătorilor, la fiecare exponat aflându-se explicaţii înscrise pe tăbliţe în alfabetul Braille.

Satisfăcuţi de frumuseţea impresionantei „Grădini Botanice”, am pornit cu paşi hotărâţi spre alt obiectiv propus a fi vizitat în acest periplu prin Moldova, frumoasa mănăstire Hadâmbu. Spre marea noastră surpriză, eram deja aşteptaţi pentru a servi prânzul specific călugăresc, ca urmare a rugăminţii adresate de stareţul mănăstirii Dobrovăţ, de a ne asigura la acest aşezământ monahal dejunul din această zi. În continuare am vizitat

interiorul şi exteriorul lăcaşului sfânt, iar după ce am cumpărat câte ceva din magazinul cu obiecte bisericeşti, ne-am îndreptat spre autocar. Îmbarcaţi cu toţii, am pornit cu toată viteza la drum pe traseul Târgu Frumos-BacăuFocşani-Buzău. Unde am poposit cu tolba amintirilor încărcată până la refuz, nerăbdători să povestim cunoştinţelor noastre despre cele petrecute în aceste două zile minunate.

Cunoscând că în general veniturile persoanelor cu dezabilităţi sunt foarte nici, iar nevoile destul de mari şi cât de benefice sunt creditele atunci când ai nevoie şi situaţia o cere. Unul dintre obiectivele mele principale cu scopul de a sprijini persoanele cu nevoi speciale a fost identificarea unei soluţii ca printr-un sistem legal de întrajutorare reciprocă, să creez unele facilităţi financiare cât mai avantajoase.

Având experienţă în domeniul financiar, în derularea activităţii cu privire la ajutorul reciproc, contribuind din plin la înfiinţarea şi conducerea a două Case de Ajutor Reciproc, una la Slobozia pe lângă DJDP Ialomiţa în anul 1978 şi alta în anul 1981, la Călăraşi, pe lângă DJDP, la ambele fiind ctitorul principal, m-am gândit că n-ar fi rău să mai încerc încă o dată să dau naştere unei instituţii financiare pentru întrajutorarea semenilor.

Imediat după alegerea mea în fruntea nevăzătorilor buzoieni şi vrânceni, am luat legătura cu Uniunea Judeţeană a Caselor de Ajutor Reciproc Buzău, ce coordonează unele unităţi din judeţ şi mi-am exprimat intenţia de a înfiinţa legal Casa de Ajutor Reciproc, care să deservească persoanele cu deficienţe de vedere, membri ai filialei, precum şi familiile acestora.

După ce am explicat colegilor avantajele înscrierii în acest sistem de întrajutorare, unii fiind destul de sceptici la început, cu privire la îndeplinirea acestui curajos obiectiv, am convocat Adunarea Generală cu persoanele înscrise. Cu această ocazie am prezentat spre aprobare „Statutul Casei de Ajutor Reciproc Nevăzători Buzău, căruia în mod semnificativ i-am ales acest titlu, pe care l-am întocmit personal, după care am propus spre aprobare colectivul de conducerea al acestei instituţii, în funcţia de preşedinte fiind ales subsemnatul. Cu sprijinul Uniunii Judeţene am depus documentaţia de înfiinţare la Judecătoria Buzău, pentru legalizare şi funcţionare normală.

Scopul principal al naşterii acestei modalităţi de sprijin financiar a fost şi este acela de a ajuta membrii Casei de Ajutor Reciproc să-şi rezolve unele probleme financiare de strictă necesitate cum ar fi: procurarea de ochelari, de calculatoare, materiale asistive şi alte bunuri, precum şi suportarea financiară a intervenţiilor chirurgicale.

Pe de altă parte, are drept scop atragerea nevăzătorilor în sânul Filialei, la activităţile specifice, precum şi socializarea acestora prin cooptarea de persoane valide ca să se înscrie ca membri susţinători, conform „Statutului ANR”. Aşa s-a ajuns ca în peste opt ani de funcţionare, Instituţia Financiară Nebancară înfiinţată de subsemnatul, să funcţioneze independent de Filială, să sprijine atât membrii înscrişi în CAR, cât şi Filiala, prin contribuţia financiară a persoanelor valide la fondul de donaţii. Peste trei sute de membri CAR beneficiază de dobânzi consistente la fondurile sociale personale, precum şi de credite băneşti, în scurt timp de la solicitare.

Din păcate, în decursul căsătoriei noastre, eu şi soţia mea, Cornelia, nu am reuşit să zămislim un copil, pentru a nu da posibilitatea ca urmaşul nostru să moştenească boala mea, totuşi am reuşit prin forţe proprii să ne cumpărăm o casă şi să o amenajăm după bunul nostru plac.

Faptul că nu am avut un copil al nostru, nu ne-a dezamăgit, ba din contră, sora soţiei având o copilă pe care am cunoscut-o în urmă cu 15 ani, Andreea-Mădălina Păţeanu, a intrat în sufletele noastre sensibile şi încă de mică am îndrăgit-o. Astfel că din fragedă copilărie am luat-o cu noi în staţiunile balneoclimaterice pe unde am colindat noi, Felix, Herculane, Căciulata, Litoralul Mării Negre române şi bulgare, în vizite particulare ale noastre pentru a cunoaşte „Olteni adevăraţi”, în excursiile organizate în ţară cu nevăzătorii, de multe ori unii colegi crezând că este fiica noastră. Am contribuit, zicem noi, la educaţia în bine a acesteia, la lărgirea orizontului cultural şi la cunoaşterea frumuseţilor patriei noastre.

Aflându-se alături de mama sa într-o situaţie mai deosebită, fiind obligate de împrejurări nefericite să locuiască câţiva ani sub acelaşi acoperiş cu familia Bălaşa, adică cu noi, am încercat prin toate posibilităţile umane, să contribuim la diminuarea greutăţilor materiale şi educaţionale, în aşa fel încât să nu fie afectat negativ procesul de

învăţământ primar. Am încercat s-o ajutăm să înainteze fără prea multe amintiri neplăcute în viaţă şi ca orice „puişor” să fie stăpână pe... Aripioarele” ei, să păşească cu încredere în viaţă, mai ales că spre sfârşitul anului 2013, va deveni majoră, stăpână pe destinele ei.

Niciodată n-am să pot să uit imaginea părinţilor mei dragi, care mi-au dat viaţă şi m-au crescut în spiritul cinstei şi dreptăţii, pe care din nefericire am fost nevoit să-i conduc mult prea devreme pe ultimul drum. Datorită pierderii vederii, din păcate, nu am avut posibilitatea să le văd trupurile sfinte pregătite pentru drumul nesfârşit, drum fără întoarcere.

De aceea, de fiecare dată când am avut posibilitatea să ajung la locul unde se odihnesc pentru vecie, niciodată nu am uitat să le vizitez mormântul sfânt, acolo unde, ca şi în timpul vieţii, stau unul lângă altul pentru eternitate. Mare parte dintre vizitele întreprinse la locul lor de veci, le-am efectuat împreună cu soţia mea, Cornelia, ori de câte ori ne-am deplasat la casa părintească şi nu numai.

Întru amintirea lor şi întipărirea în memorie a celor ce i-au cunoscut, ataşez, în continuare, un mic album de familie.

Cu ocazia unei vizite la mormântul părinţilor mei, soţia, deşi nu a avut posibilitatea să-i cunoască în viaţă, ci doar din ceea ce i-am povestit eu, sau din fotografii, a sugerat că trebuie să luăm măsuri şi să comandăm un grilaj împrejmuitor, întrucât în vecinătatea locului de veci al acestora, toate mormintele erau împrejmuite, în scurt timp grilajul a fost comandat, adus de la Buzău şi montat.

Altă dată, cu ocazia, împlinirii a 20 ani de la decesul tatălui meu, în memoria lui şi a mamei mele, am hotărât de comun acord să le ridicăm un monument funerar din marmură. În scurt timp a fost comandat de noi şi confecţionat de o firmă particulară din Buzău, iar după ce l-am montat, în luna noiembrie 2011, am procedat la sfinţirea lui, conform obiceiurilor creştineşti în prezenţa a mai multor rude.

Dar viaţa merge înainte, cu bune cu rele fiecare trebuie să-şi ducă crucea cea hărăzită de bunul Dumnezeu, cu gânduri bune şi poftă de viaţă să-şi continue existenţa sa pe acest pământ

Aş dori în continuare să relatez despre o altă ieşire în ţară pe care am

organizat-o în beneficiul membrilor Filialei pe care o conduc, deplasare efectuată şi de această dată cu participarea atât a colegilor buzoieni, cât şi vrânceni.

Doresc să amintesc de la început că unele obiective descrise în acest pasaj, au mai fost menţionate şi cu ocazia altor acţiuni, dar vizitarea lor a fost efectuată cu alte persoane, tot din cadrul organizaţiei noastre. De asemenea, traseul urmat cu această ocazie, s-ar putea să mai fi fost descris pe unele tronsoane de drum pe care am circulat.

Aşadar, împreună cu Nicolae Marina, coleg de serviciu, am consultat harta turistică a României, stabilind un traseu care să fie parcurs în trei-patru zile. Pentru a atinge obiectivele ce mi le-am propus, am ajuns la concluzia că ar fi necesare trei nopţi de cazare, una în Ardeal, alta în Maramureş şi alta în apropierea Moldovei. Pentru ca efortul financiar să fie cât mai suportabil, m-am orientat să adăstăm tot pe la mănăstiri sau locaţii mai ieftine. Am luat legătura cu mănăstirea Râmeţ pentru cazarea a 50 persoane, cu vechea noastră cunoştinţă de la Budeştii de Maramureş, domnul Ionică Cupcea şi cu mănăstirea Topliţa din judeţul Harghita, unde urma să ne oprim pentru a treia noapte.

După ce am reuşit să asigur cazarea, am trecut la cel de-al doilea punct... transportul. În acest sens, am luat legătura cu partenerul nostru în privinţa transportului auto, domnul Ion Cucu de la „TransExpres SRL” Buzău şi ca de fiecare dată, am primit undă verde pentru un nou „voiaj” pe drumurile ţării.

Ultimul punct şi cel mai important a sosit, convocarea colegilor doritori să participe la această deplasare. Am convenit ca numărul participanţilor să fie aproximativ egal, adică jumătate de la Vrancea, jumătate de la Buzău, conform obişnuinţei, de preferat colegi ce nu au mai parcurs aceste trasee lungi.

Într-o dimineaţă însorită a zilei de 24 iunie a anului 2012, cincizeci de temerari, nevăzători şi însoţitori, printre care se aflau şi naşii mei, Doina şi Costel Creţu, îmbarcaţi într-un autocar, am purces ca de fiecare dată cu optimism, voioşie şi curaj, spre primul obiectiv principal ce urma să-l atingem în acea minunată zi, „Oraşul Unirii”, Alba Iulia.

Ajunşi cu bine în locul unde Mihai Viteazul a înfăptuit prima unire a celor trei ţări româneşti, Moldova, Ţara Românească şi Transilvania, sub acelaşi stindard, am vizitat în primul rând Muzeul Unirii, apoi Catedrala Unirii, Cetatea în sine, cât şi alte monumente istorice.

Cu bagajul de cunoştinţe îmbogăţit datorită străduniei nelipsitului ghid, profesorul de istorie, domnul Valeriu Nicolescu, care ne-a însoţit şi de această dată în periplul nostru pe meleagurile ţării, am pornit agale spre Sebeş-Teiuş iar de acolo spre locul de cazare al primei zile de preumblat prin zona Ardealului, binecunoscuta mănăstire Râmeţ.

După o odihnă bine meritată a doua zi am plecat spre Teiuş-Turda, unde am poposit pentru câteva ore în salină şi unde am avut plăcerea de a face o plimbare cu bărcile pe lacul subpământean. Cu plămânii bine aerisiţi în mediul salin din această frumoasă locaţie, am revenit la suprafaţă cu dorinţa fierbinte de a savura un gulaş, mâncare tradiţională ungurească. Cu foamea potolită, am purces să vizităm arhicunoscutele mănăstiri Necula şi Rohia, iar după câteva momente de pioşenie şi rugăciuni, ne-am îndreptat cu toată viteza autocarului spre Baia Mare-Cavnic, astfel că pe înserat am poposit la cunoscuta pensiune „Poieniţa”. Anunţat din timp, am fost aşteptaţi cu nerăbdare de prietenul nostru şi patron, domnul Ionică Cupcea.

Cum zona unde ne aflam era splendidă, localitatea Budeşti situându-se doar la şapte kilometri de renumitele pârtii pentru schi pe timpul iernii, pensiunea fiind la poalele muntelui la marginea pădurii, iar noi aflându-ne în mijlocul naturii, mai mulţi colegi au venit cu propunerea de a mai rămâne încă o noapte aici. Majoritatea fiind de acord, am decis ca ziua următoare să întreprindem o vizită la Săpânţa, apoi să ne reîntoarcem la Budeşti şi să organizăm o masă festivă pe bază de grătar.

Am pornit spre mănăstirea Bârsana, dar întâlnind în cale locaşul monahal Prislop, am făcut o scurtă vizită pentru reculegere şi închinăciune, apoi am readmirat frumosul aşezământ sfânt de la Bârsana, iar în cele din urmă am pornit spre Sighetul Marmaţiei – Săpânţa, ţintind vizitarea „Cimitirului Vesel”. După ce ne-am aprovizionat cu un suvenir şi cu câte o „pălincuţă”, ne-am reîntors la Sighetul Marmaţiei pentru a vizita

celebra „Puşcărie”, devenită între timp muzeu memorial.

Cu gândurile îndreptate tot spre „Poieniţa”, din Budeşti, am mers întins spre un „super-market” spre a face cumpărături „demne” de grătarul încins ce aştepta să fie „pus la treabă”.

După o „aprovizionare minuţioasă”, din care nu lipsea berea, vinul sau apa minerală, am pornit întins spre Budeşti.

Ajunşi cu „cele trebuincioase”, la pensiunea noastră, fetele s-au apucat de trebăluit pe lângă grătar, iar altele la aranjatul meselor, în scurt timp toată suflarea fiind prezentă la locul desfăşurării „praznicului”. Şi pentru că timp era destul până grătarul îşi făcea „meseria”, am convocat pe toţi cei prezenţi să participe la o acţiune surpriză şi anume la două concursuri de sport-divertisment, dotate cu premii în bani, obţinuţi printr-un proiect aprobat de Primăria municipiului Buzău.

Primul concurs consta în alergarea cu picioarele introduse în sac, iar al doilea în tracţiunea cu braţele de o funie a doua echipe de concurenţi, la aceste două probe având dreptul să participe atât persoanele nevăzătoare cât şi însoţitorii. La start pentru primul concurs s-au înscris opt concurenţi, fiecare în parte străduindu-se să alerge cât mai repede, dar din prea mare grabă, s-au înregistrat şi două mici accidente. Doi concurenţi s-au tamponat şi s-au rostogolit cu saci cu tot pe dalele din beton ale pistei, alegându-se fiecare cu câte o contuzie la mână sau picior, fără a mai pune la socoteală ceva julituri. În urma desfăşurării acestei probe, suma de 100 lei a fost împărţită combatanţilor, în funcţie de clasament.

Pentru cel de-al doilea concurs, s-au format două echipe a câte cinci concurenţi, care au încercat rezistenţa funiei, iar în final una dintre echipe, fiind învingătoare şi-a adjudecat suma de 100 lei, acordată de juriu pentru această probă. Încălziţi bine, atât concurenţii cât şi spectatorii, s-au aşezat fiecare la locul său şi impulsionaţi de câte un păhăruţ de palincă oferit de gazde, au trecut cu curaj la devorarea fripturelelor şi a mititeilor, stropindu-le din când în când cu o bere sau un şpriţ de vin.

Muzica făcând casă bună cu masa îndestulată, a determinat pe cei prezenţi să nu mai reziste ispitei şi cât ai zice „peşte” s-au prins într-o horă mare, horă moldovenească. În acordurile cântecelor de petrecere şi a

sârbelor ce izvorau necontenit din cele două boxe, s-au declanşat jocurile populare cu chiote şi strigături, întreaga asistenţă participând cu plăcere la această petrecere de zile mari.

Cum ziua următoare aveam de parcurs un traseu puţin mai scurt, cheful s-a lungit către orele două ale dimineţii, astfel încât cu greu am putut să mobilizez la îmbarcare a doua zi, în jurul orei 10,00, tot efectivul. Ne-am luat rămas bun de la ospitalierele gazde, de data aceasta uitând să-mi iau papucii de casă, alt semn că mă voi reîntoarce. Am purces la drum cu destinaţia Baia Mare-Reghin-Topliţa, mănăstire ce urma s-o vizităm şi să rămânem în acea noapte.

Într-adevăr, după-amiază târziu am ajuns la frumoasa mănăstire, unde am fost întâmpinaţi de părintele ce se ocupa cu cazarea, apoi am ocupat locurile în camere, după care am mers la biserică pentru a participa la slujba de seară.

Dimineaţă am pornit spre Piatra Neamţ, urmând să traversăm Carpaţii Orientali prin minunatele „Chei” ale Bistriţei, o zonă deosebit de pitorească. Am vizitat staţiunea Lacul Roşu, deplasându-ne apoi pe Valea Bistriţei am ajuns la mănăstirea Bistriţa, la care am poposit pentru câteva clipe. Am mers la „Sfânta Biserică”, la „Icoana Făcătoare de Minuni”, ne-am rugat şi am aprins lumânări pentru cei vii şi pentru cei morţi.

După ce am vizitat muzeul mănăstirii şi am cumpărat câte ceva de la magazin, am pornit spre municipiul Piatra Neamţ. Aici ne-am îndreptat spre staţia de plecare a gondolei, pentru a efectua o plimbare cu telegondola şi a admira oraşul de la înălţime. După o plăcută plimbare pe cablu, am pornit spre Bacău-Adjud-Focşani. Aici au coborât colegii de la Vrancea, apoi cu nerăbdare am pornit spre casele noastre, ajungând spre seară la Buzău, cu „sarsanaua” plină de noi amintiri şi satisfacţia sufletească că am înfăptuit încă un lucru bun în folosul nevăzătorilor.

Anul 2012, fiind destul de încărcat din punct de vedere profesional, am decis împreună cu soţia să fac o mică pauză şi să mergem într-o staţiune la tratament. Am solicitat la Casa de Pensii a judeţului Buzău, două bilete de tratament, obţinând aprobare pentru Staţiunea Sângiorz-Băi, la care am mai fost cu alte ocazii.

Aşadar am pornit spre cunoscuta staţiune din nordul ţării, timp de 18 zile efectuând tratament fizioterapeutic, timp în care ne-am simţit foarte bine. Cu bateriile încărcate ne-am reîntors acasă şi am preluat activitatea de la serviciu, parcă cu alt spor.

În cursul verii şi toamnei anului 2012, am organizat şi alte acţiuni cu caracter social-cultural ce au avut ca scop atragerea persoanelor cu dezabilităţi vizuale către socializare, cunoaşterea obiectivelor turistice, atât din ţară cât şi de peste hotare.

Una dintre ieşirile peste hotare a nevăzătorilor a fost vizita în perioada 4-8 septembrie în Republica Moldova a unui grup de 15 membri ai filialei, în cadrul proiectului „**istorie, cultură, tradiţii – vetre româneşti de dincolo de prut”,** iar în perioada 22-29 septembrie, 14 nevăzători şi însoţitori ai acestora au făcut o altă deplasare de această dată, în Grecia, excursiile peste hotare fiind realizate de subsemnatul cu sprijinul colegilor din Consiliul director.

Este adevărat că alături de colegii mei de breaslă, prin aceasta înţelegând persoanele cu deficienţe de vedere, indiferent de opţiunea lor, vis-à-vis de persoana mea, mă simt obligat ca prin natura funcţiei, indiferent de starea mea sufletească, să caut orice mijloc ca să asigur celor ce mi-au acordat mandatul, condiţii cât mai bune de petrecerea timpului liber.

De aceia m-am obişnuit ca să îmi consult colegii, de fiecare dată, să le solicit sugestii şi în funcţie de oportunitatea situaţiilor, să organizez diverse acţiuni. Aşa s-a întâmplat ca an de an să realizez activităţi specifice nevăzătorilor cu ocazia sărbătorilor creştine „Paştele şi Crăciunul”, „Ziua Internaţională” a Femeii, „Ziua Internaţională”, Ziua Bastonului Alb, a persoanelor cu deficienţe de vedere, care se omagiază anual la data de 15 octombrie, etc.

Nu pot să nu amintesc aici marcarea în anul 2012, a 20 ani de la înfiinţarea Filialei în fruntea căruia mă găsesc de aproximativ opt ani şi jumătate. Împreună cu colegele de serviciu, care muncesc în folosul nevăzătorilor din judeţele Buzău şi Vrancea, încă de la înfiinţare şi cu vicepreşedintele profesor Valeriu Nicolescu am organizat la sfârşitul anului

un spectacol omagial. La această amplă manifestare şi-au dat concursul, pe lângă nelipsiţii artişti amatori nevăzători ai Filialei, grupul folcloric „Muguraşii” din Buzău.

Spectacolul s-a desfăşurat într-un cadru festiv, în prezenţa a peste 90 participanţi, la care nu au lipsit surprizele oferite de tradiţionala „Tombolă cu surprize”. Antrenul şi dansul, masa festivă, stropită cu un vinişor de Pietroasele şi nelipsitul „tort omagial” au făcut casă bună cu participanţii.

La începutul noului an, an de graţie 2013, mai precis în preajma „Bobotezei”, am hotărât de comun acord cu soţia, să mergem două-trei zile să petrecem ziua Botezului sfânt la mănăstirea Măgura Ocnei, ocazie cu care să ne „Mărturisim” şi „împărtăşim”. Am luat trenul până la Târgu Ocna, iar de acolo un taxi care, într-o jumătate de oră, ne-a repezit la „locaşul sfânt”.

Ajunşi cu bine la duhovnicul nostru, părintele Epifanie Bulancea, am fost cazaţi într-o cameră destul de călduroasă şi invitaţi să cinăm împreună cu măicuţele.

A doua zi de dimineaţă am mers la „Sfânta biserică” pentru a participa la slujbă, iar după amiază, la părinte pentru a ne „mărturisi, urmând ca dimineaţa următoare după slujba de „Bobotează” ”, să primim „Sfânta împărtăşanie” şi să participăm la slujba de sfinţire a apei (aghiazma). În timp ce eram găzduiţi la mănăstire, afară a început să fulguiască liniştit la început, apoi să ningă şi să se aşeze omătul peste tot, astfel că duminică, „Ziua Bobotezei”, zăpada măsura circa cinci centimetri, temperatura aerului fiind destul de scăzută. După oficierea sfinţirii apei, am mers să servim prânzul oferit de mănăstire tuturor participanţilor la slujbă, urmând să părăsim cu regret „locaşul sfânt şi să ne îndreptăm spre Buzău.

Am strâns repede bagajele şi cu sprijinul părintelui nostru duhovnic, urma să coborâm spre Târgu Ocna cu autoturismul altui preot ce mergea spre oraşul Oneşti. Am pornit spre coborâre cu maşina, dar datorită temperaturii scăzute a „Gerului Bobotezei” ”, cum se spune, pe şosea s-a creat gheţuş acoperit de zăpadă. Nu am parcurs nicio sută de metri de la poarta mănăstirii, că maşina a derapat pe poleiul produs şi s-a blocat lângă malul unei stânci de pe marginea drumului. Cum se crease un

alunecuş de nu se putea circula cu maşina, am coborât din autoturism şi am început coborârea şoselei de aproximativ doi kilometri, pe jos. Spre norocul nostru mai aveam o tovarăşă de drum, o fată care avea maşina parcată jos la şoseaua naţională şi care fiind din zonă era mai bine echipată pentru asemenea vreme.

Aşadar, cu ajutorul dumneaei, mai târâş mai grăpiş, mai alunecând pe gheaţă şi căzând, mai pe picioare sau pe fund, în sfârşit transpirat din cap până-n călcâie, am ajuns cu bine la şosea. Cu amabilitatea tovarăşei noastre de drum, am fost transportaţi cu limuzina domniei sale la gară.

Ajunşi în staţia C.F.R. Salina, am vizat biletele, apoi am aşteptat cu nerăbdare scurgerea celor peste 30 minute ce mai erau până la sosirea trenului de la Gheorghieni. Timpul a trecut cu greu, deoarece în sala de aşteptare era frig ca afară, iar pe deasupra era şi curent de la cele două uşi de acces opuse, iar eu fiind transpirat excesiv, am început să tremur din ce în ce mai tare. În sfârşit a venit trenul şi am urcat. Fiind bine încălzit, am reuşit ca până la Mărăşeşti să-mi revin, timp în care s-a uscat şi maioul şi cămaşa. De la staţia Mărăşeşti am luat un tren „Inter regio” şi în jurul orei 2,00 am ajuns cu bine acasă.

Cum trecuse peste şase luni de când făcusem tratamentul antireumatic din vară, de la Sângiorz-Băi, au început să mă sâcâie durerile musculare mai ales în zona toracică şi a membrelor superioare. Am mers la medicul fizioterapeut, la cabinetul din Policlinica municipală, am făcut câteva şedinţe de fizioterapie şi tratament medicamentos, dar durerile nu au cedat. La începutul lunii februarie 2013, am mers la Spitalul de Recuperare Techirghiol, din judeţul Constanţa, pentru a urma un tratament anti reumatic, pe cont propriu, pe o perioadă de 12 zile. Am fost consultaţi, atât eu cât şi soţia, de medicul balneo-fizioterapeut, după care am urmat tratamentul indicat, băi de plante, de nămol, de apă minerală şi proceduri electrice.

Între timp am mai mers la cabinetul medical, acuzând dureri în zona toracică, dreapta-sus, solicitând, totodată, efectuarea unei radiografii în această zonă. În urma consultului, doamna doctor a considerat că nu este necesară radierea şi că durerile sunt datorate reumatismului.

Aş dori să precizez că în urma procedurilor aplicate Cornelia, soţia mea, s-a simţit foarte bine, în schimb eu tocmai în ziua când trebuia să plecăm acasă, m-am „pricopsit” cu o criză de sciatică, încât fără să apelez la ceva calmante injectabile de la cabinetul medical, nu m-aş fi încumetat să pornesc la drum. Ajunşi acasă „bine trataţi”, am început serviciul şi uşor, uşor, cu câte un antiinfl amator, am păcălit” ” durerile astfel că la un moment dat, spre liniştea mea, acestea au cedat.

La data de 2 martie, având programată desfăşurarea „Adunării generală” a reprezentanţilor, la sediul Sucursalei din Focşani, am zis că tot la această dată, după încheierea lucrărilor „să punem”, de-o chindie în cinstea doamnelor şi domnişoarelor cu ocazia „Mărţişorului” şi a „Zilei Femeii”.

Până la data stabilită, fetele de la Focşani s-au ocupat de organizarea unei petreceri pe măsură, stabilind locaţia şi meniul corespunzător, iar întreaga suflare bărbătească a înţeles să întâmpine evenimentul cu câte o floare şi câte o surpriză la „tombola buclucaşă”.

Sâmbătă dimineaţa ne-am prezentat la Focşani în „formaţie completă”, adică toţi „convocaţii”, am parcurs ordinea de zi a şedinţei, iar după terminarea lucrărilor ne-am îndreptat „hotărâţi” spre locul destinat chindiei. „Sărbătoarea Mărţişorului”, după cum am botezat-o noi, a fost organizată la restaurantul „La Vasilică” din municipiul Focşani, reunind nevăzători de ambele sexe din cele două judeţe, respectiv Vrancea şi Buzău.

Sub „bagheta” maestrului Romică Pogan, în acordul melodiilor transmise de „orga sa fermecată”, la care a adăugat şi melodiile de petrecere completate de vocea sa minunată, întreaga asistenţă a renunţat pe moment la bucate şi a trecut la dans. Şi cum femeile aveau cuvântul, tot dumnealor au luat iniţiativa de a invita bărbaţii să înfulece din bunătăţi şi ca să nu „rămână” cumva în gât, tot albinuţele noastre le-au dat „ghes” să servească câte un pahar de Panciu sau Odobeşti.

Dar ora surprizelor a sosit, oră când am fost nevoit să întrerup dansul şi să dau startul „Tombolei cu surprize”. Aveau dreptul să participe numai partea feminină, găsindu-se în „cutia fermecată” câte un obiect mai mic

sau mai mare, pentru fiecare participantă. După ce şi-a văzut fiecare „norocul”, a izbucnit din nou muzica şi dansul, încât dacă aveai şansa să vezi pe cineva că era aşezat pe scaun, însemna că acela obosise tare.

După dans chiuituri şi „zbenguieli”, pentru o pauză de „un pahar”, de care cinstit să fiu aveam nevoie şi eu, a luat „cuvântul” la un moment dat „Privighetoarea de Buzău”, talentata şi binecunoscuta, Lilica Ioniţă. În acompaniamentul „maestrului”, a susţinut un microrecital cu cântece de petrecere şi de voie bună, încât întreaga asistenţă a fost nevoită să se lanseze din nou în valurile dansului. Şi tot dansând eu cu una, cu cealaltă, să nu mă las mai prejos, iată că am reuşit din nou să transpir suficient de mult pentru a se umezi maioul şi cămaşa, astfel că am fost nevoit să ies la aer în câteva rânduri, ceea ce nu a fost prea bine pentru mine. În sfârşit, în ropote, de aplauze, cântăreaţa noastră, neobosita Lilica, a părăsit scena retrăgându-se la masă pentru puţină odihnă.

Observând că timpul a zburat pe nesimţite, fiind cu mult peste miezul nopţii am mulţumit ospitalierelor noastre gazde pentru tot ce au făcut să ne simţim cu toţii bine şi în acordul melodiei „Mulţi ani trăiască”, am invitat buzoienii să meargă la autobuz, pentru a ne îndrepta spre casă.

Frumos a fost, nu zic nu, dar din păcate m-am ales cu un pui de gripă, fiind nevoit să folosesc medicamente antigripale. După şase-şapte zile de răceală, când tocmai am crezut că am scăpat, iată că boala s-a întors şi pe lângă temperatură, senzaţie de frig şi nas înfundat, s-a instalat o tuse care mi-a dat de gândit, m-a alertat şi a trebuit să merg la un consult medical de specialitate.

Motive de îngrijorare

Constatând că tusea era din ce în ce mai persistentă, la recomandarea domnului doctor Valentin Coleaşă, preşedintele Comisiei pentru evaluarea persoanelor adulte cu handicap, din cadrul judeţului Buzău, comisie din care făceam parte şi eu în calitate de membru, am mers la Policlinica din Buzău pentru un consult neurologic.

Astfel că marţi 12 martie 2013, m-am prezentat la cabinetul doamnei doctor neurolog Murgoci, unde am fost consultat amănunţit, pe linie neurologică, în final conchizând că nu este nimic grav. Deoarece prezentam dureri persistente în partea superioară dreapta spate şi o tuse deranjantă, mi s-a recomandat efectuarea unei radiografii la plămâni. Cu radiografia în mână, am mers la cabinetul doamnei doctor internist, Pricop Karmencita, iar în urma interpretării filmului, mi s-a recomandat efectuarea unui computer-tomograf la plămâni, la spitalul C.F.R din Buzău.

M-am prezentat la spitalul C.F.R., şi am fost programat să efectuez tomografia a doua zi, miercuri 13 martie. Cu rezultatul, m-am reîntors după amiază, la doamna doctor Pricop, care m-a trimis la medicul oncolog de specialitate din Policlinică.

Joi 14 martie, m-am prezentat la doamna doctor oncolog, Băileşteanu cu tomografia, care mi-a indicat efectuarea unei bronhoscopii la Institutul Oncologic Fundeni, recomandându-mi pe domnul profesor universitar doctor, generalul Teodor Horvat.

Am luat legătura telefonic cu Nicu Petre, nepotul meu, care locuieşte în Bucureşti, pentru a mă ajuta în vederea programării cât mai urgent. În mai puţin de două ore am fost anunţat de nepotul meu, că s-a rezolvat şi trebuie să mă prezint, cât mai repede posibil, la cabinetul profesorului Teodor Horvat.

În jurul orei 14,00 ale aceleiaşi zile, am fost primiţi cu amabilitate de domnul profesor, la cabinetul dânsului situat la etajul întâi. După studierea documentaţiei medicale prezentate, a constatat că am o tumoră la plămânul drept şi trebuie de urgenţă operată, recomandându-mi internarea imediată la Institutul Oncologic Fundeni.

Am spus că „am fost primiţi”, pentru că este de prisos a preciza că în aceste 3 zile atât eu cât şi soţia mea, Cornelia, am alergat disperaţi de la cabinet la cabinet, primind cu groază această veste neplăcută. Împreună cu toate documentele necesare, luni 18 martie 2013, ne-am prezentat la Fundeni, Secţia Chirurgie toracică, pentru internare. Fiind o situaţie mai deosebită, având nevoie de însoţitor permanent, am fost internat împreună cu soţia într-o rezervă cu două paturi şi baie, rezerva numărul 513.

În aceeaşi zi s-a început efectuarea analizelor de laborator, premergătoare operaţiei, între care şi efectuarea bronhoscopiei, care s-a făcut luni. Probele extrase au fost trimise la Spitalul Militar Central, cu ajutorul cumnatului meu Lucian. Mircea, urmând să aducă rezultatele joi după amiază.

Am făcut marţi dimineaţă un computer-tomograf în zona cervicală, fără de care profesorul doctor nu începe operaţia, constatându-se existenţa unei formaţiuni tumorale la creierul mic.

Domnul profesor doctor Teodor Horvat, a luat legătura telefonică cu doctorul Fery Stoica de la Spitalul Bagdasar-Arseni, şi l-a rugat să mă examineze. Miercuri 20 martie, nepotul meu, Nicu Petre, a mers cu tomografia la Spitalul Bagdasar-Arseni, după examinare şi interpretare, domnul doctor Feri Stoica dispunând efectuarea unui R.M**.N.** În zona cervicală, pentru stabilirea exactă a diagnosticului şi a medicaţiei ce trebuie prescrisă.

Joi 21 martie 2013, când ar fi trebuit să sărbătoresc al 62-lea an de la naşterea mea, am mers de dimineaţă la „Euro Medic”, pentru efectuarea R.M.N.-ului la cap. După amiază, împreună cu soţia şi nepotul meu, me-am deplasat la Spitalul Bagdasar-Arseni, la doctorul Feri Stoica pentru stabilirea diagnosticului la cap. Verificând rezultatul RMN-ului, acesta a constatat că am o formaţiune tumorală la creierul mic şi trebuie operată cu raze „Gama”, fiind programat pentru operaţie la data de 2 aprilie 2013.

M-am externat a doua zi, vineri 22 martie, de la Institutul Oncologic Fundeni, aşteptând cu emoţie intervenţia ce urma s-o efectuez la cap, cât de curând. Marţi 2 aprilie 2013, dis de dimineaţă, împreună cu Niculae

Marina şi soţia mea Cornelia, cu emoţiile de rigoare, am purces spre Bucureşti ajungând la Spitalul Bagdasar-Arseni în jurul orei opt. Aici am fost aşteptaţi cu aceleaşi emoţii de cumnatul meu cel mare din partea soţiei, Iulian Mircea.

Pe la 8,30 am fost chemat la cabinetul asistentelor, unde am făcut cunoştinţă cu medicul Fery Stoica, ce urma să efectueze operaţia de extirpare a tumorii de la creier. După ce m-a pregătit din punct de vedere teoretic, împreună cu cele două asistente a trecut la aplicaţia practică, adică la anestezia locală, prin efectuarea a două înţepături deasupra sprâncenelor. După 5 minute, s-a trecut la montarea, prin înşurubare în oasele craniene faţă şi spate, a doua cadre metalice, această operaţiune simţind-o în mod dureros aproape 75 la sută.

După montarea cadrelor, la aproximativ 30 minute, am fost condus de o asistentă la cabinetul de la etajul întâi pentru efectuarea R.M.N. După alte 30 minute, când a sosit rezultatul „timp în care durerile la cap persistau aproape insuportabil, solicitând asistentelor un calmant în vederea ameliorării acestora, am fost invitat de domnul doctor Fery Stoica în sala de operaţii.

Aici am fost aşezat pe un pat, s-au fixat cadrele metalice de pe capul meu, în alt cadru metalic, pentru a nu putea să mă mişc, după care am fost lăsat singur în acea încăpere. Medicul a efectuat iradierea cu raze gama, prin calculator, cu ajutorul aparatului „Gama Knife”, dintr-o cameră alăturată, intervenţie ce a durat 17 minute, în tot acest timp neavând alte dureri.

După terminarea tratamentului cu radiaţii ionizante, medicul Fery Stoica şi-a exprimat satisfacţia în public, cu privire la modul cum am suportat operaţia, în primul rând şi apoi reuşita cu brio a intervenţiei. Am fost condus în cabinetul asistentelor, unde s-a trecut la demontarea cadrelor metalice, operaţie pe care am simţit-o ca pe o uşurare totală şi binefăcătoare. De precizat faptul că întregul proces operatoriu, de extiipare a formaţiunii tumorale, în mărime de 4,4 X 5,5 milimetri, de pe creierul mic, a durat aproximativ patru ore şi jumătate.

În jurul orelor 12,30, am fost invitat împreună cu cumnatul meu în

cabinetul domnului doctor Fery Stoica, pentru întocmirea protocolului şi transmiterea ultimelor concluzii.

Încă o dată ne-a asigurat că operaţia a fost perfect reuşită, iar la insistenţele mele cu privire la cauzele apariţiei acestei tumori, şi riscul ne depistării acesteia, mi s-a răspuns:

„Cauza apariţiei acesteia este necunoscută, iar ne depistarea ei ar fi dus la moarte cerebrală”. În concluzie, această depistare cu ajutorul tomografului de la Institutul Fundeni, şi extirparea tumorii, a fost şansa vieţii mele.

Operaţia fiind reuşită, s-a recomandat efectuarea intervenţiei chirurgicale la plămân, data urmând să o stabilească profesorul Horvat. Ajuns acasă, durerile de spate şi lombare persistând, am fost nevoit să fac în continuare injecţii anti-inflamatoare, cu ajutorul naşei noastre de cununie, Doina Creţu.

Luni 8 aprilie 2013, m-am internat la Secţia de Chirurgie Toracică a Institutului Oncologic Fundeni, şi de această dată cu soţia, ca însoţitor, mai întâi la rezerva 501, apoi la 510. Am efectuat analizele de sânge, examen cardiologic şi neurologic, urmând să fiu programat pentru operaţie.

Joi 11 aprilie, în jurul orei 14,00, cu amabilitatea asistentei şefe, doamna Gabi, am fost transferaţi de la rezerva 510 la 513. Am pregătit camera pentru a locui următoarele zile de internare, iar pe la ora 16,00, domnul profesor doctor, general Teodor Horvat, a venit pentru vizita zilnică şi ne-a anunţat că luni voi fi operat.

Vineri, în jurul orei două noaptea, a fost adus în rezerva ocupată de noi, un bolnav în stare destul de gravă, domiciliat în Botoşani, profesor de fizică, în vârstă de 58 ani, cu probleme grave la plămâni şi în zona capului. A fost conectat la instalaţia de oxigen din cameră, creându-ne emoţii în ceea ce priveşte evoluţia stării sale de sănătate, a doua zi fiind externat şi trimis acasă fără prea mari şanse de supravieţuire.

Tot vineri, am fost anunţat că luni voi fi operat, iar vineri după amiază voi fi chestionat de medicul anestezist. După ce am stat de vorbă cu acesta, au început emoţiile premergătoare operaţiei. Deoarece Cornelia, soţia mea, nu putea să mă asiste imediat după operaţie, duminică a mers

la fratele ei, Iulian Mircea, iar acesta a venit la mine la spital, rămânând până luni dimineaţa.

Luni dimineaţa am aşteptat la rezervă sosirea vizitei zilnice a medicilor, conduşi de domnul profesor doctor Teodor Horvat, iar cu această ocazie am fost anunţat că nu se poate efectua operaţia, din lipsă de fire pentru cusut, amânându-se intervenţia chirurgicală până în momentul sosirii comenzii. Miercuri am fost anunţat că joi voi fi operat, fiind singura intervenţie chirurgicală ce se va efectua, având grad de dificultate destul de ridicat.

Ziua cea mare a venit, joi 18 aprilie 2013, la ora 8.00 dimineaţa, m-am prezentat la blocul operator de la etajul întâi, am stat de vorbă cu doamna doctor anestezist, în vederea pregătirii mele pentru operaţie, iar în jurul orelor 8,30 am fost condus în sala de operaţii, unde a început întregul proces operator. La această complicată intervenţie au participat medicul anestezist, o domnişoară doctor chirurg rezident, doamna doctor primar chirurg Corina Bloss şi, bineînţeles, maestrul, profesor doctor chirurg Teodor Horvat, eu fiind anesteziat şi trecut în nesimţire. La ora 14,35 când s-a terminat operaţia, am fost dus la etajul 3, la terapie intensivă.

Pe la orele 18,00, mi-am revenit pentru scurt timp, am stat puţin de vorbă cu cumnatul meu, Iulian Mircea, a sosit la vizită profesorul Teodor Horvat, care m-a asigurat că operaţia a fost reuşită. Puţin mai târziu a venit şi doamna doctor Corina Bloss, care a confirmat reuşita intervenţiei chirurgicale, după care cumnatul meu a plecat acasă, iar eu am adormit până în jurul orei patru dimineaţa când, trezindu-mă din somn, am întrebat infirmiera de serviciu când o să merg la rezerva de la etajul cinci, după care am adormit din nou.

Vineri în jurul prânzului, la rezerva numărul unu de la „Terapia intensivă”, sau „reanimare”, cum se mai spune, situată la etajul trei, mi s-a făcut prima radiografie la plămâni, cu ajutorul unui aparat portabil, eu fiind în imposibilitatea de a mă ridica din pat. Aceasta deoarece eram cuplat permanent la tot felul de aparate, perfuzii, oxigen, controlul pulsului inimii, drenaje etc.

De dimineaţă până seara târziu, până duminică 21 aprilie la prânz, am

fost asistat pe lângă personalul de serviciu sanitar de Iulian, cumnatul meu, având aprobarea specială, pentru a fi însoţitorul meu, de la profesorul doctor Teodor Horvat. Uşor, uşor au început să dispară efectele anesteziei generale, au început să apară durerile inerente după operaţie, dureri de aceeaşi intensitate având şi la piciorul stâng. Degeaba încercam ameliorarea lor cu ajutorul calmantelor, fie introduse în perfuzie fie administrate injectabil intramuscular, pentru că acestea persistau.

În perioada internării mele la terapia intensivă, am fost supravegheat permanent de medicul primar chirurg, doctorul Davidescu. Duminică dimineaţa, am mers cu ajutorul scaunului-rulant, la radiologie, unde mi s-a făcut o altă radiografie, după care s-a decis transferarea mea la Secţia de Chirurgie Toracică.

Duminică după amiază, împreună cu cumnatul Iulian, am revenit la etajul cinci, la rezerva 513, un pat din cele două fiind ocupat de un bolnav. Am fost cuplat la aparatul de oxigen. Iar după amiază a sosit Cornelia, împreună cu cumnata sa Flori, soţia lui Iulian. În continuare rămânând ca însoţitor soţia mea.

A doua zi s-a eliberat patul prin externarea pacientului. Cornelia având astfel posibilitatea de a reveni la patul său, dar de odihnă nici vorbă. Au început durerile de la operaţia pe care am suportat-o cu oarecare dificultate, precum şi durerile la picior, astfel că nu puteam dormi decât trei-patru ore pe zi, efectul calmantelor fără să-şi atingă scopul.

Fiind în permanenţă alături de mine, observând clipă de clipă suferinţa mea, sensibilitatea soţiei a determinat-o să sufere şi ea alături, cu aceeaşi intensitate, astfel încât în 38 de zile cât am stat internat împreună cu dumneaei la chirurgia toracică, a slăbit 12 kilograme.

Acuzând dureri din ce în ce mai acute la membrul inferior stâng, profesorul doctor Horvat a recomandat efectuarea unei scintigrafii. Am fost programat şi a treia zi m-am prezentat la subsol, unde am efectuat examenul scintigrafic, rezultatele acestui examen fiind prezentat domnului profesor.

Aş dori să remarc faptul că din două-n două zile eram vizitaţi de Iulian, iar la sfârşit de săptămână şi de soţia sa Flori, când ne aproviziona cu

toate cele necesare, alimente, medicamente etc. Ce le solicitam spre cumpărare, bineînţeles cu suportarea cheltuielilor din partea noastră, alimente preparate excelent de cumnata Flori. Totodată eram vizitaţi de fratele mai mic al soţiei, Lucian Mircea, sau de nepotul meu, Nicu Petre, cu aceştia din urmă ţinând legătura permanent prin telefon. O surpriză deosebit de plăcută a fost când au sosit într-o bună zi în vizită, colegele de serviciu, Veronica Beşliu şi Aurelia Trandafir, însoţite de Nicolae Marina, iar altă dată vizita familiei Mariana şi Nelu Chiriţoiu.

Întrucât durerile persistau, iar pe lângă drene se prelingea lichid, asistenta de serviciu, împreună cu medicul de gardă, au considerat că trebuie anunţat prin telefon domnul profesor doctor Teodor Horvat. Chiar dacă era în ziua sfântă a „Floriilor”, domnul profesor s-a deplasat special pentru mine, sub asistenţa sa rezolvându-se cu succes intervenţia la drenaj.

„Ziua sfântă” a învierii domnului nostru Iisus Hristos, am întâmpinat-o şi petrecut-o în sala de mese a Secţiei de Chirurgie Toracică a Institutului Oncologic Fundeni. Am fost vizitaţi de familia Flori şi Iulian Mircea, care au îndestulat masa de „Paşti” cu de toate, conform obiceiului românesc, ciocnind câte un ou roşu şi... câte un pahar de suc, simţindu-ne ca acasă în familie, cu singura deosebire că noi eram costumaţi în efectele specifice spitalelor. A treia zi după „Paşti”, am primit vizita surpriză a rudelor de la Călăraş, a fiului meu Marius Bălaşa, Luminiţa, soţia sa, Cezara, Cristina şi Carmen ficele lor, alături de bunica lor Domnica Mihai.

În zi de sărbătoare, ne-a onorat cu prezenţa lor, ciocnind şi de această dată cu fiecare tradiţionalele ouă roşii şi totodată încurajându-mă să trec peste acest eveniment al operaţiei cu optimism şi încredere, spre vindecare şi însănătoşire grabnică.

Aşa cum am mai arătat, soţia mea cu mare efort suporta condiţiile de spitalizare. Ajungând la un moment dat la epuizarea maximă, a trebuit să apeleze la sora sa mai mică, Coca, să se învoiască câteva zile de la serviciu pentru a veni să mă asiste pe mine, dumneaei urmând în această perioadă să se refacă şi să se odihnească la fratele său mai mare, Iulian. Astfel că miercuri, 15 mai 2013, după amiază, a sosit la Institut, Emanuela

Mircea, zisă Coca, pentru a rămâne internată cu mine, iar Cornelia a mers la fratele ei, pentru puţină odihnă în linişte.

Cu greu şi cu multă suferinţă, suferinţă ce nu poate fi redată în rândurile următoare, am reuşit să elimin apă cât mai puţină, prin drenaj. După 28 de zile de la intervenţia chirurgicală, joi 16 mai 2013, am fost externat şi trimis la etajul şase, la Secţia Oncologie unde am fost preluat de doctorul primar oncolog, Mircea Dediu, şeful de secţie.

Zile de calvar împreună cu noua mea însoţitoare, Coca, am luat calabalâcul şi însoţiţi de doamna doctor primar Corina Bloss, am urcat un etaj şi am făcut internarea la rezerva 609, o cameră cu cinci paturi, ocupată în totalitate. La puţin timp de la internare, mi s-a recoltat sânge, am fost consultat de domnişoara doctor Bratu, apoi de domnul doctor primar oncolog, Mircea Dediu, care a stabilit în cele din urmă să urmez un tratament cu citostatice, timp de două zile, iar vineri să fiu externat, urmând să revin după o săptămână. În această perioadă, a trebuit să folosesc tot felul de calmante pentru ameliorarea durerilor, în special la piciorul stâng. A doua zi de la internare, adică vineri 17 mai, Coca a plecat la Buzău, fiind înlocuită de soţia mea, Cornelia, sosită cu fratele său mai mic, Lucian Mircea. După efectuarea tratamentului cu citostatice, pe la orele 14,00, a revenit Lucian cu maşina sa, urmând să ne transporte până la Buzău, întrucât eu eram destul de slăbit pentru a călători cu trenul spre casa noastră dragă, casă pe care o părăsisem în urmă cu 40 de zile. Ajunşi la domiciliu, am luat imediat legătura cu naşa noastră, doamna Doina Creţu, care cu emoţiile de rigoare şi curiozitatea inerentă, a venit la noi să afle stadiul recuperării în urma intervenţiei chirurgicale. Am rugat-o, cu acest prilej, să-mi facă injecţiile cu calmantele prescrise de medicii oncologi.

După o săptămână de tratament la domiciliu, pe bază de calmante, m-am prezentat la medicul oncolog, doctor primar Mircea Dediu, cu rugămintea de a accepta ca tratamentul cu citostatice să-l efectuez în cadrul secţiei pe care o conduce.

Acceptând propunerea mea, i-am relatat despre durerile aproape insuportabile ce le aveam la piciorul stâng. În urma analizei scintigrafiei ce

se afla la dosar, mi-a recomandat prezentarea mea la un consult de specialitate, la medicul radiolog Ţârlea, care are cabinetul medical la subsolul clădirii. Am luat legătura cu nepotul meu Nicu Petre, pentru ca împreună să ne prezentăm la consult. Medicul radiolog Ţârlea, m-a ascultat, a studiat documentele medicale şi a concluzionat că este necesară efectuarea unui R.M.N. În zona lombară.

Am mers la Euro Medic şi am făcut R.M.N.-ul, iar a doua zi m-am prezentat cu rezultatele la cabinetul acestuia. Analizând rezultatele, mi-a recomandat efectuarea a zece şedinţe de radio-terapie la membrul inferior stâng. Problema gravă era că aceste proceduri nu se puteau efectua imediat în cadrul secţiei din Institut, datorită lipsei de locuri, iar în urma programării ar fi trebuit să le efectuez peste aproximativ trei luni. Cum durerile persistau, domnul doctor Ţârlea mi-a recomandat, ca în limita posibilităţilor financiare, să efectuez acest tratament la clinica particulară Granit Onconfort, clinică la care este şi dânsul colaborator.

În urma consultării cu soţia, am ajuns la concluzia că este strict necesară efectuarea a zece şedinţe de radioterapie, pentru care trebuia să achit douăsprezece mii de lei. Şedinţe ce se efectuau câte una pe zi, timp de 25 minute.

Fiind în imposibilitatea de a face naveta zilnic la Buzău, din motive de sănătate, am apelat pentru găzduirea noastră la cumnatul Iulian, acesta acceptând cu plăcere. O problemă am rezolvat-o în legătură cu gazda, dar mai era una tot atât de importantă şi anume deplasarea noastră la clinica particulară, aici fiind programaţi pentru orele 15,00, în fiecare zi lucrătoare. Atunci am apelat la celălalt frate al Corneliei şi cumnat al meu, Lucian, care ne-a dat undă verde. Astfel, în fiecare zi ne transporta de la Iulică de acasă, la clinică şi invers, după terminarea şedinţei, iar la sfârşit de săptămână, la Buzău, rămânând în weekend la părinţii săi în satul natal Pietraru.

Între timp am efectuat şi tratamentul oncologic programat la Fundeni, unde trebuia să mă internez câte două zile, o dată la şapte zile, iar altă dată la 15 zile, cumnatul meu, Lucian Mircea devenind practic navetist temporar pe ruta Bucureşti-Buzău. Aşa se face că odată cu aceste

deplasări, s-au îndesit şi vizitele la părinţi.

Fiind în concediu medical din martie anul acesta, aproape în fiecare săptămână, o dată sau de două ori, mă deplasam la sediul Filialei, pentru rezolvarea problemelor curente de serviciu. Aici stabileam de comun acord cu colegii de serviciu şi membrii Consiliului Director, acţiunile ce urmau a se desfăşura în perioada următoare, astfel încât lipsa mea mai îndelungată de la unitate, să nu afecteze bunul mers.

Într-una din zilele lunii august, în timp ce mă aflam la birou, în urma discuţiilor cu doamna referent cu probleme culturale, Aurelia Trandafir, am stabilit că ar fi benefică o ieşire în ţară cu un grup de nevăzători, la care să particip şi eu. Am decis că ar fi bine să organizăm o excursie spre Moldova, să vizităm Salina de la Târgu Ocna, Staţiunea turistică SlănicMoldova, precum şi alte obiective întâlnite pe traseu. Am luat legătura cu domnul Ion Cucu, patronul Transport-Expres Buzău, pentru a ne asigura un mijloc de transport corespunzător, şi cu mănăstirea Măgura, pentru cazare. Astfel, în fruntea a 19 membri ai Filialei, am purces sâmbătă, 31 august 2013, pe un traseu cu destinaţia Târgu Ocna, trecând prin Focşani-Mărăşeşti-Adjud-Oneşti poposind la intrarea în Salina de la Târgu Ocna. Din păcate eu nu am putut s-o vizitez, starea de sănătate nepermiţându-mi, în schimb ceilalţi participanţi, împreună cu doamna Trandafir, au mers să se răcorească în aerul sărat al salinei. Între timp, împreună cu soţia, am luat un taxi şi am urcat la mănăstirea Măgura pentru a-i aştepta pe colegii mei. Aici am luat legătura cu măicuţa care se ocupa cu cazarea, pentru a repartiza pe camere excursioniştii noştri, ce urmau să sosească mai târziu. După vizita întreprinsă în salină, grupul de la Buzău a pornit să viziteze frumoasa staţiune SlănicMoldova. Unde s-au şi ospătat la una din pensiunile de acolo. Reîntorşi la Târgu Ocna, au urcat la aproximativ 500 metri altitudine, unde în mijlocul unei păduri seculare se află „Lăcaşul Sfânt’” de linişte şi rugăciuni, mănăstirea Măgura Ocnei. Această mănăstire adăposteşte peste 35 de măicuţe şi este păstorită de peste 21 de ani de părintele paroh, Epifanie Bulancea.

Întrucât grupul de nevăzători a sosit mai târziu, iar slujba de seară începuse, după ce fiecare şi-a ocupat locul de odihnă pentru acea noapte,

la rugămintea mea, părintele Epifanie, s-a adresat grupului nostru adunat în curtea mănăstirii. Cu această ocazie ne-a vorbit atât despre istoricul mănăstirii, cât şi despre activitatea sa duhovnicească, deoarece în curând urma să împlinească frumoasa vârstă de 84 ani. După care ne-a poftit cu smerenie să servim cina călugărească, destul de gustoasă şi binevenită.

Duminică 1 septembrie, am participat cu toţii la slujba săvârşită în sfânta Biserică, după care am fost invitaţi din nou, să servim prânzul, tot în acest mediu sfânt. Impresionaţi de primirea deosebită şi găzduire, am mulţumit gazdelor şi am purces spre casele noastre din Buzău.

Luni 9 septembrie 2013, am mers la control la Fundeni, cu analizele rezultate de la computerul tomograf, efectuat la Spitalul C.F.R. Din Buzău, aparatul unde s-a făcut primul examen, şi mi s-a descoperit formaţiunea tumorală la plămânul drept.

În urma examinării tomografiei, domnul doctor primar oncolog Mircea Dediu, a constatat că totul merge spre bine, că este necesară recoltarea probelor de sânge şi examinarea rezultatelor de laborator. S-au recoltat probe de sânge, iar în urma rezultatelor obţinute, acesta a stabilit continuarea tratamentului cu ZOMETA, o dată pe lună şi renunţarea la citostatice. Însă o altă problemă mai gravă mă apăsa şi anume: aveam probleme la dantură. Un dinte ce se afla sub o lucrare dentar, în partea inferioară a danturii, îmi crea dureri mari, necesitând intervenţie chirurgicală stomatologică de specialitate.

Aşadar am mers la medicul stomatolog din Buzău, doamna doctor Claudia Ciupitu, medic specialist, în vederea unui consult şi a unei eventuale intervenţii chirurgicale. Din păcate nu a putut face nimic, deoarece sunt interzise extragerile dentare într-un interval de timp mai mic de şase luni de la tratamentul cu citostatice, recomandându-mi să mă prezint la un spital de specialitate pentru intervenţie.

Durerile persistând, am mers la Spitalul de Stomatologie de pe lângă Facultatea de Medicină Stomatologică din Bucureşti. După mai multe consultaţii şi radiografii la cabinetul de urgenţe, s-a intervenit prin a-mi drena dintele respectiv, uşurându-mi puţin durerea. Întrucât medicul oncolog mi-a recomandat să merg la control la Spitalul Bagdasar-Arseni, la

medicul care m-a operat la cap pe data de 2 aprilie 2013, a doua zi am luat legătura cu doctorul Fery Stoica pentru programare, stabilind să ne întâlnim joi, 26 septembrie.

M-am prezentat la data stabilită şi mi s-a efectuat un R.M.N. În zona cervicală. Rezultatele au determinat ca medicul Fery Stoica să conchidă că totul este în regulă, prezentă fiind şi soţia mea, Cornelia, bucuroasă de veste bună, că totul este în regulă şi că putem să plecăm liniştiţi şi fericiţi acasă.

Aş dori să amintesc că deşi starea mea de sănătate era destul de şubredă, am ţinut în permanenţă legătura cu colegii de serviciu, cu colegii din Consiliul Director al Filialei, intervenind la timp pentru desfăşurarea în bune condiţii a activităţilor programate.

Deşi nu am putut participa efectiv la toate acţiunile, am încurajat totuşi organizarea de excursii în ţară sub conducerea vicepreşedintelui cu probleme culturale, sportive şi petrecerea timpului liber, pentru a nu se simţi lipsa mea din mijlocul nevăzătorilor.

Fiind pus în imposibilitatea de a participa efectiv la unele excursii desfăşurate pe parcursul acestui an, din motive de sănătate, simţindu-mă puţin mai bine, am iniţiat şi organizat totuşi o altă ieşire pe o distanţă mai lungă, excursie ce intenţionez s-o relatez în cele ce urmează:

Luni 30 septembrie 2013, pe o ploaie măruntă de toamnă, un grup de treizeci de nevăzători şi însoţitori ai acestora, îmbarcaţi într-un autobuz confortabil, aparţinând firmei TransExpres SRL Buzău, condusă de colaboratorul nostru dintotdeauna, domnul Ion Cucu, a pornit cu mari speranţe în suflet spre mormântul preacuviosului Arsenie Boca, care se odihneşte pe vecie în cimitirul mănăstirii Prislop din localitatea cu acelaşi nume din judeţul Hunedoara.

Pentru a ajunge la destinaţie, trebuia parcurs un traseu destul de lung şi pe o vreme aşa cum am spus, cam nefavorabilă. Totuşi, înarmaţi cu mult optimism, am purces la drum pe traseul cel mai scurt, Buzău-Ploieşti, de unde am preluat în mijlocul nostru pe doamna Geta şi domnul George Nicolescu, vechii mei prieteni, care au dorit să participe şi de astă dată, alături de noi la această deplasare. Am continuat traseul spre Târgovişte-Piteşti, iar de aici pe Dealul Negru, unde am făcut un popas pentru a dejuna. După o scurtă pauză, am continuat drumul spre Râmnicu Vâlcea-Hurez-Târgu Jiu-Petroşani, ajungând pe înserat la mănăstirea Lainici, aşezată pe malul Jiului, unde am fost primiţi cu deosebită căldură.

După ce am fost cazaţi în camere bine încălzite, am fost invitaţi la cina călugărească şi serviţi cu o fasolică şi o tocăniţă de cartofi, călduţe, foarte gustoase, venite ca un „dar Dumnezeiesc” după un traseu atât de lung.

Dimineaţa devreme, pe aceeaşi ploaie măruntă de toamnă, după vizitarea locaşului sfânt, cu mulţumirile de rigoare adresate primitoarelor gazde, am pornit spre Petroşani, cu puţine emoţii, deoarece erau programate reparaţii la drumul naţional pe care-l urmam, având posibilitatea nefericită de a rămâne blocaţi pe traseu. Din fericire am ajuns cu bine la Haţeg. De aici am deviat traseul spre localitatea Densuş, pentru a vizita biserica din piatră, un important monument istoric.

După ce am vizitat-o, ne-am întors la Haţeg pentru a continua periplul nostru spre comuna Prislop din judeţul Hunedoara. În apropierea acestei

localităţi se află mănăstirea cu acelaşi nume, „mănăstirea Prislop”, lăcaş binecuvântat de bunul Dumnezeu, loc de rugăciune populat de fraţi călugări, unde a slujit cu credinţă neuitatul părinte Arsenie Boca.

După ce am vizitat „Biserica Sfântă”, deşi din punct de vedere al sănătăţii mele precare, mi-a fost tare greu să mă deplasez la cimitirul mănăstirii unde odihneşte pentru vecie, preasfinţitul părinte Arsenie Boca, totuşi, cu ajutorul colegului Nicolae Marina, îmbărbătat şi încurajat de nelipsita mea soţie, am reuşit pe burniţa ce nu a încetat toată ziua, să ajung, să mă închin şi să mă rog la mormântul sfânt.

Cu greu şi cu mai mult curaj, împreună cu membrii grupului nostru, am ajuns la parcarea din poarta mănăstirii, aşteptaţi aici de şoferul auto buzului, prietenul meu Vali Dima. După ce ne-an ocupat locurile în maşină, am dat startul cu destinaţia Sâmbăta de Sus, judeţul Braşov. De prisos a mai aminti că ploaia nu a încetat nicio clipă, noi continuând traseul spre Sibiu, Făgăraş, ajungând spre seară la mănăstirea Sâmbăta de Sus. Am ocupat fiecare camerele unde urma să înnoptăm şi am mers la Biserică pentru a participa la slujba de seară.

A doua zi de dimineaţă, de fapt a treia din programul nostru de vizite în ţară, am pornit spre Braşov, spre a vizita „Cetatea Făgăraşului”, obiectiv turistic de mare importanţă naţională. Acesta fiind deschis publicului, am poposit aici, iar cu ajutorul ghidului nostru, domnul Valeriu Nicolescu, cât şi cu ghidul cetăţii vizitate, am reuşit să ne facem o imagine completă a exponatelor ce se află în imensul ansamblu arhitectural.

În continuare am ales să explorăm frumoasa Vale a Prahovei, urmând să trecem pe lângă Cetatea Râşnovului, Pârâul Rece-Predeal-Sinaia-Câmpina. La o cârciumă din localitate am dejunat, apoi am vizitat „Casa Memorială” Bogdan Petriceicu Haşdeu, construită întru memoria fiicei sale, Iulia Haşdeu, care a părăsit această lume la frageda vârstă de 18 ani. Am continuat apoi drumul spre Ploieşti, unde au coborât oaspeţii noştri, familia Nicolescu, după amiază târziu grupul nostru debarcând la Buzău, cu regretul de a se fi terminat aşa de repede periplul nostru prin ţară.

La data programată, 7 octombrie 2013, m-am prezentat la cabinetul domnului doctor primar oncolog Mircea Dediu, cu rezultatele de la Spitalul

Bagdasar-Arseni, la control, i-am explicat suferinţa mea dentară, că nu se poate face extragere, iar în urma rezultatelor analizei sângelui recoltat în acea zi, a hotărât întreruperea tratamentului cu ZOMETA. În perioada următoare mi-a recomandat să efectuez un computer tomograf în zona cervicală, toracică şi lombară, precum şi un consult de specialitate stomatologic, urmând să mă prezint la control pe data de 26 noiembrie.

În aceeaşi zi, am mers la etajul cinci, la Chirurgie Toracică, la doamna doctor primar Corina Bloss, medicul care a participat la intervenţia chirurgicală la plămânul drept, pentru a solicita Un consult medical al operaţiei, deoarece în scurt timp se împlineau şase luni de la intervenţia chirurgicală. Am decis să mă prezint după data de 18 octombrie, în vederea efectuării unui computer tomograf în cadrul Institutului Oncologic Fundeni.

Din nou am mers la cabinetul stomatologic din Buzău, la doamna doctor Claudia Ciupitu, am rugat-o să intervină să-mi amelioreze durerea dentară, dar şi de data aceasta mi-a explicat că este imposibilă extracţia dintelui. Singura soluţie fericită ar fi ca acesta împreună cu lucrarea să cadă natural, fapt ce s-a petrecut în seara zilei de 22 octombrie, scăpând astfel de nelipsitele dureri.

Apropiindu-se un eveniment deosebit de important în viaţa persoanelor cu deficienţe de vedere, atât din ţară cât şi de pe întreg mapamondul, „Ziua internaţională a bastonului alb”, sărbătorită an de an la 15 octombrie, am convocat la sediul Filialei factorii responsabili în vederea organizării sărbătoririi evenimentului într-un cadru festiv.

Având aprobată finanţarea nerambursabilă a unui proiect de Consiliul Municipal Buzău, în care era inclus şi acest eveniment, am convenit cu toţii să organizăm un spectacol omagial la nivelul judeţului Buzău, la data de 15 octombrie 2013. Fiind un eveniment deosebit pentru persoanele cu deficienţă de vedere, am considerat că este bine să-şi dea concursul la acest spectacol, în primul rând, artişti amatori nevăzători, interpreţi de muzică populară, uşoară, folk şi instrumentală din cadrul Filialei noastre.

Am sugerat invitarea pe scena de la sala mare a Consiliului judeţean Buzău a Ansamblului folcloric „Plaiurile Mioriţei” al Centrului Judeţean de

Cultură, trupa de teatru „Optimiştii”, a artiştilor amatori nevăzători, ce activează la Filiala Brăila şi nu în ultimul rând, pe maestrul George Nicolescu, cunoscutul interpret nevăzător de muzică uşoară, fost profesor la Liceul pentru Deficienţi de Vedere din municipiu.

Aşadar, sub îndrumarea vicepreşedintelui cu probleme culturale, domnul profesor Valeriu Nicolescu, care mă înlocuieşte temporar, sprijinit de salariaţii unităţii, s-a demarat acţiunea. Am luat legătura cu domnii George Nicolescu şi Adrian Frâncu, preşedintele Filialei Brăila şi responsabil direct al Trupei de Teatru „Optimiştii”, pentru a lansa invitaţia, invitaţie acceptată cu plăcere. Domnul Valeriu Nicolescu, împreună cu doamna Aurelia Trandafir, au demarat formalităţile de aprobare a sălii de spectacol, invitarea membrilor Ansamblului „Plaiurile Mioriţei” şi mobilizarea artiştilor amatori ai Filialei în vederea efectuării repetiţiilor. Aş dori să subliniez că un aport deosebit şi-a adus vicepreşedintele cu probleme culturale, sportive şi petrecerea timpului liber al Filialei noastre, domnul Valeriu Nicolescu, care s-a ocupat personal de tipărirea materialului publicitar, pe care l-a sponsorizat Editura Editgraph. De asemenea, a lansat în nume propriu, invitaţia către posturile de radio şi televiziune locale, de a informa publicul larg despre spectacol, înregistrarea şi difuzarea lui.

Timp de aproximativ patru ore, începând cu ora 16,00, în sala mare a Consiliului Judeţean Buzău, s-a desfăşurat spectacolul închinat „Zilei Internaţionale a Persoanelor cu Deficienţe de Vedere”, spectacol urmărit cu mari emoţii şi răsplătit cu ropote de aplauze de publicul spectator. Şi-au dat concursul interpreţii nevăzători de muzică populară, Ancuţa Ion şi Fănel Antohi, virtuozul acordeonist Relu Glogojan, precum şi Costin Toma împreună cu chitara sa fermecată, care a interpretat câteva piese de muzică follc. A urcat apoi pe scenă trupa de teatru de la Brăila care, cu scenetele umoristice prezentate, a făcut ca sala să izbucnească în ropote de aplauze. În încheiere a luat microfonul maestrul George Nicolescu, care prin felul în care a interpretat piesele sale, a ridicat toţi spectatorii în picioare.

Şi ca sărbătoarea să fie cât mai bine „încondeiată”, peste 90 de

persoane, alături de invitaţii de onoare, au participat, în continuare, până dincolo de miezul nopţii, la o seară distractivă. Desfăşurată în altă locaţie din municipiu, cântecul şi dansul, alături de o masă festivă şi un pahar de vin de „Pietroasele”, a fost în asentimentul tuturor, mulţumind pe deplin atât sărbătoriţii, cât şi simpatizanţii lor.

Marţi, 29 octombrie, în urma unei programări anterioare, m-am deplasat la Institutul Oncologic Fundeni, am efectuat examenul tomografic, iar după eliberarea rezultatelor am mers la cabinetul profesorului doctor Horvat, medicul ce a intervenit chirurgical în urmă cu şase luni la plămânul drept. După examinarea documentaţiei medicale, a constatat cu satisfacţie reuşita operaţiei, recomandându-mi o nouă întâlnire peste aproximativ trei luni. Bucuroşi de veştile bune auzite, am mers la doamna doctor primar chirurg, Corina Bloss, i-am prezentat şi dânsei tomografia, iar după examinarea CD-ului la calculator, ne-a confirmat încă o dată reuşita deplină a intervenţiei chirurgicale la care a participat.

Satisfăcuţi de cele aflate, împreună cu Cornelia, soţia mea, am revenit acasă, urmând ca în scurt timp să ne reîntoarcem la Institut. Joi 7 noiembrie 2013 am purces spre Bucureşti, la controlul oncologic. Înarmaţi cu rezultatele examenului tomograf, efectuat cu o săptămână în urmă, ne-am prezentat la cabinetul medicului oncolog Mircea Dediu, iar în urma examinării documentaţiei medicale, a constatat că totul este pe drumul cel bun. A decis să ne reîntâlnim pe data de 1 8 noiembrie, după efectuarea scintigrafiei programată pentru această dată, iar în funcţie de rezultate să se stabilească medicaţia ce se va aplica în viitor.

Sâmbătă 16 noiembrie 2013, având programate să se desfăşoare la Filială, două concursuri pe teme culturale, acţiuni sponsorizate printr-un proiect aprobat de Consiliul Municipal Buzău, am convenit ca această acţiune să se desfăşoare concomitent cu o deplasare cu autobuzul la unele obiective turistice din preajma Bucureştiului. Reuniţi la Filială, 26 nevăzători şi însoţitori ai acestora, în frunte cu subsemnatul şi referentul de specialitate în domeniul cultural, sportiv şi petrecerea timpului liber, doamna Aurelia Trandafir, ne-am îmbarcat în autobuzul condus de Valy Dima de la Agenţia „Transport-Expres SRL” şi am pornit spre Capitala ţării,

pentru a vizita câteva mănăstiri din Bucureşti.

Prima mănăstire propusă a fi vizitată a fost mănăstirea Pasărea, situată în partea de nord-est a Capitalei. Acest aşezământ monahal ne-a oferit posibilitatea să păstrăm un moment de reculegere în Sfânta Biserică, în faţa icoanelor şi să ne rugăm în linişte pentru sănătate.

Timpul fiind favorabil, soarele zâmbindu-ne călduros, am stabilit ca primul concurs, având ca temă, „Viaţa şi operele marelui muzician român George Enescu”, să se desfăşoare în curtea mănăstirii. Materialul de concurs fusese pregătit, înregistrat audio şi pus la dispoziţia concurenţilor de doamna Aurelia Trandafir.

Aliniaţi la start, cei patru concurenţi examinaţi de referentul cultural şi jurizaţi de completul stabilit pe loc, au dat dovadă de un interes major faţă de subiectul pus în discuţie, iar în urma răspunsurilor date au fost departajaţi şi recompensaţi cu suma de două sute lei, împărţită în funcţie de locul ocupat de fiecare.

După felicitările răsplătite cu aplauze din partea asistenţei, întreg efectivul a pornit spre al doilea obiectiv turistic, mănăstirea Cernica. A urmat un slalom de aproximativ patru sute de metri, făcut pe jos, de la parcare până la mănăstire, pe un drum de acces asfaltat impecabil, ne-a apărut în faţă locaşul de rugăciuni, mănăstirea Cernica. Aceasta este populată de călugări, locaţie ce se află pe un fel de peninsulă, înconjurată de ape şi păduri, o adevărată feerie de rugăciune, odihnă şi relaxare.

Sosiţi la Biserica Sfântă, am fost întâmpinaţi de părintele paroh, care ne-a vorbit despre istoria aşezământului monahal în care am păşit, ne-a binecuvântat şi a ţinut pentru noi o slujbă specială, rugându-se pentru sănătatea noastră.

Am reluat slalom-ul la întoarcere şi în aproximativ o jumătate de oră ne îndreptam cu autobuzul spre mănăstirea Radu Vodă. Acolo unde aşa după cum se cunoaşte, odihnesc moaştele Sfântului Nectarie. Ajunşi aici, ne-am aşezat la rând pentru a ne închina şi ruga pentru sănătate, în faţa „Moaştelor Sfinte”. După acest moment de adâncă pioşenie, cu încredere în suflet, am mers la magazinul cu obiecte bisericeşti pentru a ne cumpăra câte ceva întru amintirea lăcaşului sfânt.

Al patrulea reper al deplasării noastre pe bulevardele şi străzile bucureştene, a fost „Mitropolia”. Aici am vizitat Palatul care ne-a înfăţişat printre altele lăcaşurile de rugăciune, moaştele mai multor sfinţi, şi nelipsitul magazin ce avea expuse spre vânzare obiecte religioase.

Cum timpul trecuse pe nesimţite, am pornit spre mănăstirea Plumbuita, situată în Capitală, lângă un parc, pe traseul ce trebuia să-l urmăm spre casă. După ce ne-am rugat în Sfânta Biserică, am aprins câte o lumânare pentru cei vii şi cei morţi şi după ce am vizitat lăcaşul sfânt, ne-am oprit pentru câteva minute în parcul din faţa bisericii, pentru a desfăşura cel de-al doilea concurs, pe teme de „Geografia României”. S-au înscris şase concurenţi. La întrebările destul de dificile adresate de examinator, doamna Aurelia Trandafir, juriul al cărui preşedinte am fost desemnat, a reuşit cu greu să facă departajarea concurenţilor şi să atribuie, în funcţie de clasament, cei două sute de lei destinaţi acestei activităţi.

Mulţumiţi de întreaga acţiune desfăşurată în acea zi de 16 noiembrie, grupul nostru s-a îndreptat cu paşi de uriaş, în goana autobuzului condus cu profesionalism de Vali Dima, spre cea mai apropiată cârciumă pentru a ne potoli foamea şi a cinsti cu o bere, evenimentul. Satisfăcuţi de buna servire a personalului de la restaurantul „La Nuci”, înviorați parcă de Cele servite, ne-am îndreptat spre Buzău, spre casele noastre, cu dorinţa fierbinte de a repeta cât mai des aceste dezertări din oraşul de reşedinţă.

Pentru a mă prezenta la timp luni 18 noiembrie, la Institutul Fundeni, în vederea efectuării examenului scintigrafic, l-am invitat pe cumnatul Lucian Mircea, să întreprindă la sfârşit de săptămână o vizită la părinţii săi, la ţară, iar la întoarcere spre Bucureşti, să ne ia şi pe noi cu autoturismul proprietate personală. Am ajuns la Institutul Oncologic Fundeni în timp util, am efectuat examenul urmând, să primim rezultatele a doua zi. Pentru a rezolva operativ această problemă, împreună cu soţia, am rămas pentru înnoptare la fratele mai mare al ei, Iulian. Dimineaţa următoare, transportaţi de Lucian, ne-am prezentat cu emoţie la Institut pentru a afla rezultatele, iar cu acestea la cabinetul medicului oncolog. În urma examinării documentaţiei medicale, oncologul a concluzionat că totul este în regulă, şi a recomandat reîntâlnirea noastră peste o săptămână. În

vederea efectuării de noi analize medicale, iar până atunci să continui tratamentul cu medicamente calmante, contra durerilor.

Prezenţi la data programată, marţi 26 noiembrie, am mers pentru recoltarea probelor de sânge la asistenta de serviciu din cadrul Secţiei Oncologie. După sosirea rezultatelor de laborator, ne-am prezentat la cabinetul medicului, şef de secţie, domnul doctor Mircea Dediu, pentru consult şi internare. S-a stabilit continuarea tratamentului cu „Zometa” şi prezentarea mea la control la data de 19 decembrie 2013.

Întrucât până la prezentarea la control, rămăsese timp suficient, am hotărât să luăm bilete de tratament la Staţiunea Sărata-Monteoru, cu intenţia de a efectua tratament fizioterapeutic suplimentar pentru reumatism, în limita indicaţiilor şi recomandărilor medicului oncolog. Cu biletele în mână şi cu bagajele adunate, ne-am prezentat la Hotelul Monteoru din staţiune. Prin amabilitatea personalului acestei locaţii, am ocupat camera 203, având un confort acceptabil, cameră dotată cu toate utilităţile necesare. Cu toate că era ziua de sâmbătă şi totodată Sfântul Andrei”, ne-am prezentat la cabinetul medical, unde am fost consultaţi de medicul fizioterapeut al staţiunii, care a stabilit procedurile ce urmau să se efectueze în perioada de tratament.

Cu ajutorul prietenului nostru de familie, Fănel Antohi, care lucrează la această unitate, am reuşit să efectuăm programările la baza de tratament, să cunoaştem compartimentarea hotelului, astfel încât odată cu începerea săptămânii să debutăm şi noi cu dreptul în declanşarea tratamentului balnear. Aşadar după ora 8,30, după micul dejun, începea forfota pe la cabinetele medicale unde, în baza unei programări, ne-am prezentat pentru efectuarea procedurilor terapeutice recomandate de medicul balneolog. Procedurile ce urmau să le efectuez constau în masaj manual, drenaj limfatic şi exerciţii de gimnastică medicală la sala de sport, sală dotată corespunzător iar soţia mai făcea în plus faţă de procedurile mele, împachetări cu nămol la genunchi şi electroterapie la umeri.

Pot afirma că în comparaţie cu alte staţiuni balneoclimaterice pe care le-am frecventat în ultimii 13 ani, această locaţie se situează printre cele mai slabe, atât din punct de vedere al cazării şi al mesei, cât şi al calităţii

actului fizioterapeutic. Slaba prestaţie acordată tuturor pacienţilor prezenţi, inclusiv a noastră, ne-a determinat să părăsim hotelul mai devreme cu şase zile. Vremea fiind în continuă răcire şi starea mea de sănătate destul de fragilă, la 18 decembrie am mers la control, la Institutul Oncologic Fundeni. După prezentarea la cabinetul oncologic, doctor primar Mircea Dediu a constatat o firavă îmbunătăţire a stării de sănătate, recomandându-ni în continuare tratamentul cu medicamente calmante şi repaus pentru încă o lună de zile.

Pentru a păstra tradiţia sărbătoririi an de an în cadrul filialei, a naşterii Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, am hotărât ca şi în acest an să repetăm acest sfânt obicei. S-a convenit ca sărbătorirea Pomului de Crăciun, de către persoanele cu deficienţe de vedere, să se desfăşoare pe data de 14 decembrie la Focşani şi la o săptămână mai târziu, la Buzău. Aşadar, sâmbătă 21 decembrie, împreună cu peste 80 de persoane prezente la sediul Filialei, am asistat cu emoţie la un program de colinde susţinut de un grup de colindători format din nevăzători. În timp ce se desfăşura programul de colinde, spre marea noastră surpriză a sosit preotul-profesor Mihail Milea, care a dorit să se afle câteva momente în mijlocul nostru şi să ne vorbească despre marele eveniment ce se apropia, ocazie cu care să ne dea şi binecuvântarea sa. În timp ce colindătorii continuau să ne prezinte programul pregătit, părintele profesor Milea a împărţit fiecărui participant prezent, câte o cruciuliţă sfântă, după care şi-a luat la revedere de la noi, urându-ne din tot sufletul sărbători fericite. Încântaţi de desfăşurarea serbării tradiţionale a Pomului de Crăciun, fiecare participant s-a retras spre casă, primind câte un „pacheţel” cu dulciuri, cadouri oferite de Primăria municipiului Buzău printr-un proiect aprobat încă de la începutul anului.

Cum sfârşitul anului se apropie, mă grăbesc să închei şi eu mica povestire pe care am dorit să o pun la dispoziţia stimaţilor cititori, cu marea rugăminte de a fi iertat dacă i-am plictisit, sau dacă în rândurile de mai sus am omis să trec unele evenimente sau persoane. Sper că viitorul va fi mai generos cu noi toţi, să avem mai multe realizări, să putem să derulăm noi şi noi proiecte, prin care să ţinem aproape cât mai mulţi

nevăzători, pentru a demonstra celor valizi că suntem oameni normali, că nu dorim milă, ci respect, pentru eforturile noastre de integrare.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!